

Idő

irodalmi antológia

a megragadott és az elsuhant pillanatokról

Idő Antológia

Idő

Antológia

**Írások a megragadott és az
elsuhant pillanatokról**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-963-89850-5-7
(online)

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2013

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7. oldal
A. Túri Zsuzsa.....	8. oldal
Ambrus József.....	12. oldal
Bige Szabolcs Csaba.....	18. oldal
Borsos Irén.....	24. oldal
Cserháti Tímea.....	41. oldal
Csupor Andrásné.....	44. oldal
Farkas Erzsébet.....	51. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz).....	56. oldal
Fodor Helena.....	76. oldal
Horányi György.....	85. oldal
Kádár Valéria.....	95. oldal

Kisháziné Vincze Julianna.....	98. oldal
Kiss Antal.....	107. oldal
Komáromi János.....	118. oldal
László Edit.....	138. oldal
Molnár Kati.....	144. oldal
Póli Róbert.....	153. oldal
Simon László.....	159. oldal
Slezák Lajos.....	164. oldal
Sudár Imre.....	168. oldal
Szabó József.....	183. oldal
Tátos Gyöngyi.....	187. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	197. oldal
Vilcsek Adrienne.....	204. oldal
Virág Zsófia.....	209. oldal

Idő...

Mennyire könnyű és mennyire nehéz valamit mondani az időről...

Megfoghatatlan és megérthetetlen. Mindenütt jelen van, de megragadni lehetetlen. Inkább csak érzékeljük, mint értjük, mégis egész életünket meghatározza, keretezi, kíséri. Velünk van, de előttünk is létezett és utánunk is létezni fog. Talán örökké volt és örökké lesz is. Az időben születik meg minden és az időben tűnik is el. Életünk csupán egyetlen rövid idő-szelet, amely tele van megragadott és elszalasztott pillanatokkal, hasznosan és haszontalanul töltött percekkel, órákkal, napokkal, évekkel.

Mindennel együtt az idő számunkra legfontosabb része a „Most”-nak nevezett pillanat, ami mindig más, de mint egy-egy filmkocka, kezelhetővé teszi ezt a végtelen folyamatot.

A Most esetünkben azt a pillanatot jelenti, amikor a kezében tartja ezt a kötetet és olvassa az írásokat, amelyek így vagy úgy de kapcsolódnak az idő egy-egy pillanatához.

Állítólag Albert Einstein azt mondta: Az időnek egyetlen oka van: nem történhet minden egyszerre. Egyszerű és lényegre törő, mondhatnánk magától értetődő megfogalmazás. Így, ha egyszerre nem is, de egymás után bárki végigélvezheti a kötetben található alkotásokat.

Ehhez kívánok kellemes és hasznos időtöltést!

Tisztelettel: Komáromi János (koma)

A. Túri Zsuzsa

Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz különc rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja.

(Weöres Sándor)

Idő

Míg
tanulod szereped,
míg utadat keresed,
míg kergeted álmodat,
építész bálványokat,
míg várod az életet,
gyűjtesz öleléseket,
míg
számolsz csillagokat
elűzől démonokat
míg megszokod arcodat
míg élezed karmodat,
míg
szeretni megtanulsz,
láncoktól megszabadulsz,
minden nap kicsit javulsz,
lassan bölcsé alakulsz,
megérted a titkokat,
lenyeled a szitkokat,
már nem bűvöl mágia,
csak, hogy élsz, az a csoda,
felejtet a kezdetet,
hallgatod lélegzeted,
simítod a ráncokat,
porban hagysz lábnyomokat,
beszippant a
siető,
mindent elnyelő
idő

Múló idő

Pókhálóba akadt vágyak,
Elhadart varázsszavak,
Évgyűrűi öreg fának,
Szélben lebbenő szalag,

Aranypor az út porában,
A végtelen, tiszta ég,
Sugárnyaláb a szobában,
Ígéreték, tanmesék,

Emlékeim örvényében
Lélegző csoda a csend,
Elmúlt napoknak fényében
Csak a múlt az, ami szent.

Vad erdőnek kusza mélyén
Ihlet-szikra hóján vár,
Képzeletem határszélén
Titkon motoz a Halál.

Hiába

Hiába mondod azt, hogy jól vagy,
Hiába nem rémít a csend,
Mondod, nem ijeszt a holnap,
Csak vendég vagy idelent.

Hiába tárod ki a szárnyad,
Hiába táncolsz és dalolsz,
Inad fárad, hangod bágyad,
A sír felé bandukolsz.

Hiába bátorít az álom,
Az éveidnek száma nő
És őszülő szempilládon
Könnyként remeg az idő.

Ambrus József

Eddigi verseimnek nagyrészt a fiókok voltak a tanúi és azt éreztem örök halálra ítéltetek, de egy véletlen pillanat fényre csalogatta. Verseimben a miszticizmus, az erkölcsi értékek, megvert történelmünk, titkok és fények, az elcsépeelt szerelem, ami volt, van és lesz, tűz, víz, csillagok, az ismeretlen Univerzum szikrái morzsolódnak ujjaimból. Mint minden ember én is keresem a helyem, de hosszú csalódások sava-nyú ízét kóstolgatom.

Sokszor voltam darálóban, de az életösztön mindennél erősebb, és kergettem magam mindig tovább az ismeretlenben. Ezen elemek köré építem érzelmi költészetem. 2012-ben kezdett ragyogni a költészet csillaga, és több antológiában szerepeltem, mint a:- David Arts Jubileumi Antológia, Ünnepek Irodalmi Antológia, Sodrásban 2012 Amatőr Költők Antológiája, Érintések Antológia – Holnap Magazin, és Verselő Antológia 2012 Irodalmi „virággyűjtemény”... 2012 őszén megjelent első verseskötetem Férfi Ének címmel.

„didergek és pokoli tűzben égek
nevetgélek és könnyeket ontok
a gyönyör is már csak gyötrő méreg
elszáradok s kihajtok mint a lombok”

piricske7@gmail.com

Nyugtató gondolat

A vers jó lesz majd nyugtatónak,
nagy utamra hol lépteim eltűnnek
lám a bölcsélet sem egyszerű,
mely komplikálja földi életünket.
Ezüstös árnyékot fest fölébe-m
egy táncoló szelíd, árva gondolat,
a sok jaj is kihűl az anyag ölében
nincs emelkedés lenn a sír alatt.
Az élet tüdőmből mindent kikapott
halál jelei a mélyből rám hajolnak,
drágára csiszolt nyelvem segíts meg
hogy gyöngysorokká váljanak a szavak,
a szél is mintha orgonákban sírna
fehér nyírfák dalai menetelnek -
ferde az égbolt és részeg a Nap,
hát mi van itt – vége lett a rendnek?
Te vers – égő magányos gyertyaláng
maradj mint ősbűn vérembe zárva,
meg kell bocsátanom ámde könnyen
hogy kész legyünk a nagy kapunyitásra!
A vers jó lesz majd nyugtatónak
rózsafavonók pingálják az estét,
sziklák közé zuhanok mint naplemente
kinek ködös fátyol védi meg a testét,
és forgatnám vissza az órák manusait
de az élet serege lakozik bennem,
mikor a mélység már a torkomig ér
a vers csihol visszhangot felettem!

(Mátraszentimre – Fallóskut)

Formulát a násznak

Mert akkor pedig hazudni kezdek
mint aki angyalnál hűtlenebb
aki majd mutat újabb formulát
óvni a verses elmét – nehezebb
szemekből olvasok le képeket
bolondok s a fák nem hajlanak
megtenni mindazt mi elsüllyed
szenvédeylt pár gondolat mutat
létem ahogy az alvilág felé mozog
nyitják kapuit és visszazárnak
rügybontó reggelek győzelmét
álmaim hajszálerei szerelik a mának
még eleven örvényekbe hull a szám
süllyed a lélegzet csönd az ének
hullik a vakolat reped ropog
testemből néha menekül az élet
felnyitnak az arcok és visszazárnak
életképek olvadnak a szívben
elmélkedni kezdtem – nagy feladat
megágyazni ezer verseskönyvben
égő eszméket hordoznak szavaim
szívemben készen áll millió gondolat
talán születik egy maroknyi jóság
aminek szív semmiképp sem árthat
oly reménytelen az egész virrasztás
fosztogatja varázsát a létnek –
de föllázítom a fáklyaláng fuvalmát
és kitartó de titkos nászba lépnek.

Kusza labirintus – de nem tévedtem el
mert becsöngetek egy megálmodott házba
vágyakat öl az Élet – de győznöm kell
aztán az erkölcs is elindul a nászba!

Tisztesség szárnyán

Tisztesség szárnya hiányzott
az igaz éjszaka gyötrődik,
kereszt alatt miért roskad
térdre, ha lelkét cifrázza a hit?
Istenek adtak jó tanácsot,
súgták imádkozzak csendben
emberségbe öltözve tisztán
parádés lovon, világi rendben.
Zilált árnyékom ott bolyong
akár boldogság vagy gyötrelem
emlék megmaradó legendákban,
parancsodra ilyennek kell lennem!
Egyedül vagyok világomnak
szívem iszonyat ütemére lüktet,
zsongó bús közönnyel jár most
izzó szándék, mely nem egyesülhet...
Nincstelen esték didergő nappalok
kúsznak felém régi intelmek,
órákig ülve (szent) könyveim fölött
mert vajúdasra ítélték a percek...

Vak hitem markolj belém rázz föl
tudjam sohasem hagysz magamra,
égi ritmus lüktessen a csendben,
és szálljon alá minden magyarra!

Anyám nyelvén

Anyám nyelvén legszebb a sírás
nem fog rajta sziszegő átkotok
de megkönnyezte már néhány barát
amit a szív érez s amiért feldobog
amit bennem az évszázad hagyott
hol a bánat vetése virágzik felnő
de csend van csak az emlékek rajzanak
alkonyatkor és himnuszt énekel az erdő
mennyi könny csorog a nemzet szeméből
miközben nagy álmok tüdejében fekszel
szent ősök hitét ébresztve fel újra –
mert átkozott sorsoddal verekszel
bánat szemmel szomorkás mosollyal
történelem leckék hamis bölcsességek
hol nincsen tengerrengés nincs hullámrobaj
és népünk torkából patakzik az ének
a végső dolgok kimondatlan maradnak
esténként felzokog a haragos tenger
mindent megtesz azért hogy megteremtse
elejtett szabadságát a jogfosztott ember
pedig hát mégis csak itt van az otthonom
nyomorult az ember kivert kutya módján
már csak a romos múzeumok őriznek
félíg lebontott hegyek elhidegült ormán...

Anyám nyelvén a sírás édesebb
mit bánom én ha megköveznek érte
vagy bűvös szavakból tákol kötelet
sikoltó próféciám vagy a világvége!

Lábjegyzetben

Meggyötört szabadság főpapja vagyok
belső csendre, új békére fekszem,
ha egyszer a civilizáció megsemmisül,
megemlítem a végén lábjegyzetben.
Aligha még elfogultságról beszélek,
áldja Isten békén frigid látomásom
csodálkozol föld, és csillagok között,
pedig csodálkozásra nincs semmi okom.
Áruló pillantás mozgatja képzeletem,
éjszaka van dereng pislákol a horizont,
és vesémig hatol, hódolnom kell neki
mert szabadság adja a legnagyobb pofont.
Lassan élem föl az ironikus szavakat
életem utazás csupán magamba befele,
rozsdás rekedt hang üvölt, az éjszaka fölver,
de mint forgószél a padlóra csavar le.
Lidérces szabadság főpapja vagyok
állok megtisztult gyönyöröm kertjében,
a tekintet jósága hirtelen rám suhog
de szeretném ha újra bántana a béke.

Kifosztott emlékeim tekintete vagyok
Isten nem áld meg érte csak egy-egy rokon,
minden bőrfelületre a jószág rásuhog,
és képzelet ölelgeti ráncolt homlokom!

Bige Szabolcs Csaba

Szeretném azt hinni, hogy az írásaim segítenek megőrizni anyanyelvünk szépségét. Hiszem és vallom, hogy a magyarság legnagyobb ereje a nyelvében van! Klasszikus hivatkozással élve, mondhatnám így is: „*A nyelv a lelke a nemzetnek.*” (*Kisfaludy Sándor*). Abban igyekszem, hogy átmentsem a mának – legalább részben – ezt a gazdagságot.

Fél évszázados orvosi gyakorlatom alatt az íráshoz elegendő szellemi és tárgyi anyag gyűlt bennem össze. Ebből szemelgetek...

Azoknak írok, akik a forma, a nyelvhasználat igényességén túl, képesek megőrizni a lélek üzeneteit!

A compó napja

Legmélyebb álmomból a csergő óra hangja ébresztett. Dühösen kiugrottam az ágyból, de amikor lenyomtam a gombját eszembe jutott, hogy azért húztam fel az este, mert korán akarok indulni horgászni – compót fogni. Azt mondják a horgásztársak, hogy a tankároknál jól lehet kárászra meg compóra menni. Elhatároztam, magam is kipróbálom azt a helyet.

Így, hát felszedelőzködtem, nyakamba kanyarítottam az oda-készített tarisznyát, fogtam a horgászfelszerelést, és kiléptem a hajnali hűvösbe.

Ettől fel is ébredtem teljesen, és jól kilépve igyekeztem kifelé a városból. Elég messzire kellett mennem, keleti irányba. Ott húzódott az a nevezetes tankárok. A háború alatt ásták védekezésül a támadó tankok ellen. Meredek oldalai voltak, körülbelül három méter mély, és a Körös vizét is beleengedték. Olyan szélesre készítették, hogy ne lehessen felette átmenni járművekkel, tankokkal. Ha pedig megpróbál a martoldalón leereszkedve átmenni, az orra beleragad, nem tud a másik oldalon felkapaszkodni. Jól ki lett találva, csak éppen a több ezres tömegű tankok és harckocsik ellen semmit sem ért, mert ha beleszorult két-három jármű, a negyedik felettük már tovább haladhatott. Hogy ott pusztult a légénység az árokba szorulva, kit érdekelt? Volt utánpótlás elegendő!

Ma már persze nyoma sincs az akkori sok szenvedésnek, nyomorúságnak – a roncsokat mind elhordták, mint ócskavasat beolvasztották, s lett belőlük vaskályha, kerítés, és más fontos alkatrészek a mindennapi életben. Az árok állóvizében pedig a

csöndes vizeket kedvelő halfajok szaporodtak el. Keszeg, kárász, compó, potyka, meg a mindenütt megjelenő ragadozóhalak, mint a harcsa.

Kiérkezve a helyszínre, leereszkedtem a vízpartra, s kerestem egy alkalmas helyet, ahol aztán letáboroztam. Fűzfa vetett árnyékot, s egy kidőlt fatörzs kínált ülőhelyet számomra. A káka mellé bedobtam egy sneciző horgot, kenyérgalacsinnal, s máris kapásom lett. Egy kis keszeg ficánkolt a damil végén. Nem dobtam vissza, hanem rákötöztem egy hármashorogra, tettem egy vékony acél előkét, és egy nagy parafa dugóval belódítottam a víz közepére, próbáljon meg úszkálni, anélkül hogy beleakadna a part menti növényekbe.

Sokáig nem történt semmi. A víz közepén alig himbálózott a nagy parafa dugó, s a káka mellé dobott kis pálha is mozdulatlanul feküdt a felszínen. Álmosítóan döngicséltek a bogarak, s más hang nem is hallatszott, még szellő sem rezdült.

Egy adott pillanatban azonban úgy láttam, mintha a szembeni martoldalban megmozdult volna valami. Azt hittem, a szemem káprázik, mikor a bokrok alatt megpillantottam egy fekvő alakot. Katonaruha volt rajta. Biztos voltatok úgy, hogy valamit meglátatok, és nem hittetek a szemeteknek, még a fejeteket is elfordítottatok, hogy ne lássátok, mert nem lehet igaz. Oda se néztek, hát-ha eltűnik.

Most én is így jártam, de hiába dörzsölgettem a szemem, néztem jobbra-balra, pislogtam, fordítottam hátat – a katona nem tűnt el! Sőt, felült, és rám nézett, figyelte, hogy mit szerencsétlenkedek. Még halványan el is mosolyodott. Aztán leballagott a víz széléig, és egy pálcával kezdte a feneket, az iszapot döfködni. Mocsárgázbuborék böfönt fel a nyomán. Hátranézett, s

én is oda pillantottam: egy újabb katona jelent meg a bokrok tövéénél, s az is lejött a partszélére az iszapot döfködni. Aztán egy harmadik, negyedik, és egyre több jött elő. Ott álltak velem átel-lenben, a másik parton, és szorgalmasan döfködték az iszapot. Hang nem hallatszott, csak a mocsárgázbuborékok böffenése.

Néztem őket, de az nem zavarta a tevékenységüket, bár néha- néha rám pillantottak érzelemmentes, merev tekintettel. Úgy, mint a színész, mikor a szöveg deklamálása közben kipislant a nézőkre.

Kis idő elteltével újabb mozgás vonta magára a figyelmemet. Fent, az árok túlsó oldalán páncélkocsik sora közeledett. Sötét-zöld színük alig ütött el a rét színétől, de azért jól láttam a közeledőket. Sorban, egymás mellett megálltak a meredély szélénél, és a platóról katonák ugráltak le. Mindez teljes csendben történt. Erre jól emlékszem, mert attól féltem, hogy zajt ütnek, és elri-asztják a halakat.

Fölösleges volt azonban a félelmem, nem menekültek el a halak, hanem éppen hogy valami elkapta a csalihalat. Akkorát rántott a boton, hogy szinte kirepült a kezemből. Jól bevágtam, s nem kevés kínládással a partra húztam egy szép, másfél-kétkilós harcsát. Úgy lenyelte a hármas horgot, hogy alig tudtam a torkából kiszabadítani. Össze is harapdálta a kezemet. Elhelyeztem a zsákmányt a haltartóban, s megkönnyebbülten nagyot szusszan-tam, majd büszkén felnéztem, lássam, mit szólnak a katonák a teljesítményemhez.

Nem voltak sehol!

Mintha föld nyelte volna el mindet harckocsistól, iszapdöfkődő pálcástól, mindenestől együtt. Vállat vontam, s újabb horgot

készítettem elő a kisebbek közül, kenyérgalacsinosat. Bedobva a káka mellé, fogtam is rövidesen egy közepes méretű, úgy másfél araszos nagyságú compót, cigányhalat. Gyönyörű, óarany színű pikkelyei csak úgy csillogtak a napfényben! Ez is a haltartóba került.

(Most, így utólag visszagondolva azon csodálkozom, hogy akkor nem csodálkoztam! Olyan nyugodtan folytattam a horgászást, mintha a szembeni parton nem is sorakozott volna ott az előbb egy csomó katona meg páncélaútó.)

Éppen újabb horgot dobtam be a már megszokott helyre, amikor az én partoldalamon mozgást láttam a szemem sarkából. A barátom, Rezső közeledett, aki ezt a helyet ajánlotta nekem. Ahogy a közelembe ért, leült a meredély tetején, és intett, hogy maradjunk csendben, és az úszóra figyeljek, mert kapásom van.

Igaza volt, de elszalasztottam a halat. Erre leereszkedett hozzám, s végre üdvözöltük egymást. Mialatt újra elkészítettem a csalit, elmeséltem, mit láttam nem rég a szembeni oldalon. Azt mondta, biztosan álmodtam, hiszen itt messze nincs katonai alakulat, a legközelebbi a város túlsó felén van, hogyan is jelenhetek volna meg sok kilométernyire levő kaszárnnyából!

„Felejtsd el. Csak álmodtad!” – fejezte be a beszélgetést.

Elfogadtam a véleményét, és nem erőltettem tovább a dolgot. Rezső is előszedte a felszerelését, és szólt, hogy próbálkozzunk vörös gilisztával, hozott is egy dobozzal. Egy másik zsombékos mellé telepedett le. Csendben, türelmesen horgásztunk egy darabig, s hamarosan meg is lett az eredménye türelmünknek – egymás után szedegettük ki az apróbb halakat, majd a barátom kiemelt egy szép nagy compót.

„Cigányhal!” – kiáltott fel boldogan.

Az én okos barátom mindjárt el is magyarázta, hogy miért mondják a compót cigányhálnak. Azt mesélik az öregek, hogy régen a cigánygyerekek úgy fogták a halat, hogy a rózsza visszafele görbülő tüskéjére tűzték a gilisztát, hasra feküdtek a zsombékon, és belógatták a csalival ellátott tövises ágat. A compó bekapta, s a purdé kirántotta. Így fogták a halat!

Késő délutánig folytattuk, de több komolyabb kapásunk már nem volt.

Estére érkeztem haza, lefekvés előtt még megpucoltam a halakat, a harcsát megnyúztam, beleket, kopoltyúkat kidobtam, besóztam, és betettem őket a jég szekrénybe. Jó hideg volt benne – tegnap hoztak friss jeget, s a tartályt telerakták rendesen. Eléggé elfáradva bújtam a pokróc alá, de nem tudtam aludni. A katonák jártak az eszemben. Le is vettem a polcról a „Világháború története” című könyvet, s azt lapozgattam, amíg el nem nyomott az álom.

Legmélyebb álmomból a csörgő óra hangja ébresztett. Dühösen kiugrottam az ágyból, de amikor lenyomtam a gombját eszembe jutott, hogy azért húztam fel az este, mert korán akarok indulni, horgászni – compót fogni. Azt mondják a horgásztársak, hogy a tankároknál jól lehet kárászra, meg compóra menni...

(„Idétlen időkig”)

Borsos Irén

„Hajt az IDŐ gyorsan, – rendes útján eljár, -
Ha felülünk, felvesz, ha maradunk nem vár.
Változik a világ; gyengül ami erős,
És erős lesz, ami gyenge volt azelőtt.”

(Arany János)

Cegléden születtem 1945-ben. Több mint negyven évig dolgoztam könyvelőként. Nyugdíjazásom után a budapesti nyolcadik emeletről, egy Pásztó közeli tányára költöztem.

Azóta jelennek meg írásaim: **Tavaszi tüzek** című regényem 2006-ban, **Újraélt tavasz** című rövidprózás kötetem 2009-ben, és az **Együtt a szívemben** című kisregény 2012-ben született. Az elmúlt évtized alatt megjelent **negyven antológiában** is olvashatók írásaim.

Kapott elismerések: „Velencei oroszlán” Írói toll-díj 2010., Kláris Nívódíj 2009., 2013. Legnagyobb elismerést azonban az Olvasói Levelek jelentik számomra, valamint embertársaim kitüntető bizalma, melyben élettörténetük egy szeletének megírására hatalmaztak fel. A „Boldog” gyermekkor ilyen.

Elérhetőségeim:

b.irenke@invitel.hu; www.humoreszk.blogspot.hu

Utazás Pestre

Éva, Juli, Öcsi és jómagam, négyen főztük a tejbegrízt. Mint a „Miska kását főz” mesében. Hol túl sűrű lett, hol pedig túl híg... Öcsi megkóstolta, de visszadobta. Olyan arcot vágott, hogy nekünk, eszünkbe sem jutott megkóstolni.

Hogy mersz dobálózni, dobálózz tinálatok! Megetetem veled, amit ledobtál!- mondom. A barátnőimet sem kellett biztatni. Futkározás, hajigálás, birkózás, egymás „megetetése” nagyon jó játék volt. Amúgy betyárul odakozmált.

Önfeledt játékunk meddig tarthatott? Megijedtem, amikor körülnéztem.

– Gyerekek, szedjük le a falról meg a szekrényről! Mit fog szólni Anyukám?

Vekker csörög... Nem tízéves vagyok, hanem hatvan! Reumás derékfájás kínoz, és rosszul alszom. Felülök az ágyban, reggel van? A szemem bedagadva. Borogatnám, – mi a csudát csináljak, – Budapestre kell utaznom!

Férjem vigasztal, mindjárt kivisz kocsival a buszhoz. Nagyon kedves. Beülök hátra a csomaggal. Megbeszéltük, hogy zsemlet is veszünk. Hideg szél fúj... Már itt is az üzlet, kiszállok. A hátam, derekam csupa víz. A kabátom is átvizesedett, a nadrágom csupa víz! Józsi csodálkozik, valóban? Tegnap lemosta a kocsit, de hogy a fenébe került az ülésre a víz? A sírás kerülget, most mit csináljak? Ha hazamegyek átöltözni, lekésem a buszt. Ha így szállok buszra, megszáradok Pestig?

Az ablak mellé ülök, a fűtés kedvező. A kiflit eszegetem, azután a tej következik. Az út összevissza kanyarog. Megvárom, amíg egyenesen megyünk. Egy nagy zökkenőnél kiömlik a tej. Törölgetem, de ragad az arcom, a ruhám. Mindjárt megőrülök! Ez már sok nekem... Hisztériás kacajban török ki...

A busz utasai megrovó tekintettel fordulnak felém... Mindenki engem néz...

Egyik arcra a másikkra nézek: mindenki ismer? Kollégáim, rokonaim, ismerőseim néznek szótlanul, megrovóan. Itt állok porig sújtva...

Irénke, Irénke! – ráz a férjem, kelj már fel, mert lekésed a buszt!

Korunk ellentmondásai...

„Korunk” egy társadalmi korszak is lehet, meg a saját életünk éveit is jelentheti. Mindkettőben sok ellentmondást látok.

Naponta szembesülünk avval, hogy mindenki mást csinál, mint amit kellene... Pontosabban, nem azért a munkáért kapja a fizetést, amivel a legtöbb hasznot hajtaná, amivel a legtöbb jót adná az országnak, és amiben legnagyobb örömét is lelné, NEM! Valami olyanért kap fizetését, amit szükségből vállalt, csak azért, hogy rendszeres jövedelme legyen.

Itt van mindjárt Nórika, aki művészien varr: kézügyessége, fantáziája, ruhakölteményeket alkot! Összeszorult a szívem, amikor láttam, hogy egy bevásárló központban árufeltöltés címén, ládákat emelget.

János, a szobafestő jó munkát végzett nálunk. Elmondta, hogy holnaptól egy nagy cég áruszállítója lesz. Jóval szerényebb, de rendszeres jövedelmet fog kapni.

Reumatikus bajaim miatt, minap felkerestem kitűnő masször ismerősömet; aki ugyanilyen okból; ebédszállítói munkát vállalt valahol.

Gyöngyösi íróársam téli közmunkájában sem láttam semmi ésszerűséget, amikor mínusz tizenöt fokban, egy huzatos, fűtetlen folyóson kellett portáskodnia...

Idős korunknak is sok gondja-baja, ellentmondása akad.

Még alkoholt sem kell fogyasztanunk ahhoz, hogy néha megmagyarázhatatlan dolgok történjenek körülöttünk. A hűtőszekrényt kinyitva, meglepetten látom; hogy egy szép papírszalvétára helyezve, külön polcon foglal helyet az o l l ó. Olló? Hogy került oda...? Rejtély... Az egész házban jó ideje egyedül vagyok.

Barátnőm megkérte hetven feletti Anyukáját, hogy a hétvégi rakott káposztához vásároljon darált húst. Munkából jövet kérdi is, Anyukám hoztál húst? Anyuka néz, Kislányom, sajnos elfelejtettem. Semmi baj, Brigitta átszaladt, és vett a hentesnél, amit aztán el is fogyasztottak. Hogy pontosan hány nap telt el a nyári melegben, nem derült ki, de mindenki körbejárt, és szaglászta, honnan jön a bűz? Végül a konyhaszekrény aljában bukkantak rá az Anyuka által vett húsrá, ami már „majdnem megindult” mire rátaláltak!

A kilencven éves Mancsi néni remegve várta haza Lali fiát, s azon „imádkozott” hogy a nyugdíjjal nehogy betérjen a kocsmába, mert ott bizony meglophatják. Múltkor a rendelő fogasán zsebelték ki, mire az orvosnál végzett.

Manci kérdi:

– Megvan a nyugdíj?

– Hát persze, hogy meg! Mi jót főzött Anyám, olyan éhes vagyok!

– Legelőbb a nyugdíjat rakd ki Fiam!

– Jó, majd...

– No tedd csak ki szépen, az, az első!

Lali ijedten kotorász... – Hol a fenébe van, hát itt volt...!

– Hát mégis bementél a Büdösbe, te mihaszna? Csak máma ne menj be! Megmondtam neked! – Külső zseb, belső zseb, kis táska, nagy táska; a pénzt nem találja...

– Adj enni Anya, aztán visszamegyek! – mondja megtörtén...

Manci szed a fiának, vagyis csak szedne.....de, mi van a merőkanálban...?

A szemüveg! A szemüveg? Hogy kerül a levesbe a szemüveg, megmagyarázhatatlan!

– Ha nem használok, mindig ott van, a tokjában. – mondja Manci

Mindketten odanéznek. A konyhaszekrényen, a szemüvegtok: ott van a helyén!

Oda indulnak...és mi van a szemüvegtokban...?

Igen! Igen! A nyugdíj! Az utolsó fillérig, a papírral együtt!

Gyermekkori emlékeim

Nem mindennapi korban voltam gyermek... Cegléd, akkor imádott helye volt a szovjethadseregnek.

T.34-es tankjaik a Kőrösi út felől tartottak mindig, a Déli út irányába, öten, hatan, nyolcan is. Az utca pora órákig el nem ült utánuk. A föld erősödő remegéséből tudtuk; már megint jönnek!

Az ötvenes évek elején még nem volt lakótelepük... a tiszteket magán házaknál helyezték el. Akkor még senkit nem érdekelt, hogy Apám a háború előtt csendőrr volt, a szovjet tiszteknek és családjaiknak kiváló, és biztonságos lakóhelyül szolgált az Ő otthona!

Hozzánk a Herczeg utca 38-ba Iván érkezett elsőként. jön a felesége is hamarosan! – mondta. Valóban jött is az asszonyka: sapadt szőkés, a nagykabátja rojtos kendővel van körülkötve, kezében egy szivar alakú kis csomag. Hat évesen nagy kíváncsisággal figyeltem...hány pokrócot tekerget le róla...?

A végén előtűnt egy kis vakarcs. A kis vakarcsot Galinának hívták, aki idővel a legjobb pajtásom lett.

Szülei az enyémeiktől tanulták a magyar szavakat. Mi ekkor nagyon szegények voltunk... kíméletlen beszolgáltatás volt az országban. Húst csak akkor láttunk, ha ők hoztak a Magazinjukból!

Bádogteknőben kézzel mostunk. A vécénk egy udvari házikó... Anyuka többször bosszankodott, miért sáros az ülődeszka két oldalt? Kiderült, hogy ők felállnak rá. Elmondtuk, hogy mi azon ülni szoktunk. Meg voltak lepve, de ezen túl ők is úgy használták.

Telt-múlt az idő, hamar megtanultak magyarul: A szőnyegen talált drótot ilyen szavakkal adta át Iván Anyámnak; „Vigyázz Eszter lábam fáj!” Galinának kis öccse is született minálunk!

A középső részben egy másik család is lakott, Miklós és Anna, a fiukkal. Anna tanítónő.

Bal oldalára engem ültetett, a másakra a fiát, s ha felmutatott valamit, nekem magyarul kellett megneveznem, a gyerekek oroszul, ő pedig leírta. Nagyon jó játék volt!

Fel sem fogtam akkor, hogy evvel engem is tanít, oroszul. Később pedig, az iskolában ennek nagy hasznát vettem!

A kisebbik gyerek három éves volt már, amikor nagy szomorúság töltötte el a házat. Az asszonyok sírtak. Mi ez a nagy bánat? – Sajnos letelt a szolgálat! – válaszolták, hamarosan haza kell menni, a hazájukba. – Sajnáljuk, hiányozni fogtok!

A ház azonban nem sokáig maradt üres, újabb család érkezett: Szergej és Anna, Vali lányukkal. Vali még csak ötéves... Mi nagyobb gyerekek könnyen élcelődünk rajta. – Mondjad tücsök!

Ő minden igyekezetét összeszedve azt mondja: „ticsek”, – Mondjad bütyök! Azt mondja: „bicsok”

Az utcában szegedi kannával tejet hordott egy néni reggelenként, Az orosz asszonyok is kértek. Anna a vásárolt edényt most letette a többi lábas mellé, a lépcsőre. A néni már kimérte a tejet, – de csak beszélget, a harmadik edénybe nem akar önteni. Kérdi az orosz nőt, na hol az edény? Mire ő mutatja – ott van! A tejes asszony az Anyukámra néz, ránt egyet a vállán, aztán beleönti...

Az új edény: egy zománcos, fehér éjjeli. Négyszemközt elmondta neki Anyuka, hogy mi itt, azt, mire használjuk... Másnap

az asszony behívta őt, és megmutatta, hogy vásárolt egy valódi tejeslábast, a kis fehér éjjelit pedig megkapta a gyerek hagyományos használatra.

Amikor Cegléden elkészült a szovjet Lakótelep, minden orosz családot beköltöztettek oda...

1956 nyarán már tizenegy éves voltam, ezen a nyáron volt a nagy földrengés Magyarországon.

Egyik reggel szólt a rádió, Anyuka jön, megy, széthajtja az ágyneműt... Kelj már fel, Irénke! – mondja... A következő pillanatban remegnek a falak, az ágyamat rángatják, váza billeg a szekrény tetején, a csillár ide-oda hintázik...

– Jaj, nekiment a háznak egy teherautó! – mondja Anyám, az ablakhoz szalad és kinyitja. Nincs ott senki...! 1956 nyara volt...

1956 szeptemberében költöztünk Budapestre, a lehető legrosszabbkor!

A hamistanú

A szomszédviszály, gyűlölködés mindig egy okra vezethető vissza: ami nem más, mint vélt (vagy valós) hiedelem abban, hogy „Ő többre vitte”

Terka megint visz valamit a szomszédasszonynak... Az e s e t óta soha nem megy üres kézzel... Zörget is, csak hogy most nem tud bemenni. Nagy sokára Borcsa rémült ábrázata jelenik meg az ajtón.

– Mi van? Rosszul vagy?

– Á dehogy, csak megint összevissza álmodtam...

– És?

– Mindig a tárgyalótermet látom, meg a Bibliát.

– És?

– Semmi különös, csak ott vagyok, esküdnöm kellene, de nem tudom kinyitni a számat. várnak egy darabig, aztán lezuhanok valahova.

– Mióta van ez?

– Már régóta. Tavaly többször álmodtam az is, hogy hamis-tanúzás miatt a rendőrségre visznek, aztán a szemetes konténerben ébredek... Aztán jött a depresszió... emlékszel? Mikor le-sántultam az ősszel, akkor fordult meg a fejemben... azóta van lelkiismeret furdalásom... lehet, hogy az isten megbüntet, hogy hazudtam nekik...! Hazudtam úgy, ahogy megbeszéltük. Azt mondtad, ha letagadjuk, akkor megúszod a büntetést!

– Persze, de azt nem mondtam, hogy esküdözz!

– Nem hát, de az hatott legjobban, te is láttad! Ráadásul még meggyónnom se kell, sehol... Megesküdtem többször is, hogy nem mondtad! Nem mondtad n e k i, hogy „büdös kurva”

N e k i meg nem volt tanúja arra, hogy mondtad! Az öreg hiába volt kint, egy szót se értett, mer’ süket...

– Utólag gondoltam csak, hogy hazudhatott volna, hazudhatott volna a férje is..., de úgy látszik, e z e k mindenben többnek akarnak látszani.

– Így volt a legjobb, mer’ „ejtették” az ügyet, nyugodj meg, most is csak álmodtad!

– Jó, jó, de valami mégse’ kerek itt énnekem!

Rémálmok, depresszió, lesántulás...! Megoperáltak igaz, mindig meggyógyítanak, de már csak bottal tudok járni... Te csak a büntetést akartad megúszni, neked a hajad szála sem görbült!

– A fenét, két év alatt tíz kilót fogytam, a férjem, meg meghótt! Látszik is azóta, hogy senki nem öntözgeti a bokraikat gázolajjal...

– „EZ” azt mondta a tárgyaláson, hogy tik mindig leselkedtek, meg hallgatóztatok... Meg, hogy az előző lakókat is mindig feljelentettétek...!

– Amíg főztem, mostam, Pista ráért, figyelgetett, hallgatózott, a feljelentéseket meg, mindig a Gyerek írta.

– Nem volt még olyan szomszéd, akivel békességben voltatok...

Én ezen túl másképp teszek, elmegyek a templomba, még imádkozok is!

Mer’ ha mégis lenne Isten, akkor borzasztó nagy gáz lesz velem odale’...

Állatkínzás, gyújtogatás...

A szomszéd mivel fogadja az újabb lakót? Megmondja melyik fát kell kivágni, ami rontja az Ő kilátását, és főleg azt, amelyiknek a levele őhöz áthullik! Ez már elég ok arra, hogy egy fát kiirtsunk?

Mi motivál egy embert, hogy gonoszul bánjon növénnel, állattal, a természettel?

Itt vannak mindjárt a gyűjtogatók. Nem piromániásról beszélek, és nem is dohányzó gyerekekről! Egy közismert dologról van szó, melyet tarlóégetésnek neveznek!

Nem szájhagyomány útján terjed; hanem sötétség útján. A tavalyi elszáradt gazt, csak meg kell gyújtani és kész! Nem kell kivágni, összegyűjteni, elszállítani, és megsemmisíteni, csak meggyújtani ott, ahol van! Évszázadok óta teszünk ilyet, csakhogy: régen **csak a tarlón alkalmazzák**, most meg **mindenütt**; erdőn, mezőn, útszélen, kertek alatt, árokparton... Így aztán áldozatul is esik pajta, lakóház, elégnek villanyoszlopok, leég több hektár őshonos erdő; a maga különleges, védett növény és állatvilágával...de porrá égett már műemlék is!

Sötét tarlóégető nem tudja, hogy csak **teljes szélcsendben** szabad meggyújtani?

Tudja-e, hogy a területet valamilyen módszerrel körül kell fogni? Lehet az árok, homok, víz stb. És hogy ilyen előkészület mellett is, több felkészült emberre van szükség, a veszélyes akcióhoz...? Szegény sötét tarlóégetőnek minderről fogalma sincsen! Ezt még pályázati pénzen nyert továbbképző tanfolyamon sem lehet fejébe verni...mert jövőre úgyis meggyújtja!

Az értelmetlenül elpusztuló növény és állatvilág a természet károsítás magas foka...! Ehhez képest a notórius fa tolvaj is csak kismiska!

A tarlóégetés is állatkínzásnak minősül! Az állatfajok: madarak, rovarok, nagyvadak és kisemlősök tűzhalála a világ legaljasabb állatkínzása!!!

Állatkínzás és szadizmus

Kora reggel kilépek a teraszra; szemeteszsák kirágva, széttépvé, kibelevéze...

A szomszéd macskája miért nálam keres élelmet? Mert a gazdája nem ad neki enni. Többször hangoztatta is: – Ő aztán nem vesz neki se tápot, se húst! A macska fogjon magának egeret!

Szegény macska! – gondolom, – miközben emlékeimben felmerül egy régi kép. Előző lakhelyünkön én zavartam ki lakásunkból hajnalban a szomszéd macskáját, aki megfogta és megette kedves madarainkat, a zebrapintyeket. Nemcsak a gyerekek, mi felnőttek is megsirattuk őket.

Egy másik eset: Anyósom jött panaszkodni: – Én megölöm ezt a kutyát! Levette az asztalról a húst, és megette!

– És... Anyuka hagyta?

– Dehogyan hagytam, fiam! Csak a szemüvegemért mentem a szobába.

– De hogy jutott be a kutya a konyhába?

– Hát... nyitva maradt az ajtó...

Szinte látom; hogy a nagytestű kutyának nem okozott gondot levenni az asztalról a felkínált csemegét.

– Akkor miért a kutyára tetszik haragudni, tegnap este, kapott enni rendesen?

– Ugyan már, Pista bácsi mindig azt mondja; hogy ne csináljak akkora faxnit a kutyaetetésből! „Ki kell neki dobni egy darab kenyeret és kész!” Én nem találok szavakat ekkora szívtelenség hallatán.

Amikor először hozzánk került egy kutya, vettem egy szak-könyvet és áttanulmányoztam. Megtudtam, hogy egy állatnak egy nap egyszer, jól kell laknia! Az állatnak is van „Élethez való joga”!

Aki kegyetlenségből nem gondoskodik róla, kimeríti az állatkínzás fogalmát! És itt semmilyen kifogás nem fogadható el! Még a hajléktalanok is etetik állataikat, vagy a mellékük szegődött kóbor kutyát.

Az állat nem tudja elmondani sérelmeit, és nem tud feljelentést tenni a gonosz ellen, teljes mértékben ki van szolgáltatva.

A gyermek is ki van szolgáltatva, de legalább társadalmi összefogással, állami gondozásba lehet venni! Állatok esetében, csak a televízióban közzétett elrettentő esetekről értesülünk.

– Egy ember; aki zsákot húzott a kutyájára, és lapáttal verte... az elvetemült még a tévében is nyilatkozott.

– A ló aki csonttá soványodva, már felállni sem tudott, csak nézett nagy szemeivel víz után sóvárogva. A gazda pedig már előre megásta neki a gödröt, s azért nem adott neki enni, inni, hogy minél előbb elpusztuljon.

A leggonoszabb acsarkodóról nem tudhatjuk, hogy gyermekkorában hányan, és milyen gonoszságokat követtek el ellene, hogy a család testi és lelki terror alatt tartotta, – ha volt egyáltalán, – hogy a környezetében az állatkínzások rendszerek voltak, hogy italozó, verekedő légkörben élt, hogy nem volt naponta ennivaló... hogy soha, senki nem szerette...

A szeretet hiánya megbetegíti a lelket, érzelmi elporladást okoz, ez lehet a lelki ok! Az Állatkínzó és szadista mind ilyen érzelmi elporladott...

Azt hiszem, az oly sokat emlegetett bűnmegelőzést – a családokban – az alkoholistánál kellene kezdeni...! Minden alkoholista kiszipolyozója a családjának. Addig kellene kivonni a családból, amíg tönkre nem teszi, meg nem rontja, ki nem irtja a családját, mivel az alkohol teljes egészében leépíti az agysejteket, és az illető csak **károkat okoz** a családnak, a közösségnek, a társadalomnak. Pedig milyen szép lenne; egészséges, boldog család, rettegések nélkül!

Apropó szadizmus és alkohol: A háború előtt volt Csongrád megyében egy ember, akit Pipás Pista néven ismertek. Ha az alkoholista a fenti stádiumban már mindenkinek terhére volt, a család és a falu szégyene lett, csak szólni kellett valakinek, aki hívta Pipás Pistát. A bérgyilkos válogatott módszerekkel dolgozott ugyan, de mindig megszabadította a családot ettől a lelki terhétől, meg az alkoholistától!

Csak sok év múlva, amikor letartóztatták, derült ki a börtönben – hogy Pipás Pista nőnek született. Egy életen át nem heverte ki, nem tudta feldolgozni, hogy gyermekként alkoholista rontotta meg, hiába fordult fel a gyomra, a fizikai túlerővel szemben nem tudott védekezni. Bérgyilkosként minden egyes alkoholista elpusztításával a saját sérelmét torolta meg.

„Boldog” gyermekkor

A tanyavilágban születtem a háború végén. Csend volt és béke, azonban a háború nyomora itt maradt még jó ideig. Házunk nagy területen feküdt, tehenekre emlékszem, udvarunkon tyúkok kapirgáltak.

A Nagyszüleim már nem éltek akkor. Mi laktuk a ház első részét, noha Apám volt a fiatalabb, de ő vitt elsőnek asszonyt a házhoz, – Pista, az idősebb testvér hátul lakott. Irigységgel tekintett Apámra. Úgy gondolta, azért sikerült neki minden, mert őt jobban szerették. Állandó viták és feszültség volt közöttük.

Már iskolába jártam, amikor valami nagy baj történt... Nekünk gyerekeknek semmit nem mondtak. Csak azt tudtuk, hogy Pistát lovas szekérrel a kórházba vitték, de ott már nem tudtak rajta segíteni, Pista bátyám sajnos meghalt. A néném fekete ruhát húzott, meg Anyám is, és azontúl mindenki búskomor lett. Számunkra a legrosszabb mégsem ez volt...

Egy napon Anyám csomagolni kezdett. Hosszú, nehéz útra indult, velünk gyerekekkel. Ferkó öcsém ötéves volt, én meg éppen nyolc. Egész napi zötykölődés után érkezünk meg egy állami nevelőotthonba... Anyám az úton szótlanul ült mellettünk. Búcsúzóul sem ölelt meg minket, hanem azt mondta; „Majd értetek jövök kislányom, ha tizenhat éves leszel, vagy ha lehetőségem engedi.” Szerető ölelés nélkül távozott.

Én meg itt maradtam öcsém kétségbeesett szorításában. Vigasztaljam őt, hogy Anyánk itt hagyott? Talán fel sem fogja, mit

jelent ez? Legszívesebben a földre vetném magam és zokognék. Ekkor pedig még nem is sejtettem, hogy Anyánk soha, soha az életben nem jön értünk! Hogy akkor, ott, tőlünk végleg megszabadult...

Pár hónap múlva nevelőszülők jöttek az otthonba. Körülnéztek, szemügyre vettek Bennünket. Az öcsémet hamar kiválasztotta egy nagyon kifestett néni.

A copfomat is levágták, most meg még a testvéremtől is elszakítanak, duplán fájt nekem.

Talán a sors akarta úgy, hogy más – más családba kerüljünk? Azután engem is kiválasztott egy erős testalkatú néni. Elmondta, hogy elsősorban fizikai munkára vettek ki az intézetből; a ház körüli teendők ellátása lesz a dolgom! Nagyon sokat utaztunk, és sokat gyalogoltunk. Végül hosszú tornácos parasztházba értünk, melynek szobájában szalmazsákos ágyak voltak, és két pici sötétkék papírral bevont ablak. Az új papám nem fogadott szívesen, azt mondta: – Menjünk csak szépen vissza oda, ahonnan jöttünk! Sokszor kötekedett, és ordított is. Munkásór fegyverével hadonászott, és azt kiabálta; Lelövöm ezt a gyereket, mert nem az enyém!

Az iskolában, ahová bekerültem, lelencnek csúfoltak. Akkori életemben a tanító néni volt az egyetlen segítőkész, jóindulatú ember.

A papa alkoholfüggősége és agresszív mentalitása sok kárt okozott szegény idegbeteg Mamának. Kezdetől fogva igen sokat vigasztaltam, és nyugtattam. Sok-sok félelmet, és durvaságot kellett elviselnünk. Nekem pedig türelemre és szeretetre lett volna szükségem! Ebben a visszafogott sivárságban éltem, elzárva minden szellemi fejlődéstől. Amikor az iskolát befejeztem, tűzre dobták a könyveimet. Robotmunkában azonban bőven volt részem.

Délelőtt boltos inas voltam, délután meg a kukoricaföldön kapáltam.

Egy dolog nem hagyott nyugodni későbbi életemben sem: Soha nem kerestek valódi szüleim?

Mi volt az oka, hogy egyik napról a másikra megszabadultak tőlünk, eldobtak minket?

Szülőfalumban sikerült még élő embereket találni, akik felvilágosítást adtak.

Apámnak volt valami öröklött betegsége, amit gyógyíttatás helyett titkolni igyekeztek. Amikor kitört rajta, nem látták egy darabig, aztán meg, mintha mi sem történt volna, ment minden tovább. Óvták, vigyáztak rá, hogy ne mérgeződjön, mert a bajt, az elmezavarodottságot mindig a dühöngés váltotta ki. Pistával, a bátyjával kint a földeken szólalkoztak össze... Amikor Pistát lovas kocsival a kórházba vitték, már rég halott volt. Apám pedig nem volt tudatában, nem fogta fel, hogy ő ölte meg.

A rendőrségi letartóztatás után vitt minket Anyám az állami nevelőintézetbe. Apámat pedig élete végéig a börtönkórházban „gyógyították”.

A Mama sírjánál állok. A fekete gránit lap feliratát nézem: „Szívem kőbe zárva, mely úgy szeretett.” – ...és hogy szerethetett volna még, ha nem élünk állandó rettegésben! Anyámként tiszteltem őt, pedig csak nevelőanyám volt.

Áldja meg az Isten, amiért felnevelt!

Cserhádi Tímea

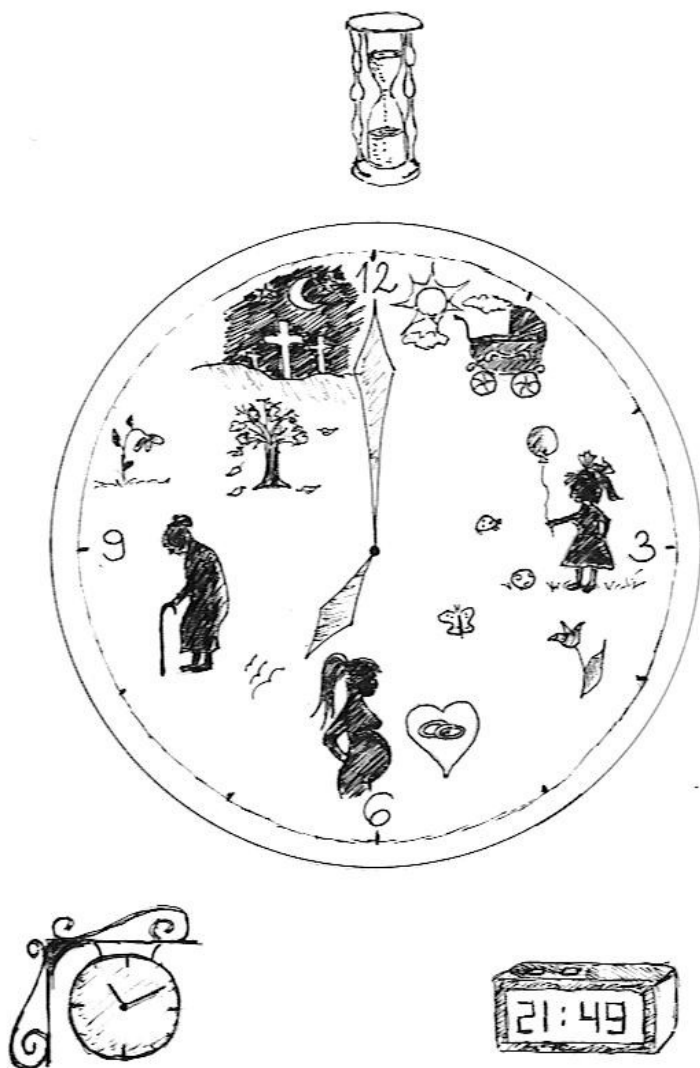
1977. 12.10-én születtem Budapesten. Már 7-8 évesen sokat rajzoltam az iskolában, de 14 évesen ébredtem rá, hogy nem csak a rajzórán lehet alkotni!

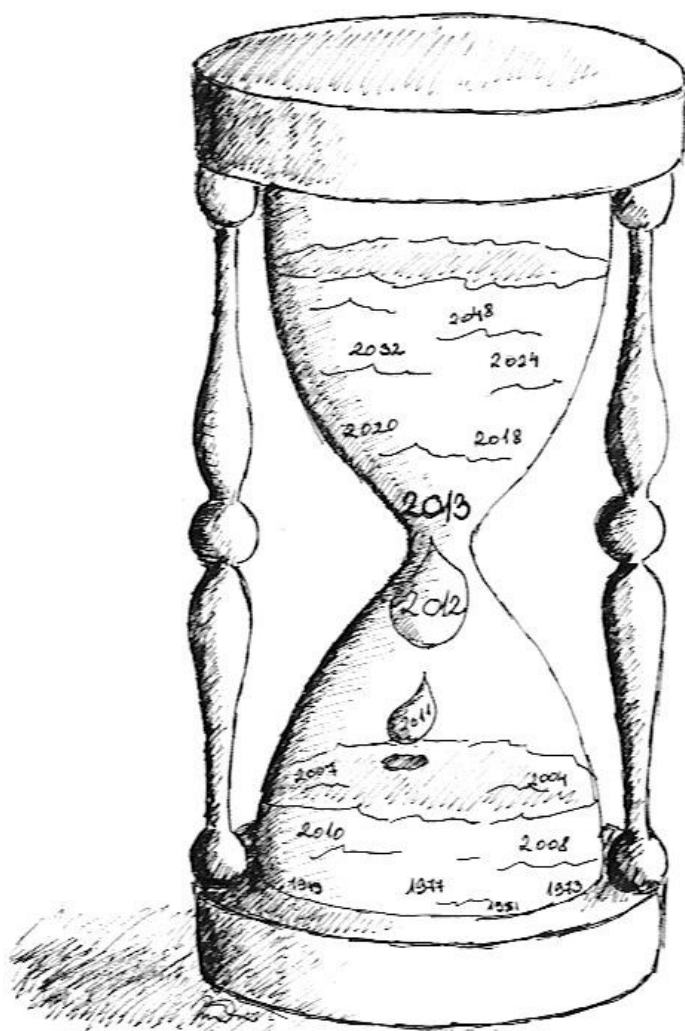
Elkezdtem kutyákat rajzolni egy grafikus műveiről, és egyre jobban belemerültem az alkotás adta csodás érzésbe!

Azután bővíteni kezdtem a témakört. Mindenféle állatot, tájképet készítettem, végül megpróbálkoztam a portrékkal.

Újságok címlapjáról ismert embereket kezdtem rajzolni, még színesben is. Többféle technikával, rajzeszközzel készítettem a képeket, de a kedvencem mégis a fekete-fehér ceruza, szén, vagy tollrajz maradt. Legnagyobb örömömre a 9 éves lányom is érdeklődik a rajzolás iránt, napi szinten csak úgy ontja kis műveit! Ő hozta a kedvet nekem ahhoz, hogy barátaim gyermekeiről készítsék rajzokat ajándékba, ezzel hagyva magamból egy kis darabot a szeretett embereknek.

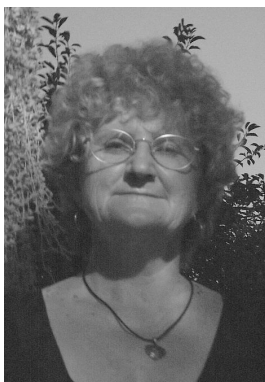
Ez a pályázati feladat új volt számomra, de nagyon örülök, hogy kedves ismerősöm rábeszélte az utolsó pillanatban! Ő verset küldött be, én a rajzot... hátha „Egy könyvben lehetünk” – mondta!

Csupor Andrásné

Csupor Andrásné (Salamon Ibolya) vagyok, 1946.november 20-án születtem Budapesten. Életem egy átlagos ember átlagos élete, beteljesült vágyakkal és megvalósulatlan álmokkal.

Szelíd gyermek, kötelességtudó feleség, gondos anya, szerető nagymama – ennyi.

Budapesten 35 évig éltem, majd 3 évig Dunaújvárosban volt az otthonom. 1984-ben férjem szülővárosába, Szabadszállásra költöztünk.

Gyermekeim apja 47 éve fogja a kezem. Munkaköreim íróasztalhoz és felsőfokú tanfolyamok elvégzéséhez kötöttek voltak. 16 éve nyugdíjas vagyok.

Az ecsettel és az olajfestékekkel már nyugdíjasként ismerkedtem meg, sok éves vívódás után. A felfedezés öröme határtalan volt – talán jobb is, hogy nem kaptam útbaigazítást.

Minden festményem lelkem egy darabja.

...és élek!

Úgy alszik, mint minden csecsemő.
Mint a forralatlan tej.
Homlokán nem suhan át felhő...

Úgy piheg, mint kicsiny, rab madár
– formás a test, szép a fej... –
– lelkemből szakad egy sóhajár.

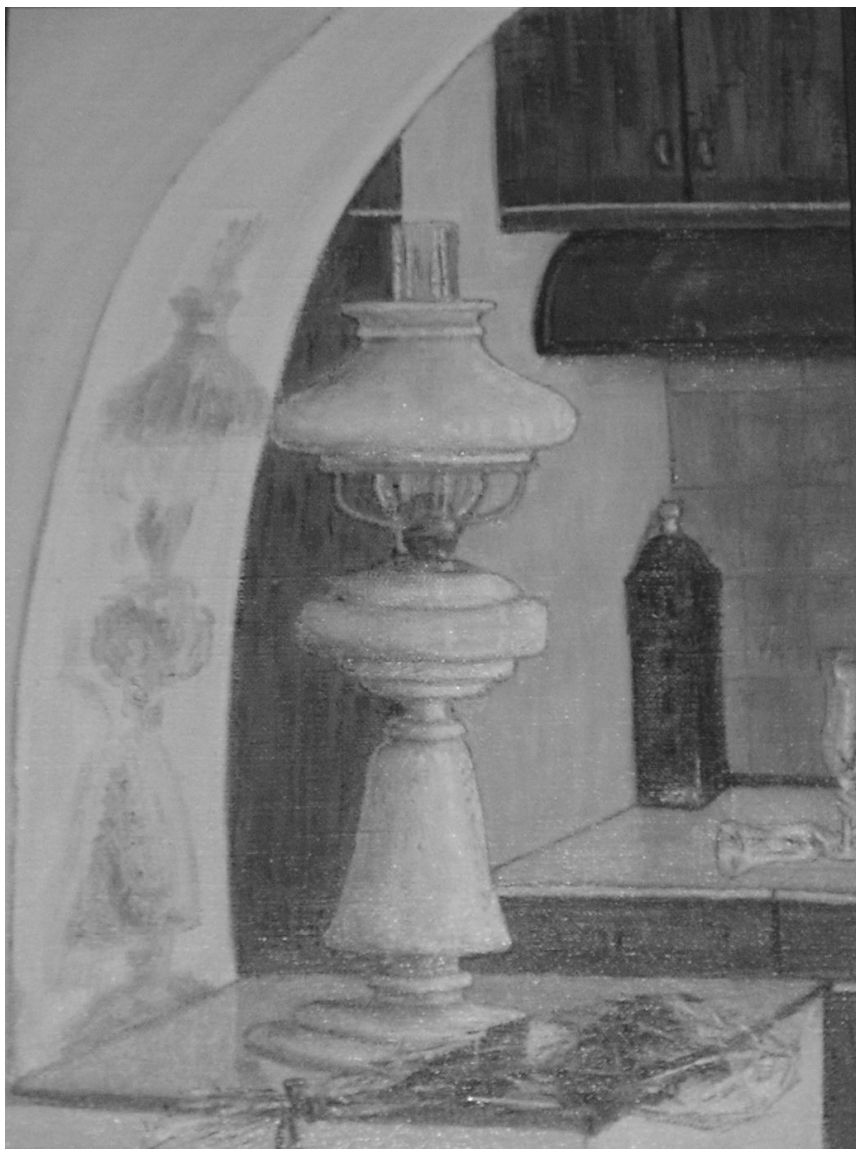
Aztán, ha felébred a kislány
Egy mosoly ajkáról – mely a szívemnek szól –
rajta libben át
újból lelket ráz belém...
... és élek.

Köszönt a tél

Hóujjával a tél
barázdát rajzolt az úton,
mint egy ügyetlen kéz,
mely az évek ecsetjét fogva
hajszálvékony nyomot hagy az arcon,
és beezüstözi a haját:
köszönt a tél.
Hóujjával
intett felém.

Szemeden keresztül (megtalált Édesapámnak...)

Mély kék szemeden keresztül
oly rég vágytam látni már!
S most, a vágy lehelte résen át

mély kék szemeden keresztül
megláttam a Szépség Városát:
a fájdalom néma jutalmát.

Mély kék szemeden keresztül
– egy villanásnyi ideig csupán –
utolért, s átölelt a boldogság

Farkas Erzsébet (Wolfbetta)

A versekkel való kapcsolatom kisiskolás koromban kezdődött, örömeimet, bánatomat már akkor is rímekbe foglaltam. Nagy hatással voltak rám Ady Endre, Petőfi Sándor, Vörösmarty Mihály csodálatos magyarsággal írt költeményei.

2010-től Wolfbetta néven több internetes irodalmi portálon rendszeresen jelenkezem írásaimmal. Ugyanebben az évben indítottam útjára Eliza Wolfbetta vers- és irodalmi blogját.

Mindegy, hogy sírsz és fáj nagyon,
vagy örömkönny kél arcodon,
kiált'sz, vagy halkán suttogod.
Míg írsz, papírod áztatod,
s mindent, mi benned szunnyadott
magukba szívnak a sorok.

Az idő

Megrekedt bennem egy pillanat,
most súlytalan lebegek veled.
Fényévnyi távolság lett a perc,
mely szívemben végleg itt maradt.

Sima homlokomra az idő
barázdát húzva ír végtelent.
Csak én magam tudom, mit jelent
benne minden aprócska redő.

Tegnapunk a mába mentem át,
s e napom a holnap őrzi majd.
Tavasza, vagy nyár volt? Most ősz inal,
nyomában a tél kettőnkre vár.

Búcsúzik az ősz

A remény még visszakacsint az őszre
és zizzen az avar a talpam alatt,
mégis, oly fázósan, kabátot öltve,
langy szobára vágyva járom utamat.

Idekinn a kósza novemberi szél
lobogó hajamat égnek emelve,
fülembé suttogva a télről beszél,
s az őszt búcsúztatja hosszan, merengve.

Nélküled és veled

A távolság mérhetetlen súlya
fájó szívembe költözött.
Várom, mikor ölelhetlek újra
szorosan karjaim között.

Megállva tétovázik az idő,
míg vágyom a találkozást.
Úgy érzem, mint ki végtelenből jó,
s bolyongva érkezik hozzám.

Kapaszkodunk az éter hangjain,
kötélen egyensúlyozunk.
Néha billen velünk a fránya híd,
de tudjuk összetartozunk.

Kapocsként fűznek egybe génjeink,
véred véremből csordogál.
Látom, szemed most ismét rám tekint,
s nem kérek ennél több csodát.

Mégis várlak

Hajló ágaival sátrat vont fölém
enyhén árnyat adva nékem fűznyi zöld.
Csendben nő a magány, egy szívet betölt
bennem nélküled, ám mégis várlak én.

Anyának lenni

Egy anyának nem könnyű.
A gyermek pici és gyönyörű,
gőgicsél, aztán kacag,
mikor sír, a szív majd megszakad.

Inogva indul útján,
lábujjhegyre áll, s tipegve jár.
Mamája óvó karja
kitárva érkezését várja.

Puszival gyógyul a "fáj",
s már nem görbül, csacsog a kis száj.
Messze röppen a labda,
születésnapjára ma kapta.

Az idő csak egyre száll,
a lurkó, lásd iskolába jár.
Megismer új dolgokat,
s ő kíváncsian kérdezget sokat.

Magáért gyakran kiáll,
és nem tűri el a kritikát,
komisz kamasz és konok.
Odabent dúlnak a hormonok.

Ahogy múlnak az évek,
a kamaszok felnőtté érnek.
Később szülővé válva
Megértik, mitől szép anyának
lenni: Jóban, rosszban a
gyermeket szívből kell szeretni.

A remény

Mint mikor kabátról leszakadnak a gombok,
a nyitott résen átsüvít a szél,
bár varrása helyén még látszanak a pontok,
a jelen nélküle már mit sem ér.

Lelkünk oly dideregve tör utat a mába,
elindul bizonytalan léptein
konokul, ekképp halad jövője nyomába,
s belülről sírja múltja vétkeit.

Téli hűvös éj takarja legszebb álmaink,
hó alatt csendben pihen a remény,
ám, amint nap kelti hóvirágok százait,
vele nyílik bennünk a szenvedély.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Az idő rohanásában

Öriz a szoba
Számvetést készítek az eltelt időről.
Búcsút intettem a nyárnak, köszöntöttem az őszt, majd lelkembe
kúszott a tél.
Életem fényei és árnyai között éltem, élek – emlékeimmel.
Élem mindennapjaimat, – fájdalommal, kínokkal, örömben, bánatban.
Sodródó nappalaimban, szárnyaló álmaimmal.
Élek – érzékenyen – a világ minden mozzanatára.
Vissza-visszatekintek a régmúltra, de tudom,
az elmúlt pillanatokat visszahozni nem lehet.
Sok mindent veszítettem, sok mindent elértem.
Jártam utamat – életem lépcsőit koptatva – az idő rohanásában.

Egy perc (Barátnőmnek)

Nappalaim homlokom ráncai mögött bújnak. Végzem dolgaimat.
Kereslek, de eszmélek, hogy most nagyon messze, távol vagy tőlem.

Határokon át szárnyal féltésem, szeretetem, gondolataim.

Végtelennek tűnő idő – a hiány sajgó fájdalma.

Az este pihenést, nyugalmat ad nekem, de mint mindig –
most még izgatottabban várom, hogy megszólaljon a telefonom.

Hogy egy percig hallhassam a hangodat.

Egy perc nagyon kevés, számomra mégis a világ.

Repes a szívem!

Önfeledten hallgatnám csengő, simogató hangodat, de az idő pö-
rög – elillan.

Messze, távol vagy – de ez az egy perc most közel hoz hozzám.

Egy perc a távolból – nekem egy egész napos várakozás koronája.

Jó éjszakát kívánás... és azután csak a csend van velem.

Szárnyaimat kibontva órákig szárnyalok,

hallgatva a kotta nélküli tücsökmuzsika koncertet,

álomvonatomon utazva a kristálycsillagos, holdfényes éjszakában.

Szeretetem Nálatok, Veletek!

Körém fest az idő

Mindig mindenütt velem vagy,

Lelked dallama elringat

Körém, s belém fest az idő

Átölel, elringat a vágy – a szerető.

Érzések: szerelem-viharok dúlnak,

Te vagy a múlt, a jelen, s a holnap

Időben és térben

Felhők mögé bújik a Nap, így köszön el a nappaltól.
Alkonypírban ég a horizont.
Megérkezik az este. Sötétbársony takarót fest fölénk.
Felragyog az esthajnalcsillag.
Szemedben is csillagok fénylenek.
Különös álmok rabja vagy.
Eltűnnek az árnyak, pihenni térnek a csillagok, s a Hold.
Az égi óceánon áttörnek a fények,
lélegzik a hajnal, madarak dallama szárnyra kel.
A titkok szétfoszlanak.
Bennünk új remény születik: egy új nap.
A csendből ritmusosan dobban szíved.
A Nap arannyal öntöz meg és a szellő szelíden simogat.
Arcodon mosoly, szemedben öröm.
Összeférceled az eget a földdel, indulsz tova, – időben és térben.

Tele fájdalommal...

Akit lámpásnak rendelt a Teremtő, az világítson.
Te azért születél, hogy nyugalmat, erőt, szeretetet adj a hozzád
tartozók életébe.
Ez a Te csodád, a Te érintésed, a Te köszöntésed. A végtelen út-
ján vezetsz, gondolataidból szavakat rajzolsz. A szívünkben hor-
dott sebeket az idő elhalványítja.
Harcolunk elszántan életünkért, olykor tele fájdalommal lépünk
ösvényünkre, sodródva a széllel.
Fáradtan kelünk, fáradtan fekszünk, míg gyertyafényünk ellob-
ban az örökkévalóságba.
Fáj minden, amire emlékezni kell.

Köréd fonja

Párak lengedeznek felettünk
monoton szürke most a tér
az alkony sem ragyog
az éjszaka is csak fájdalmat hoz
ülsz csendesen, szótlanul
arcodon forró könnycsepp gurul
lelked, az örökkévaló is
– magányosan szárnyaló
fénybogarakként otthonodban
egy-egy lámpa ontja világát,
szíved köré fonva az emlékeket,
átölelve, ringatva mint imádság
úgy érzed, belefűlsz bánatodba,
nincs már aki gondol rád
köréd fonja fojtó sálját
a lelkedet szorító szomorúság
árnyak osonnak az éjben
zavart álmok ölelésében...

Őrzöm a percet

Bennem él minden pillanat
Őrzöm a percek
Mikor szemünk összevillant,
s íriszünk ölelkezett

Lelkem örökkön sajog!
Vissza már, míg élek,
sosem fordulhatok,
de csak a tiéd vagyok

Őrzöm ezt az álmot,
s e rút fájó valóságot
lelked ragyogja be
Szívemben rád talállok

Te ott őrzöd a lelkem,
fent a fénylő csillagokba,
míg én itt lent a percet,
pillangóként álmodozva

Árnyékká válva...

Nehéz léptekkel haladsz sorsod útján,
fény és árnyék kíséri múltó életedet,
dallamokat pendít a múlt húrjain,
hömpölygő lelkek ragyognak, fénylenek
Homályban álmodom lebegő arcodat,
arany csillagok szikráznak szemedből,
bársonyos mosolyod a végtelenben
rajzolja szívembe fájó emlékedet
Már megnyugvással hunyom le szemem,
válok árnyékká az örök időben

Emléksóhajokban az örök idő...

Hegyek, völgyek, folyók, patakok, tavak, – virágos mezők, illatos erdők – minden, mi a természet, a csoda nekem: mindezt nagyon szeretem.

Szeretek üldögni, hallgatni a neszeket a csendes, tücsökszerenádos esteken. Szeretem figyelni a vizek ringató lágyságát, ami-
ben a hold ezüst uszályos ruhájában fürdik. Szeretem hallgatni a természet dallamait, melódiáit. A nádist, amint villog a lemenő nap fényében. A part menti fák csendesen susognak, bólogatnak, otthont adva a madaraknak, az apró kis élőlényeknek. A tó vizében csillagok reszketnek. A csendes éjszakákon csak a békák szerenádja és a tücskök ciripelése, bogarak zümmögése hallik. Árnyékok osonnak, ölelik a csendet, a házak felől kutyaugatást, az éj neszeit hozza a szellő. Az érzésben átölelő este, a messzire szálló emléksóhajokban az örök idő szövődik.

Szelíd ringatással ölel magához, szemem behunyva szárnyalok a csillagok, a fény felé, a csendes éjben, az én tündérvilágomba.

Homokos, sekély patakpart
Leszálló esti szürkület
Vízimadarak szárnyalnak

Túlparti köveken árva fűzfa
Ágait mélyen a vízbe mártja
Szomorúságát, bánatát susogja

Vad szél tépi, levelét szakítja
Éjjel az ezüst Hold ringatja
Fénybogarak ragyognak alatta

Játékszereink

Játékszerünk volt az egész világ. Bogáncsból készített bútorok között fontuk a kukoricacsuhé babákat. Mákgubóba, makkba képzeltünk figurákat. A természet tele volt csodával. Élveztük a fecskék csivitelését, velük szálltunk a kék ég felé. Fűrge gyíkok útját kísértük a fűben. Csodálattal néztük, nevettük az ügyes mókus-tornászokat. Pacsirta zengedezett az arany mezőn. Suhanva lepkéket kergettünk. A szél szárnyán repültünk tova, – meséket képzeltünk minden köré. Az eső áztatta földbe tapicskoltunk mezítláb, kezünkkel sárszobrászkodtunk. A tó partjáról csodáltuk a fickándo-zó halakat. A ragyogó Nap felé szállt a pöttyös labda. Búgócsiga pörgött előttünk, halk dallamokat sziszegve. Rongy-búbaikat ringattuk szeretettel. Mesekönyvünk lapjaiból kiléptek a sárkányok, a boszorkányok, hogy álmainkban riogassanak bennünket. Királylányok és királyfik keltek egybe, és a jók mindig elnyerték jutalmukat, a rosszak pedig meglakoltak. Dobókockák pörögtek az asztalon, a kiterített családi társasjáték mellett. Iskolai osztályzatokat osztott a gyerek tanító-nénink.

Mesebeli tájakra repített a hintaló, meleg párájukat éreztük az istálló mélyén az óriási, – félénken figyelt, rettegett lovaknak.

Izgatottan kerestük a rejtekhelyünket bújócskázáskor.

Vígan pörögtünk a képzelt színpadon babos szoknyánkban, az alóla kilógó, zizegőre keményített csipkés alsószoknyával. Csetlettünk, botlottunk, tánc lépkedtünk magunk kísérté dalokra – gyermekkori emlékek ragyogásában.

Az időtlen szeretet ölelésében...

Az álmos reggel is nehezen indult. A Nap azon tanakodott, kibújjon e takarója alól.

Nem szerette a reggeleket. Fáradtan, nehezen kelt. Már bizony hidegek voltak az éjszakák, és a nappalok sem szívderítőek. Lételeme, életeleme inkább a délután, az este volt. Jól esett kellemes, barátságos kis otthona melegébe burkolózni.

Meghitt tárgyak körülötte. Képek a falon, könyvek, lemezek sokasága – sorakozott a polcokon. Titokzatosság, – a tárgyakat valami különös varázs borította el.

Szerette a gyertyák meghitt hangulatát, szerette a fényeket. A szürkülő estében melegséget adtak szívébe. Emlékek gyertyái, mécsesei gyúltak benne. Fényük lágyan simogatta lelkét, szelíd, villódzó sugarakat hintettek szerteszét. Az illat rudacskákból füst gomolygott az ablaküveg felé, visszatükrözve az illékony fodrokat, illatával beterítve a szoba légterét.

Lelke is tovalibbent az esték szürke homályába. Nyugalom és béke ölelte át szelíden. Melódiák szárnyaltak át szívéen. Mély árnyak bársonya úszott a csendben. Az időtlen szeretet ölelésében, lelke emlékkönyve, emléknaplója.

Álomává válik minden az emlékekben.

Elszáll az idő...

Lement a Nap.
Aranyporral szórva be az égi udvart.
Csipkésen rajzolódik ki a sápadozó alkony.
Titokzatos összjátéka a természetnek és a bennünk lévő érzések-
nek.
A nagy fák, bokrok szomorúan bólogatnak a kertben.

*

Fahéjas illat lengedez az estben,
az ablakon át ezüst fény dereng
virrasztanak velem a csillagok,
a Hold körüli ragyogó mécsvirágok
szétfoszlódva az égi udvaron
az éji, vibráló mozdulat rengetegében

*

Elszállt felettünk az idő. Ezüst szálak csillognak hajunkba.

Elszállt az idő...

Elszállt az idő
Messze szárnyaltak a pillanatok
hadd hajtsam fejem válladra
simogasd le bús könnyeimet
te vagy hű szívem menedéke
múló életem áldásos reménye

Elsüllyed az idő... Ébredés

Jóteknony hóbunda takarta vetések zendülnek. Zöldell a fű, a korai mandulavirágokon méhek döngicsélnek. A hajnal színeket fest a horizontra, a reggeleket madarak, rigók füttye ébreszti. Ragyog a rét, a mező – pacsirtadal zeng. Az enyhe szél tavaszt sutog. A napfény sugárszállai játszadoznak, illatoznak a tavaszi virágok. Harangszó száll a távolban, zengve önti el a tájat. Harmatgyöngyök gurulnak, csillognak a fűvön, a fákon, a bokrokon. A patak vize csörgedez, víztükrében fürdik a napfény, a felhők, az esti égbolt csillagai és az ezüst Hold. A fák magasán fészkek jelenek. Az éjszaka nyitogatja álmos szemeit. Kél a Nap. A tó vize kék-ezüstön ragyog. Beszélget a víz, a madarak megnyergelik a levegőt. A horizont bársonyosan kéklik.

Szárnyal a lelked valakivel, aki már mindentől távol van, de a szívedben örökké veled. Lágy, szomorkás dallamok szólnak benne. Megjelennek előtted a vele töltött nyarak, őszök, telek és az örök megújulást hozó tavaszok. A tücsökszerenádos esték, a holdas, csillaghintette éjszakák – a hullócsillagok alatt.

Az éjszakába nyúló tábortüzek vörösen úsznak előtted és füst száll az égboltra – sóhajtvá.

Elsüllyed az idő, könnyeid folynak és belecsöppennek az emlékezetbe.

Kristály-pillanatok

A lemenő Nap sugara, mint egy fáklya integet, búcsúzik a
horizonton.
Az alkony izzón lüktet a múló naptól, majd halkán, csende-
sen az estébe oson.
Nagyon szép.
Minden őszintébbé, igazabbá válik, míg csendesen lelkünk-
be kúszik az álmodozás, az álom.
Az álom, ami mindent közelünkbe hoz, elérhetőbbé téve a
vágyakat, az elérhetetlen,
beteljesülhetetlen szerelmet is.
Ami feloldja a lélek fájdalmát.
Megérkezel egy olyan világba, amely csak a tiéd, amelyik
csak az enyém – kettőnké.
Egy másoknak soha nem érzékelhető világba, a szeretet, az
összetartozás világába,
a titkok, a lobogás, egy anyagtalan világba, ahol nincs ön-
zés, csak a szeretet,
a szivárvány ezernyi ragyogó színe.
Egy olyan világba, ahol elveszik a messzeség, nincs távol-
ság, nincs ellentét.
Összeköt a lélek szeretete, csak a szeretet vonzása van, a
közös rezgés.
A közös rezgésben a bánat is, az öröm is, és csakis minden-
ben az egymás iránti szeretet.
A tündöklő csoda.
A csoda, a Kincs, a Nap – a lelkünk és a szeretetünk.

Örök imádságban

A végtelent kutatja szemem. Keresem benne szemed fényét, kar-
jaid ölelő ágát.

Ha tudnám, merre tartsak, hova induljak?

Ifjúságom elszállt messze, gyöngyszemekként gurult szét és tova.
Nyugtalanul, ijedten élem életem.

A bánat mécsese mellett magányosan folynak könnyeim.
Siratlak még ma is, árnyakkal ölelve. Ügyetlen sóhajok hagyják
el ajkamat.

Szívembe mar a fájdalom.

Az éjszakákban hajnalig virrasztok, míg fáradtan omlok álomor-
szágba.

Olykor könny fut szememből arcomat áztatva. Sírok álmaimban,
a szárnyaló időben. Gondolataim zaklatott hídjai, melyek nem
vezetnek sehova.

Magam vagyok az emlékeimmal, melyek mosolyognak felém s
betakarnak selymükkel.

Ki tudja a válaszokat kérdéseimre?

Ki tudja, hogy milyen nehéz a szívem?

A gyertyalángba meredten, könnyesen nézek. A viasz velem
együtt könnyezik.

Keringenek bennem és köröttem az érzések.

Álmaimban repülök mosolyogva, vagy sírva – hisz ott mindent
elérhettek, mi számomra már rég elérhetetlen.

Úszok az emlékekkel, az emlékekben.

Csodákban élek úton-útfélen, dallamok, melódiák közt, a Hold fé-
nye mellett,

a csillagok között, a hajnali fényekkel.

Hozzád, Feléd visz a szívem, a lelkem
– örök imádságban.

Áll az idő...

Napok óta áll az idő. Az égbolt szürke palástot öltött magára.
Ködruhába takarózott a természet. Néha síró szelek kavarnak
felettünk.

Ilyenkor a napsugarak is kidugják lábukat a ködfátyol fölött.
Azután hirtelen kezd ragyogni az égbolt.
A nappalok kifényesednek és sziporkázó csillagok borítják az éj-
szakákat.

Januárból ballagva hirtelen vált az időjárás.
Megindulnak a felhők, feltámadnak a szelek, hogy kisöpörjék a
ködöt, a párat.
Távolabbra látunk, a mezőkön, réteken megjelennek az állatokat
legeltető, terelő emberek.

A leszálló alkonyban – éjszakai pihenőre készülve.
A patakok vize még hidegen csillan, de már vidám csobogással
indul útjára.
Az éjszakákban az eddig csendes világ is életre kel, és az angya-
lok őrzik a létet.

Érzés percentek...

Aranyban lángoló alkonyfény,
előttem szürkülő homály.

*

Vágyódó, csendes este,
szívemből szálló mély sóhajok
Könnyek barázdái arcomon,
lelkemben sajgó fájdalom.

*

Szobám ablakában holdsugár,
szememre zaklatott álom száll.

*

Sodródó emlékképek utamról,
árnyak és fények kísérete,
az éjben elszállt remények:
a hajnallal zaklatottan ébredek.

Eljárt az idő

Elköszönt december apó, átadta helyét az új esztendőnek, januárnak.

Álmosak, csendesek a reggelek. Ködfátyol terül az erdőre,
kertekre, mezőre, a völgyekre.

Szürke az égbolt, a kopaszon álló fák fölött. A fagyott dér rátelepszik az örökzöldekre, a zizegő, zúzmarás faágakra. Jeges, vad széllel átfújva mindent. Hallgatom a jajongó téli szél bús dalát – a kéményen keresztül. Alszik a természet, téli álmát álmodva pihen.

Csend borul a tájra, a halott vidékre. Az ablakokon túl játszi hó függőnyt húz a sűrűn szárnyaló hópihe, fehérre varázsolv a kinti világot. Jégüveg a folyókon. Csikorog a tél. Zúzmarás dérgyöngyök csilingelnek, jégcsapok az ereszek alatt. Fagyos, kristályos a levegő, a felhők is feldermedtek az égboltra. Gyertyafény és a lobogó tüzek fénye tükröződik a szemekben.

Hamarosan elköszön a tél is. Lelkünk mélyén már várjuk a megújulást. Várjuk, hogy bekopogjon hozzánk az új Kikelet.

Az idő múlik...

Az idő múlik. A falevelek táncolva hullnak, a fel-feltámadó szélben.
Szemünkben mattulnak a fények. Arcunk gyűrött, gyötört, fáradt.
Öregszünk.

Az idő múlik. Elfolyik, szétoszlik, mint a felhő.
Elsuhannak a pillanatok. Megállítani nem lehet, de talán ez így a
jó.

Alig lépünk, s olyan gyorsan futnak az évek.
Olykor visszapörgetnénk, de már csak álmainkban lehet.
Ösvényünk néha tüskéken visz át, vagy fénnel telítetten ragyognak,
csábítanak, míg az utunk beér az örökkévalóságba
és belevész az idő végtelenségébe.

Az idő ezüstszálat fon...

Szemében titkok bujkálnak,
hangja dallamos muzsika,
szívében szerelem lángja,
lelkében emlékek álma

Ölelő vágy fonódó karjaiba,
az idő ezüstszálat fon hajába

Szívében hordozza az emlékeket,
őrzőn őrködve bús álmai felett
árnyak és fények kísérik útját,
könnyek mossák fájó bánatát

Lélekhangok...

Évszakok múlnak el felettünk. Szívünkben sok-sok emlék.
Dallamok szárnyalnak az éterben.
Gyengék is, erősek is voltunk életünkben,
de hiába várunk már boldogabb, szebb napokra.
Sebeink mélyek, sajognak, fájnak, – irgalmat nem nyújtanak.
A szív hangja szól még, ám csillagaink lassan kihunynak.
Ráncok törik meg arcunkat, homlokunkon mély barázdák,
hajunkba ezüst szálakat fest az idő.
Egyre többször gondolunk a halálra, az elmúlásra.
Minden egyes nap életünk nagy ajándéka.
Éjszakáink egyedül, magányosan telnek, zaklatott álmokban.
Nincs, ki ölelésével melengessen.
Ébredéseink után egyedül ballagunk tovább az úton,
s a melódiák is egyre halkabban szólnak.

a szemekben gyertyafény,
a könnyekben csillagfény
a lelkek ölelő álmai az
elhalványuló éjszakákban

Emléked őrzöm

Megtanítottál a természet szeretetére.
Szívem álmaivá váltak emlékeimben.
Fürdenek a fák, a virágok, a bokrok a napsütésben.
A fények messze sodródnak a láthatár peremén.
A kezdet és a vég szálai összefonódnak és a kék azúr
mélységben alámerülnek.
Különös játékok.
A szerelem tengerében úsztunk, titkon kijelölt ösvé-
nyeinken haladtunk tova,
míg Te letértél erről az útról.
Már a csend ölel körül, fájdalmasan szép fényekben,
árnyban.
Keresem arcodat, szemedet, de mindhiába.
Szívem sírva dobban. Megtalállak minden hullámban,
fában, virágban.
Minden madárdalban, a záporban, a napsütésben.
A tavaszban, a nyárban, az őszben, a téli hópihék tán-
cában – a hidegben.
Emléked őrzöm melegen a lelkemben. – szeretetem
hűségében.

Megáll az idő...

Alkonyul, – sápadozik a Nap,
szívemben is bíborfény gyúl
A fények tükrösen villannak
a bodorfelhős égbolt alatt
A nappalból elvillan a sugár,
rebben az éjszaka szárnya
Pihenni tér az út is távol lent,
a kertre sötétet sző a végtelen
Csillagfényben a láthatár,
lelkek fölött az álom jár
Kinyílik az ezüst holdsugár,
megáll az idő az őszi éjszakán

Az idő... álmon túl

Oly gyorsan telik, hogy csak az álmok valósága őrizhet
meg valamit belőle.
Ezek az álmok, amiben hiszek. Kimondhatatlanul titkokká
lesznek, amiket a csend üvöltve visszhangoz a szívünkthől
az agyunkhoz. Lassan kinyitom a szemem a félbeszakadt
álmok birodalmán, és az összes vágyról szóló lávafolyam
beleveszik a valóság mélységeibe

Benned remeg a rejtély.
Kezdődik egy új nap – a holnap.
A szívedben megszállottság
Légy velem én vigyázok rád
Őrzöm álmod, míg ölel az éj
S az álmon túl ott a feledés

Téli emlékképek

hintázó lámpafényben
szállingózó hópelyhek
a fehér takaróba bújt utcákon
kirajzolódott lábnyomok
egy ablakon figyelő szemek
mellette cica a párkányon
nyirkos, dérlepte ágak között
csípős szél lengedez
árnyak mozdulnak a csendben
szárnyalunk a hullámozó időben
sebek szakadoznak újra fel
könnyek csillognak a szememben
már nélküled múlik életem
emlékképek villannak előttem
fények ragyognak felém
arany csillogású a remény

Az útelágazásnál

Napfogyatkozás...

Napfogyatkozás életed egén
Elrohantak feletted az évek
Barna hajad immár hófehér, s
állsz te is égi otthonod küszöbén
Megálmodott hegyeid elkoptak,
az óceán mélyére temette az idő
Áthatolhatatlan sötét vesz körbe
felváltva bús, zavaros nappalaidat
A remény pislákoló fény már csak
Hangok szólítanak az álmodban,
dallamok zengnek benned.
Múltbéli hang – gazdája rég halott,
porrá lett a végtelen tengerében
Lélekharangok zúgnak a távolban
magányosan járod sorsod útját
Eltűnődsz lépéseden az útelágazásnál

Fodor Helena

„Alkosd és ápolod lelkedet, mint egy kertet,
Vigyázz az élet évszakaira, mikor a gyomlálás, a gazszedés,
a trágyázás ideje van,
S a másakra, mikor minden kivirul lelkedben, s illatos és
buja lesz,
S megint a másakra, mikor minden elhervad, s ez így van
rendjén,
S megint a másakra, mikor letakar és betemet fehér leplei-
vel mindent a halál.
Virágozz, és pusztulj, mint a kert: mert minden benned
van.
Tudjad ezt: te, vagy a kert és a kertész, egyszerre.”

(Márai Sándor)

Tudod, mi az idő?

**Nem pont, s kötőjel... Két évszám között!
Az időre vigyázni kell...**

Vannak dolgok, amik nem változnak.

Akár másodpercek alatt kapcsolatba lehet lépni, bárkivel, bármi-kor, a világ bármely pontján, szegletében. Mindenki folyton Fa-xol, meg modemezik, meg internetezik.

Letölt, s betölt, éjszakázik... meg túlórázik. Ha nem tetszik...?

Válts csatornát, nyomd meg a gombot, Törölj... lépj ki, vagy csak egyszerűen: Kapcsold ki!

Az egész világ változik, de bizonyos elemei változatlanok marad-nak...

Ma is pontosan ugyanannyi időbe telik, megismerni egy szívet...
Egy lelket...

Meggyógyítani, vagy örökre elveszíteni.

Ma is pontosan ugyanannyi időbe telik, egy gyermek születése...
vagy egy szülő elvesztése.

Bármilyen kilátástalannak is tűnik a helyzet, bármilyen harc dúl a lelkükben...

Mindig van választásunk. A tisztességgel, becsülettel, s ember-séggel a lelkünkben...

Mindenkinek, magának, egyedül kell elszámolnia!

Döntéseink alakítják sorsunkat, s egyedül csak rajtunk múlik...
hogy melyik úton indulunk el.

Bármely korban, s időben élünk ezek nem változnak! Az élet ide-je, egyre rövidebb...

Az időre vigyázni kell...

2013. január 18.

Színház az egész világ

Soha többé nem engedem,
Otthonomban, ezt tegyék velem,
Nem kell nekem, ezer látszat elem,
Sem az életben, se a szeretetben.
Lehet tőlem, színház az egész világ,
S lehetsz benne, te az álnok fő szereplő,
De, a szindarabnak, egyszer csak vége,
Dönthetünk... mi tartozik a fényhez.
Mert a félhomályból világosság lesz.
Lehull a lepel, s lehull az álca,
Marad a szörny egyedül,
Na meg az, aki kitalálta.
Az élet színpadán, nem biztos, hogy a főszereplő,
Már olyan jól játszik... hiteles,
Álcáját megtartva, galád módon, mást kihasználva,
Felsőbbrendűnek érezve magát,
'Happy-end' -et kiállt, s önti a világra!
Itt már a főszereplő... nem hiteles...
S én maradok józan, s következetes.
Az életben megbuknak a hamisságok...
Sehol nem tolerálják, a hazugságot.
Majd... ha a függöny legördül, a büntetés...
Pedig ott lesz készen, egész életében,
A saját lelkiismeretében!
Mert azzal... mindenki...
Magának számol el!

Mosoly és dal nélkül

Szívembe csak nyomorultság,
Dúl-fúl vele, a szomorúság.
S a kegyetlen élet, zord csapásai.
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

Csak emberi szó után epekedtem...
Milyen közhelyes, egy gondolat.
Csak a földi társam kerestem.
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

Látni véltem, sok eszes nagy embert,
Helyette ember-arcú szörnyeket leltem,
Pedig, csak földi társat kerestem.
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

Zsarnoki úr, s a sok szolga görnyed,
Tekintetükben mosoly nélkül... a halál.
Pedig, csak földi társat kerestem.
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

Sok költő álmaiban olyan megértő,
Pedig, csak gúny, s megvetés fogad...
Így meggyűlöltem, mindannyiukat.
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

Megvetem őket, mert hamis istenükkel,
Az ő szemük talán, már sosem nyílik fel...
Pedig, csak földi társat kerestem.
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

Gondolatok, kérdések csend legyen,
Most magamban csendre vágyom,
Hogy az én Istenem, rám találjon.
Halk zenéje, megpendül a lelkemen,
Csak magamban énekelve,
Nem láthatta meg senki sem.

2013. március 27.

Vívódások

Ijesztő hegyek peremén, egyensúlyozom...
Léteimet féltve, csak a zuhanástól irtózom.
S mint délben, mint az aranyló napsütés...
Nem unja el harcait, makacs életem.
De, velem marad minden felesleges teher...
S a kínossá érett indulatok heve. Sebaj...
Ma-holnap talán, már otthon lehetek.
Igaz... pipacs, s búzavirág közt, már nem fekhettek.
Faragott márvány hidege helyett...
Őrizze arcom, s hangom apró dobogó szíved.
Majd ha sebzett lelkem, ott áll az égi fényben...
Egyszerűen messze űzi... a gonosz árnyakat.
S végül éltem... talán nyomokat hagy a porban...
Megérted... s értelmet nyer majd, az áldozatban.

Esős emlék-képek

Csendesen szitálva esik... nincsenek csillagok,
Nem hoztok álmot... se éjjelek, se nappalok.
Az esőcseppek már nem zenélnek? S a hó...
A néma éji csend... oly nyughatatlan vibráció.

Minden valóság, már csak a csupa látszat...
A világ színháza... hamis szerepet játszhat.
Fogytán az idő... lassacskán elhagynak az angyalok...
Rozsdás fák, s virág... elhervadok, s végleg elfogyok.

A zöld kertkapu... még nyitva volt először,
S számodra mindig nyitva volt... s nyitva lesz,
Mint madár, itt szabadon járhatsz, kelhetsz,
A nap nem égethet, s az eső sem verhet el...

Furcsa, apró árnyak százai... lengik körül a létet...
Néma kiáltásuk, a süket fülekig... már nem jutnak el...
Nézd... már csak sötét némaság üli meg a kertet,
S csak a hulló... könnyező levelek, ölelhetnek meg.

Elme és szív – éji háborgása

Homokba is írhatom gondolataim,
Azt a tenger mossa el...
Szélnek ereszthetem vágyaim dalát,
Azt meg az orkán űzi el...
S akkor... mi lesz velem?

Szólhatok sötét erdő mélyén, a fákhöz,
Nem nőhetnek már a föl az éig...
S virágokhoz a meddő réteken,
Nem találok már sehol sem virágot...
S akkor... mi lesz velem?

A korhadt fák közt... éjfélén is túl már...
Madarak százai... már árnyékot sem vetnek,
Csillagtalan éjben... nincsenek szárnyak,
Csak csend van, s elvisznek az árnyak...
S akkor... mi lesz velem?

Ordíthatok hegyek ormán, visszhangja félelmetes...
Csak terjed egyre tovább, a végtelenségben...
Ők felülről látták a világ minden mocskos dolgát,
S fekete leplelvel betemet mindent egyszer... a halál.
S akkor... mi lesz velem?

Hosszú, sötét az éj... torok fojtó... kicsi imám,
Megtört szív... Vértelen ajkam halk suttogását,
Mint isteni megkönnyebbülést,
Rájuk hagyom... szórják, ha akarják...
Eme kis költeményt...

**„Összeteszem, két kezem...
Felnézek rád, Istenem.
S Te, visszanézel rám...
Mit csinál, a báránykám.”**

2013. április 08.

Délutáni séta

Egyszer volt, hol nem volt, mese volt... talán igaz sem volt...

Csak az én fejemben létezett.

Sétáltál már... kisvárosban, faluvégén, délutáni napsütésben, egy unatkozós hétvégén...

Ha válaszod, igen, rájössz... miért jár az agyam, s min gondolkozik.

Különleges, kis titkokat rejtő házak... Lakói csipkefüggönyök mögül néha kikukucskálnak.

Tán, ebédutáni kis szieszta... s halk zenefoszlányok... Halkan... hullámanak fejedbe... de csak a szíved hallja. Vadszőlővel befuttatott ház, kis udvar... nehéz ajtó, súlyos veretes...

Verebek sokasága, s pár galamb, s tengelice, száll csak a kockakőre, s a fák mélyén az etetőre. Szürke félhomály... Halvány, vékony napsugár által megtört alakod, a vastag sötét ódon falon...

A tűző naptól, macskakövek izzanak talpad alatt... De vissza cseng, lépteid koppanása...

Szinte lebegnek a fák, s bokrok, szomorú kis pad... s a néma, rogyant lépcsőfok.

Lent, pislákoló fény festi néhol, piszkos sárgára a falat. Poros képek, s néma könyvek.

Álmodnak régi életről... legendákról, s mesélnek történeteket. Néma csend, s félhomály...

Egy elhagyatott világba csöppentél. Meghallod a régi szívek, dobbanását?

Az élet által megterhelt, de számodra édes sóhajuk? Figyeld... a
suttogást... mintha szólának hozzád. Mesélnek a vén, vastag
szürkepenész alól... az évezredes porok neked.

Nézd amott... a régi pinceablak, icipici ablakkeret, s színes kis
üvegszem...

Előtte... pár kis deszka, s lécs... talán, egyszer az a kis lóca lehetett.
Vékony kicsi polc... rajta csak egy ódon petróleumlámpa pihen.
Halványan, gyéren világíthatott, egykor, ebben a sötét historizáló
térben. Ősrégi, pici üvegablak... kissé poros, fénye vesztett...

Aranyfonala a napnak... próbál utat törni...

Mintha a légből, a régiek... utat mutatna neked, s lábad elé téve,
fényből szőtt szőnyeget.

2011. október

Ma még...

Ma még, megölelsz, szeretve,
Ma még, megfogod öreg kezem,
Ma még, forog az élet kereke,
De holnap, fehér lepel leszek,
Egy égi ágyon.

Ma még, készítem kedvenc ételed,
Ma még, kutyáddal együtt, sírva nevetek,
Ma még, haza várlak, fáradtan, s remegve,
De holnap, kifogy a gyógyszeres ládafia,
S fehér lepel leszek...
Az égi ágyon.

2013. május 29.

Horányi György

Dolgoztam konzervgyárban, ifjúsági ház vezetőjeként részt vettem Paks kulturális életének irányításában, Tanítottam, kultúrházat és könyvtárat vezettem Pusztahencsén. 1986-tól 1994-ig az ESZI Kollégiumának igazgatója voltam. Rendszerváltó „politikai karrierem” rövidre szabott, még időben kiszálltam...

Megtérés

Most már végre élek.
Lázban égek, szabad vagyok!
Tiszták, fényesek a napok.
Szép szavaid bennem,
újra harcra készek!

Tavaszi illatok

A bokrok alól
ibolya illata
árad.
A rügyektől duzzadó
ágak között
madarak szárnya
verdes a szélben.
A megkéssett
napsütésben,
a szemközti parton
fehéren villan
a homok.

*

A mennynek csak
parányi illata,
de kertemnek
minden dísze
a sok virág.

Az évnek ez évszaka
kincse a létnek,
Már készül a nyárra
az áldás.

A fák fehér
koronája
leveti szirmát,
gyümölcse
már látszik
és a szélben játszik
a sok lombos ág.

*

Az alig fagyott
földeken
már dolgoznak
a pockok,
és kis barna
dombok
lepik el a kertet.

*

Késői hótól
szabadul a kert.
Szorosan lapul
a parthoz az árnyék,
a szélnek csak játék
amikor végig oson
a parti fövényen...

De nekem emlék
és vágy még...
Ott ültem veled
és figyeltem,
hogyan hallgat
a parton a csend,
és vibrál a fény
a hullámok fölött.
Éreztem
hogyan a szemed
és az ég kékje között
virágok illata árad;
és néztem
hogyan játszanak
a szirmok a szélben,
és ahogy a szép barna hajadon
némely huncutul megpihen.
S ha jött egy hajó,
a rozsdás karcsú uszálya
habzó fehér habot
hagyott maga után,
majd elsimult,
és eltűnt,
miként a múlt.

Hőbörgő március

Utcákon már
a március.
Dagadó ágakkal
feszülnek a kertek.
Zavaros hólével
telnek az árkok,
és a parkok
ládáiban
már virulnak
az árvácskavirágok.

*

Ünnepre öltöztek
a fázós terek.
A tavaszi szélben
lobognak a zászlók,
élesen,
mint az ostorcsapások.

Kardlapok éle
már vásik,
kapkodunk,
de nincsen másik.
Suhogó selymek
és drapériák közé
szorult a szó...
a béke is csak
bágyadt, elillanó,
miként a vágy,

hogy lesz egy
szebb jövő.

Látok falakat,
szögesdrótokat,
és mélyülő
lövészárkokat.
Szerelmek,
remények repülnek,
már nem szeretnek
csak beszélnek...
Hóbörgő március
mégis láng vagy,
és kedves
a szívemnek.

*

Szeretni jöttem,
nem ítélni,
csak remélni,
csak remélni;
új tavaszokat
még megélni.

*

Vártalak már,
ó március!
Mint minden
évben, hittem
tizenötödikében,
mert szeretem
a HAZÁM!

44 év

Szemedben rejtőzik
a jövőm.
Múltamban összezárt
a jelen.
Mint letisztult tó
már az életem.
Ez egyszerűen
szerelem.

Nincs vihar,
sem égető tűz,
sem pusztító
indulat,
sem egeket verő
magaslat,
sem zuhanás,
sem mélység, ...
már érett
az értelem,
nem nyomaszt
a kétség,
nyugodt
a gondolat;
ez egyszerűen szerelem.

Villogva, vádlón
még nem láttam
tekinteted...

bár okot,
azt adtam rá
ó hányszor, ...
sem hívogatón,
sem varázslón,
nem szólt a szó, ...
milyen jó,
hogy negyvennégy
éve már
élhetem
szerelmedet.

Egy júliusi délután

Vibrál a hőség
levél sem rezdül.
A víz tükrén
csillog a fény.
Hűsítő szellőre,
ma már
nincs
remény.

A túloldalon,
az erdők felett,
beborult az ég,
és a sűrű, sötét
haragos árnyak
festették a Duna
háborgó felszínét.

Rázkódott kertem almafája,
éretlen terhe a földre hullt.
A sok ága vesztett alma
az enyhe domboldalon
szerte-szét gurult.

A hullámok a parti
homokfövenyre kúsztak,
vízzel tettek a gödrök,
és patakokká váltak
az árkok.
A villámok
a fák között cikáztak,
majd a bokrok
közé csapódtak,
és tűzben tűntek el
az árnyak.

Újra csend lett,
bár a távolból
dörgött még az ég...
De a víz fölött
a fák között
már békésen
szállt a pára.

Őszi vers alkonyatkor

Tegnap a nap már
nem ragyogott
felhők mögé
bújt a hold

nyirkos bája
csordul ősznek
hatalmát adta
a leszálló ködnek

ködben az ország
ködben a kertek
árnyék a létnek
minden menedék

szavak közé
szorult a gond
és aki szólni mer
az mind bolond

éji sötétbe
húz a közöny
lúgosan mar
az elfolyó könny

savas esőként
hull a szó
de
oltalmat ad
az Örökkévaló

*

tegnap a nap már
nem ragyogott
majd én is hordom
a sárga csillagot

Kádár Valéria

1981. február 10-én láttam meg a napvilágot Budapesten. 11 évesen írtam meg első versemet, amit egyre több rövid rímelés követett. A játék a szavakkal egyre izgalmasabbá vált, a leírt érzések pedig nyugalmat teremtettek mindennapjaimban. Ez így van ma is. Azoknak akik bántottak szinte megköszönhetem... minden érzés, amit kiváltottak belőlem egy cseppje lett tengernyi mondatomnak, melyek összefüggő szakaszokban válnak eggyé... azaz verssé! Első verses kötetem 2012 októberében jelent meg nyomtatásban „Ne nézz többé vissza” címmel.

Önéletrajzi novellám a fiókomban hever, melynek megírása során váltam felnőtté. A könnyek, az elfogadás, és a megértés időszaka volt a megírása számomra. Ennek hatására három éve úgy döntöttem prózai vonalon is kísérletet teszek az írásra, és immáron nem a saját, hanem a képzelet ihlette történetben bonthatok ki. Első regényem 2012 novemberében jelent meg Angel címmel.

Jelenleg pályázatokra írok verseket, novellákat és egyéb prózai alkotásokat, ennek köszönhetően több kötetben publikálási lehetőséget kaptam. Az Ars Poetica Versklub névadója, és egyik vezetője vagyok. Tagságunk lelkes, tehetséges költőkből és írókból áll, honlapunk:

www.arspoeticamagazin.blogspot.hu

Néma idő

Csendesen szaladnak az órák,
Nem gondolok másra, csak rád,
Szívemben nevednek helyet adok,
Álmaimban titkon feléd szárnyalok.

Csendesen szaladnak a percek,
Szerelmem betölti a hatalmas termet,
Arcomon mosoly gyúlt újra,
Nyugalom járja át lelkem hozzád bújva.

Csendesen szalad a pillanat,
Csak villanás mi fényedből itt marad,
Füledben hallod suttogó hangomat,
Mi álmaimon át egyre csak hívogat.

Cinkosunk a hold, s a csillagok,
Karjaidban végre én is ragyogok,
Megáll az idő, szívem úgy dobog,
A mosoly az arcomon, őszinte, s boldog.

Csendesen ülök az emlékek tetején,
Nem tudtam mi vár ránk az elején,
Egy hónapja a véletlen ránk talált,
Felém nyújtotta a vonzalom varázsát.

Angyali, vagy ördögi eset,
Hogy azon az éjjelen találkoztam veled,
Az érzések egyre kavarnak bennem,
Egy titkos világban csak a tiéd lettem.

Elfeledve

Továtűnő képzelet, rám teríti palástját,
Félek, hogy a múltó idővel elveszek,
S lelkem nem leli meg keresett párját,
Elmém képeiben végleg köddé leszek.

Gyermekeim vonásai halványan tükröznek még,
Hátrahagyott omladozó kapukat döngetek,
De szellemem az idő lángjai közt hamuvá ég,
Elfeledett emlékek villanása leszek.

Az út

A hosszú évek annyi mindent hoztak,
Teremtettek, s volt mit porba taszítottak,
Szerelem kerített örült hatalmába,
Máskor gyűlölet miatt lett a szívem árva.

A hosszú évek tanítottak engem,
Kerestem az utam, s önmagamra leltem,
Kaptam oly sokat, s veszteségek értek,
Ha elestem felkeltem, s még mindig élek.

A hosszú évek előttem, remény és félelem,
Elvesztve fényem, kényem és fegyverem,
De legbelül az leszek kit útközben megleltem,
Kerestem, s végül önmagamra leltem.

Kisháziné Vincze Julianna

Az írás
könnyebbé teszi az életem.
Mert mikor az érzés
és a gondolat mögül
a türelem lassan kiürül
helyet adva a szónak,
s holnap már csak a
fájdalom maradna
vagy tovalibbenne, ami szép,
megszületnek a versek.
Keservet szórnak
a világba – vagy örömet,
s e mögött lohad a kín,
s az akarat: magamat átadni
annak, aki bármi okból
átérzi, amit én.
Kemény világ ez, itt, belül,
ha lehül a lélek,
vagy fények szorongatják
repeső szívemet.
Megkönnyebbülni az írás segít.
Életet merít az ember a szóból.
A kóbor lidérc odébbáll,
s habár visszatér időről időre,
a dőre lélek addig megpihen.

Állj meg, idő!

Rohan velem az idő,
s kinő bennem néha a félelem,
hogy akik most összetartozunk,
egyszer majd nem leszünk mindnyájan itt,
s a hit, hogy minden így marad,
elszakad, mint gyenge cérna.
Néha üvölteném, hogy
Most állj meg, idő! Ne hozz változást!
Adj áldott napokat, hogy
sokat lássam még élő szüleim,
s a féltő szeretet, ami tartja őket,
maradjon meg nekünk!
Letűnt korok nem kellenek már!
Csak a jelen, hogy együtt maradjon
a nagy és szép család.
Magát az életet jelentik ők.
Sőt! Többet annál!
A végtelen létet, amely az idő
könnyörtelen léptét – lám – néha kicselezi:
Hiába rohan, mint életeket
magával ragadó folyó,
négy generáció most együtt éli meg a jelent.
Ezért kéri esendő lelkem,
hogy a kiszámíthatatlan jövő várjon még.
Most állj meg, idő!

Időt kérek!

Időt kérek! Még! Még időt!
A mindennapjaimba többet,
Hogy végezhessem dolgomat,
S az életem legyen könnyebb!

Ne kelljen kapkodnom soha,
Hisz létem a szelíd nyugalom!
S mindenki elégedett legyen!
Valaha vajon ezt megoldhatom?

Időt kérek! Még! Még időt,
Hogy ismerjem unokáimat;
Érinthessem bársony bőrüket;
Csodáljam, hogy nyílik a tudat,

Mely őket emberré emeli!
Adhassak segítséget ehhez!
Átéldhessem sok apró csínyüket,
Mely a lábaimról majd levesz!

Időt kérek! Még! Még időt,
Hogy láthassam a kék eget,
És, ahogyan esteledik,
A lassan kigyúló fényeket;

Hogy átérezzem: akkor is így lesz,
Amikor én már nem leszek,
S hogy megértsem és elfogadjam:
A körforgásban én is részt veszek!

Időt kérek! Még! Még időt,
Hogy tudjam a szavakat érteni;
Hogy felfogjam a környezetemet,
Mely a gondolatokat érleli!

Minden nappal csak gyengébb leszek.
Tudom, hogy egyszer kimerülök.
Vajon mennyit szabott még rám a sors?
Jaj, időt kérek! Még! Még időt!

Szerencsefia (2008.)

Gyermekeket még dédnagyanyám-korú
Üknagyikája tartotta ölében,
És simítottam magam is nagyanyó ráncos tenyerét.
Édesapám anyukája – nagyanyám –
Hányszor fogta kezem,
Magyarázva a varrás rafinált tudományát!
Anyukám s apa óva vezérelt könnyű utamon,
Míg a gyerekkor szép idejéből fel nem cseperedtem.
Nővérem lányát, majd unokáját dajkáltam,
S mert csemetéje még nincs fiaimnak,
Panka családunk legifjabb jövevénye.
Számlálom: biz' öt a korosztály,
Kiknek keze érintette enyémet,
S adott tovább valamit, mit magam is tovaadtam,
S amit érzek, de nincsenek rája szavak.
Magam vagyok ebben a sorban hatodik valahol.
Kérdelem hát: nem vagyok szerencsefia?

A negyvenedik érettségi találkozóra

Negyven nyár!
Amint a szél elrepít egy felkapott
falevelet a fejünk fölött,
úgy elszáll!

Várjunk még!
Nem akarjuk, hogy az idő meggyűrje
arcunkat és izmainkat!
Zöldellj, rét!

Ifjúság...
Szívünk és agyunk még fiatal!
Nehogy már cserbenhagyjon a test!
Gyerünk hát!

Emlékek...
Egyre csak szaporodnak, és gondolatunkban
legyűrjük a jelent és a jövőt!
Még élek!

Öregség...
Itt van már, mire elmúlt éveink töredéke elillan.
Pedig gyermekek voltunk
nem oly rég!

A ládafia kincse

Széles az utca, nincs aki lakja.
Gaz lepi el sok ház küszöbét.
Baktat egy néne, kanna kezébe'.
Így, kora reggel hozza tejét.

Egymaga lakja már csak az utcát.
Városi lett a lánya, fia.
Őt ideláncolja a sok emlék:
Kincseket rejt a ládafia.

Benne egy gyűrű; férje, ki hordta,
Már temetőnek hantja alatt.
Gyűrűje mellett gyűrt bibliája;
Bőr fedele már rég leszakadt.

Mellette búvik egy bébicipellő:
Kisfia léptét őrizgeti.
Lánya csinálta papírból a szívet,
Ráírta szépen: nagyon szereti.

Két fénykép őrzi a múlt ifjúságot:
Férje legényként, ő nagyleány.
Csizma, fehér ing, fejben a kalpag,
Ő magán pruszlik, lábán topán.

Kis cicapompon! Mirci, ha játszott,
Lábbal pofozta a gombolyagot.
Jó öreg cirmos! Hogy kinevették,
Míg a pamuttal játszadozott!

Este, ha várva sem jön az álom,
Fel szokta nyitni a ládafiát.
Kincseit nézi, és felidézi,
Mily csodaboldog volt a család.

Emlék

Kéklő ég és tarka rét
Nyíló virág szerteszét
Szellő lebben, s kék az ég

Körbe fák, és zöld az ág
Akácok meg orgonák
A rét mellett körbe fák

Valahol madár dalol
Hozzá tücskök hangja szól
Harkály koppant valahol

Egy kis lepke halk nesze
Száll a csendnek fészkeibe
S eltűnik a semmibe

Csend szava és dallama
Édes emlék illata...
Visszahív a csend szava

Állítsd meg a pillanatot!

Valóság... Jelen... Röpké illanás!
Meddig igézi az embert?
Hisz' elszáll a pillanat,
vele az érzés és az, ami szülte.
Előbb összevegyül a következő percek
s a belőlük építkező órák emlékképeivel,
majd idővel mind odavész.
Felülírja őket a következő nap,
még inkább a másik, s így, tovább,
amíg elszürkíti a feledés
a régvolt pillanatok színes palettáját;
végül könnyörtelenül elnyelik mindet
az egymásra tornyosuló holnapok.

Állítsd hát meg a pillanatot!
Nem! Ne filmszalagra gondolj!
Az tovagördül, mint az élet.
Rögzítsd fényképre, hogy bármikor felidézd
csak azt az *egyetlen* villanást!
Hogy újra ott és úgy lehess, megigézve,
akár a múltban, valamikor!
A részletek gyönyörűsége,
egy megragadó mosoly vagy mozdulat,
őseink széthulló hagyatéka,
a leplezetlen öröm, vagy a nemes fájdalom
mélyen titkolt, mégis átsuhanó jele
maradjon meg az örökkévalóságnak,

hogy az is újra meg újra átélhesse
az egykor tovatűnő percet, akinek a sorsa
elkerülte érezni, látni, amit az adhatott;
és amit már hiába rádióz le a gyarló emlékezet,
mert egy időben tett apró mozdulat
foglyul ejtette, s méltó helyére emelte
a nélküle örök feledésbe hulló pillanatot.

Tánc a világ

Tánc a világ!
Nézd, a virág
Hajlik a szélben!
Ring a szára,
Leng a szirma
A fű ölében.

Mert akarom,
Néked adom.
Fényes ajándék!
Napsugárban,
Napruhában
Véled táncolnék!

Hűs fövenyen
Jöjj Te velem
Most kéz a kézben!
Lángol a Nap!
Szép sugarat
Küld ma elébem.

Ha nem teszed,
Holnap, lehet,
Vége a fénynek.
Hidd el nekem,
Szép kedvesem:
Elfut az élet!

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében, Budapesten születtem. Egy gyönyörű asszony kíséri életem, több mint 34 éve. Két felnőtt, jóra való gyermekünk van: egy leány, egy fiú.

Életem jelentős részét a hajógyártás, a közszféra szolgálata töltötte ki.

Öröm és jó érzés egy-egy történet, vers megjelenése, megtisztetés mikor a kiadó elfogadható áron biztosítja az amatőrök megjelenését, antológiák, egyedi könyvek formájában. Köszönet érte.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Történetek a múltból

Az első munkahely

Sikeres szakmunkásképző vizsgákat követően, a nyarat lazítással töltve, eljött a pillanat, mikor a munka frontjának rögzös útjával illett megismerkednem. 1968 augusztusában a tanult szakmában – karosszéria lakatos –, elhelyezkedtem. Első munkahelyem; nevét, címét fedje a feledés jótékony homálya

Mondhatom, véletlenül kerültem ide, hisz nem volt határozott célom. Egy Merkúr telepen jártam, s utam itt vitt el egy egyszerű épület, sarkig tárt szürke vaskapuja előtt. Bent érdekesnek tűnő munka, kistehergépkocsikon folytattak hasznosnak tűnő tevékenységet. Bementem, érdeklődtem. Elmondtam, most végeztem az iskolát, első munkahelyem keresem. Érdeklődtem milyen kondíciókkal vesznek fel pályakezdőt. Szerencsém volt, hamar meg egyeztünk. 7,60.-Ft-os órabér a '60-as évek vége felé rendkívül jó jövedelemnek számított. Körbevezettek, megmutatták a munkák sokszínűségét, ecsetelték a lehetőségeket. Nem volt mihez viszonyítani, dolgoznom kellett, így hát belevágtam.

A felnőttek világa más, mint amiről az iskolában és a tanműhelyekben hall, tapasztal, az ember fia. Itt már harc van, erre elég gyorsan rájöttem. A koszos, fárasztó, nem-szeretem munkát az idős szakik egy laza vállrándítással az újakra, a fiatalokra testálták. Ez részben érthető, hisz ők már tettek valamit az asztalra, – kalapácsot, egyéb szerszámot, nehogy dolgozni kelljen vele!

Úgy 3-4 hónap elteltével bátorkodtam rákérdezni, mikor kerülhetek közelebbi ismeretségbe a karosszéria lakatos szakma igazi szépségeivel? Volt felháborodás, igazándiból nem értettem miért! Kezdtem rühellni, hogy reggel 08,00-kor lemegyek a szerelő aknába, és délután 14,00-ig ott élem vígan az életem. Na ja, enni kijöhettem!

Munkám változatos, sőt érdekes volt! Mellőzött minden egyhangúságot. Zsuk kisteherautók alvázának tisztogatásával, javításával, hegesztésével, illetve a kipufogó rendszer le-felszerelésével, javításával múlattam az időt. Élmény volt mikor egy-egy megátalkodott sofőr, nem hót' dzsuvásan állt be az aknára! Külön kérnem kellett, ha teheti, legközelebb valamely sáros, ingoványos területen menjen pár kört, és csak azt követően álljon be! Volt ki vette a lapot, volt ki nem. Nem vagyunk egyformák. Ez már akkor is világos volt!

Volt egy rendes, idősebb szaki, ki látott bennem némi fantáziát, tehetséget, maga mellé vett. Így már volt esélyem személygépkocsi ajtók, zárok javítására, cseréjére, így találkoztam az állami autókat jelképező Pobedákkal. Ez izgalmas, érdekes volt, s abban a korban elég menő kocsinak számított.

Így nyílt lehetőségem a műhely előtti kisebb feladatok, műveletek, munkák elvégzésére. Mindjárt kitárult, sokszínűbbé vált a világ. Rengeteg formás karosszériával, futóművel került békánézeti perspektívába az ember fia. Ebben a korban az ember gyereke úgy általában, minden ellenkező nemű női lénybe beleszeret, válogatás nélkül. Ehhez elég egy mosoly, egy kacér pillantás, egy odavetett fél mondat, s a kalapács máris a földre hull, az autó alól a fiatal kigurul, és epekedik egy randi reményében. Nem mindig jön össze, de ez az élet velejárója.

Megjelent Ő, a varázslatos, álmaim lánya. Hihetetlen, szinte meseszerű volt a látvány, a kellemes külsejű, ideális futóművekkel megáldott leány megállt, s rám nézett. Kérdően felvonva szemöldökét? Nem hátrálhattam meg, felajánlottam szolgálataimat a délutáni találkozás reményében.

Aznap este egy ágyban aludtunk. Egy ismerősnél. Lezuhanoyoztunk, lefekvés előtt. Beszélgettünk, gyengéd, türelmes volt. Az élet rejtelmeibe, a NŐ fantasztikusan érdekes világába így nyer bebocsájtást az ember fia. Tudomásul kellett venni már abban a korban is, hogy az álmok, vágyak, lehetőségek néha igen-csak messze vannak a valóságtól. Gyönyörű, felejthetetlen nyár volt. Telve a nyári nap, a gyönyörű leány csókjával, ölelésével.

Azért itteni életem nagy részét továbbra is az alvázak, kipufogók javítása tette színessé. A '60-as évek végén állandóan a pozitív hozzáállást szajkózták. Ez nálam úgy jött át, hogy nyúlj bele a konnektorba, az majd fölrázz! Inkább kihagytam ezen verziót!

Ez volt azon időszak, mikor az ember fiában feléledt a vágy, hogy mindent minek kereke van, s ez által gurulni tud, vezethesse. MHSZ égisze alatt szert tettem azon képességre, hogy négykerekű járművek felett uralkodhassam, élvezzem az általuk nyújtott sebesség okozta szabadságvágyat.

Kétkerekűekkel jóval kevesebb sikert arattam. A 250 cm³-es Csepel motorral felkúsztam a Dagály utcai felhajtó partfalára, majd a tetejéről szerencsésen visszacsúsztam – nagy élmény volt, egyben maradni, felállni –, s ez meg is határozta további kapcsolatokat a kétkerekűekkel. 50.-ft pótvizsgadíj ellenében, a kétkerekűre is kaphattam volna érvényes nemzetközi vezetői engedélyt, sajna már akkor is, a nincs-oldal ereje volt az erősebb.

Apa nélkül, egy öcskössel a hátam mögött, kezdő szakmunkásként, egy anya fizetéséből kellett kijönni. Nem volt egyszerű, de az adott feladat azért mindig megoldódott. Voltak dolgok, álmok, vágyak, melyek elmaradtak: esélyük, esélyem sem volt, hogy vágyaim találkozzanak mások számára egyszerű, hétköznapi eseményekkel, történésekkel. Maradt, ami maradt, de szép volt, enyém volt, ma már történelem.

Budapest, 2012-01-05 – 2012-04-23.

Az utolsó...

Május 09. – a győzelem napja, akár a történelmet hívjuk tanúságot, akár életem egy jelentős fordulóját. A történelemkönyvek tanúsága szerint ez a nap az Európai béke napja, egyben a fasismus, a III. Birodalom bukása. Történelmi esemény, immár több mint 50 éve.

A történelem ismétli önmagát, ezen a napon, 1996. 05. 09-én történt, hogy megjelentem a Károlyi Kórház érsebészeti Osztályán, a körzeti orvosi beutalómmal. Az időpont bő két hónappal előbb, telcsin lett egyeztetve. Nem igazán tudtam mire számítsak, az ott lévő népek – betegnek álcázván magukat – mindenféle rémtörténetekkel traktáltak. Jó, hogy nem szoktam komolyan venni a mese-délelőttöket. Meghatározott időben behívtak, ez rögtön jó kedvre derített.

Bent kedves 40-es, volt hajógyári-asszisztens – szépasszony fogadott. Rögtön örömködtünk egy sort. Megkért a fülkében vetközzek alsónadrágra:

- Na, de kedves, így minden átmenet nélkül?
- Ne örömködj, az adjunktus úr fog szólítani!

Szólítának. Átballagtam a vetkőzőből a rendelőbe. Elmondtam a panaszom, alsó tagozatos gyerekecskék vígan leköröznek a hétvégi kirándulások alkalmából, miközben szurkálódó, görcsölődő vádlimmal vagyok elfoglalva. Doppler ultrahang vizsgálat segítségével megmérték a lábfeji artériákon a vérnyomást, és a felkari vérnyomást. Mindezt fekvő helyzetben, érszűkület esetén a lábakon mért nyomás alacsonyabb, mint a felkaron mért nyomás. A kettő különbségéből állapítható meg az érszűkület különbsége. Rajzoltak egy ábrát, melyen feltüntették a mért értéket: jobb lábon –110, volt jobb is valaha.

Adjunktus úr kérdez:

- Dohányzik?
- Igen.
- Iszik?
- Mértékkal, időnként, jó ebédhez jobb minőségű borocskát.
- Kávézik?
- Igen, és nőzők meg csupa ilyenek.
- Valamelyikből vissza kéne venni, ha nem szeretne komolyabb bajt a lábának.
- Melyikből? A nők alapból maradnának.
- Dohányzást kéne elsősorban abba hagyni!
- Rendben, az öngyújtóm és a Camell márkájú cigaretta kikerült az asztalra, s kijelentem, innentől nem dohányzom.
- Ez így megy?
- Igen, erős akarat, elhatározás, pár nap szenvedés, de menni fog.

Saját érdekem, kés alá meg nem szeretnék feküdni. Inkább egy szépasszonyt vállalok, míg megtehetem.

– Rendben, félévente kontroll, gyógyszeres kezelés indul!

Az első hét keserves volt. Megálltam, nem gyújtottam rá, ebben jelentős szerepet játszott, hogy a munkahelyi környezetemben – melyet csinos, jó alakú Hölgyek alkottak – jelentős hátrányban voltak a dohányosok – nevezetesen nem dohányzott senki.

Aztán a hetek, hónapok, évek múlásával megbarátkoztunk a gondolattal: fő az egészséges életmód, ami nem jelenti azt, hogy a szép Hölgyeket, a kiváló minőségű borokat hanyagoljuk a főétkezés után.

A dohányzás-mentességnek köszönhetően, elvileg milliomosá kellett volna válnom a napi egy-két doboz cigi árának megtakarításából. Nem jött össze.

Nikotin-hiány következtében, plusz kilók ugranak az ember fiára, ha akarja, ha nem – összejött.

Tanulság: ha továbbra is dohányoznék, nem lennének plusz kilóim, ám előfordulhat az érsebészeti beavatkozás szükségessége.

Nem dohányzom, a plusz 20 kiló fokozza az érsebészeti beavatkozás lehetőségének szükségességét. Hosszú távon az esélyek kiegyenlítődnek, nyer az érsebészeti beavatkozás!

Budapest, 2012-07-05 – 2013-01-20.

Méhecske

Nyár, kora délután. Indulás Aradról, a lehető legrövidebb úton, szép Magyarhon felé. Elvégeztük a munkát, telepítettük a telepítendő érzékelőket. Hol és milyen típusúakat, takarja a feledés jótékony homálya.

A magyar határ felé vesszük az irányt. Aradról, kis tekergés után az A.1-et elérve, haladunk tovább, rövidesen elérjük DN7B jelzésű utat. Ketten vagyunk a Ford tranzitban. A táj meglehetősen színes, alig van forgalom. Jó tempóban haladunk.

Amott egy biciklis tolja az emelkedőn a drótszamarat. Munkából tarthat haza, kapa, kasza, mindenféle szerszámok a bringára erősítve. Jó 80-al húzzunk el a kifent, nagybajuszos öreg mellett.

Társam szól:

- Hé, meg kéne állni!
- Itt nem tudok, de mindjárt.
- Meg kéne állni! – suttogja, és a nadrágszárára mutogat.
- Jó, mindjárt, ha lesz kis hely.
- Gyorsan kéne megállni! – mutogatja a nadrágszárát.

Odanézek. Víz kiver. Méhecske görcsösen kapaszkodik, hogy a menetszél el ne vigye. Van riadalom rendesen. Satufék. Alig mozgó tranzit ajtaja kivágódik, s ketten két oldalra ugrunk az út porába. Bőszén lapulunk, miközben próbáljuk felderíteni méhecske vajh, mit csinál??

Bácsika, kit nemrég hagyunk el, odaér, furcsán néz! Városiak, mindig valami bolondság jár a fejükben! – gondolja. Megpödrí tekintélyes kifent bajszát, mond valamit, s tovább megy.

Végigfut rajtam az ideg. Mi van, ha társamat megcsípte? Elvileg van valami a kocsiban ilyen csípéses allergiára. Adrenalin injekció és máris jobbfejta filmek jutnak az ember fiának eszébe. Adrenalin ampullából történő felszívása, beadása gyorsan megtanulható, a művelet sec perc alatt elvégezhető. Természetesen nem árt, ha az allergiára képes egyed is tisztában van a teendőikkel.

Előbátorkodunk, az árokból. Két oldalról közelítjük a géperejűt, óvatosan. Körbe kukucskálunk. Kicsit sem bátran kivesszük a munkadossziét, majd óvatosan ugrásra készen legyezni kezdjük a kocsi belsejét. Félelmetes szárnyas vadász, nem kerül elő. Most már, *no para* állapotban átvizsgáljuk a kocsit.

- Hali tesó, allergiás vagy a méhcsípésre?
- Igen, a frász és az ideg is esz tőlük.
- Tisztában vagy az ellenszer használatával?
- Természetesen, kiképeztek.
- Ez remek! Megyek, hozom az adrenalin injekciót!
- Minek?
- Jól szíven döflek vele, biztos, ami biztos alapon. A nadrágodon át nem csíphetett meg?

Lázás vetkőzés, nadrágrázás. Én önfeledten fetrengem a nevetéstől. Tesó visszaöltözik, már a víz is megszáradt rajta. Szíven dőfésre történő invitálást nem bocsátja meg. Átengedem a vezetést, ez leköti figyelmét, hamarabb enyhül.

Kifent, nagybajuszos bácsikát újból megelőzzük, vidáman ingetgetek neki. Fejet csóvál és tolja drótszamarát rendületlenül a kaptatónak.

Budapest, 2013-01-06.

A sál

Kellemes napsütéses, szép pénteki kora délután Az emberek munkájukkal végezvén, indulnak bevásárolni a hétvégére, haza, kinek mi a tennivalója.

Páran kiváltságos helyzetben leledzünk, igazándiból nem sie-tünk sehova. Előttünk a délután.

Ígéretesnek tűnő szabadtéri program vonzza lábainkat. Orchi-dea kiállítás, érdemes megtekinteni: hisz a szép virág is olyan, mint egy gyönyörű NŐ, kívánja, elvárja a törődést, hogy fénye minél ékebben ragyogjon, értő szemek csodálják. A célhoz éréshez a Metrót választjuk.

Deák téren kisebb csoport száll a szerelvényre, eleinte nem keltenek feltűnést. Utasokhoz illően normálisan viselkednek, semmi extra hangerő, „ki vagyok én!” – stílus. A csoda nem tart sokáig. Egy zöld-fehér sálba burkolódzott fiatal férfi egyed lesz a célpont. Megközelítik – többen.

– Nézd már, egy Fradi drukker! – célszemély erőtlen hangon próbál valamit magyarázni...

– Ez egy fradista! Mit keresel itt? – közben a sálat szorosra húzzák szerencsétlen nyakán és átvetik a kapaszkodón.

Szólni nem tud, védekezni képtelen, örül, ha levegőt kap. A szerelvény lassít, megálló közeledik.

A meglepetéstől nem igazán tudtunk reagálni a furcsa eseményre. Tudjuk, hallottunk szurkolói ellentétekről, foci ürügyén, de ily lazán kezelt eseményhez még nem volt szerencsénk. A meccs is csak órák múlva esedékes, így hát biztonsági felvezetés,

rendfenntartás, metró szerelvényőrzés még nem szükséges. Ráadásul emlékeim szerint a Győri ETO is zöld-fehér. Erre varrjunk gombot!

A szerelvény közepéről határozott hang közli a porul járt fiatallal:

– Jobban tennéd, ha leszállnál!

Felszólításnak van foganatja. Legénykét markos kezek segítik ki a járműből, miközben sálja a fogantyún marad. Jól járt, relikviát bármely szurkolói boltban lehet vásárolni.

Átgondolva a meglepő eseményeket, itt talán nem is lehet foci csapatok közti gyűlöletről, erőszakról beszélni. Inkább a csoportos csordaszellelem, az együtt erősek vagyunk, alázzuk meg a szerencsétlent – jelen esetben a zöld-fehér sálat viselő srácot – dominált. A fiú rosszkor volt, rossz helyen, mi meg a döbbenettől, nem reagáltunk. Mire eszméltünk, az affér lezárult, a fiatalok utaztak velünk tovább és szót sem vesztegettek a srádra.

Mi sem, kevesen voltunk egy affér rendezéséhez.

Budapest, 2013-02-02.

Bálint nap

Nem tudhatom, gondolsz e reám
Barátságunk fényes gyertyaláng
Mely lobog, melege szívünk járja át
Bálint napon elindult feléd egy simogatás!

Budapest, 2013-02-12

Komáromi János

Egy író ember – vagy legalábbis én – úgy vagyok, hogy minden bennem felötlő foszlányt igyekszem leírni, hogy később esetleg további sorok csatlakozhassanak hozzá és végül legyen belőle egy vers.

Általában, ha megírok egy verset úgy is hagyom. Lehet, hogy érzelmősen, lehet, hogy sután, bicegősen született meg, de később már nem javítom, mert úgy érzem, hogy a megszületés pillanatában azok a szavak, sorok hordoztak engem.

...később már más vers vagyok.

annyi év után

annyi év után
nem változott semmi
még most sem tudjuk milyen
embernek lenni

játszunk semmitmondó játékokat
és észre sem vesszük
hogymár minden elrohadt
azt hisszük jók
és okosak vagyunk
azt hisszük nyerni kell mindennek felett
pedig az ember nem nyerni
csak küzdeni teremtetett
küzdeni és alkotni egyre
várni azt a nagy csodát
amikor a nem lét küszöbét
az élet lépi át
az élet...
amit megkapunk és szétosztunk
gyönyörben és küzdelemben
és azóta éljük
örömben és gyötrelemben

annyi év után
nem változott semmi
még most sem tudjuk milyen
embernek lenni

sodort a szél

sodort a szél
csak mentünk az úton
arcunkra festve a mosoly

nem hittük volna akkor
hogy néhány év múlva
szentté változol

ölelő karokkal
egymást melengettük
ha éjszaka belénk mart a fagy

senki nem álmodta
hogy eljön az idő
mikor még az éj is magunkra hagy

nem voltak szépek
és ismeretlennek tündek
a didergő ébredésekbe zárt reggelek

de tudtam
ha most idegennek is látszol
majd kitisztul a fejem és újra Rád ismerek

ma már értem
hogy azok a leplezetlen-harmatú
didergő-reggelek őrizték a valóságot

náluk őszintébbet
– bár folyton keresek –
azóta sem találok

igaz volt a sápadt közöny
a jéghideg érintések
meg a szomorún-lázadó tekintet

de az előtűnő kapzsi düh is
amit akkor elfogult lelkem
csupán fájdalomnak tekintett

engem most is sodor a szél
Te pedig beálltál a sorba
ahol kenyér is jut, nem csak néhány morzsa

mégis ha szemedbe nézek
amikor néha találkozunk
látom, hogy hiányzik neked amiről akkor álmodtunk

kerestelek mindig

mióta megszületett a Létező
azóta kerestelek
tudatom nem volt még
de már akkor szerettelek

*

amikor még csak sodródtunk a Véletlenek Viharában
minden részecske fényében arcod láttam
amikor kigyúltak a Lelkek Lángjai
már akkor akartam hangod hallani

a Teremtés azonban máshogy rendeltetett
ami összetartozott az messzire vettetett
a Teljességnek akkor nem volt még ideje
eszmélő ösztöneimnek nem volt még ereje

de hiába volt a távolság időben és térben
a Vágy megszületett bárhol és bárhogyan is éltem
a törekvés egyre hajtott kiteljesedni
a teljesség általunk akart beteljesedni

*

kerestelek mindenütt...

kerestelek
az imák elhaló hangjában
kerestelek
a mindennapok zajában

kerestelek
földre-hulló tócsák iszamós mélyében
kerestelek
a mindent elnyelő Idő méhében

kerestelek
eszeveszett örültként egyre rohanva
kerestelek
sírva-kesergőként soha fel nem adva

kerestelek
ott ahol lángoló vágyaim széttéptek
kerestelek
ott ahol a nappalok éjjé égtek

kerestelek
a remény utolsó leheletében
kerestelek
a háborúban és békékben

kerestelek
önmagamban és mindenki másban
kerestelek
bűnben és feloldozásban

kerestelek
csendben és őrzítő zajban
kerestelek
örömben és fojtogató bajban

kerestelek
új életekben, új alakokban
kerestelek
régi vágyakban, régi halálokban

kerestelek mindenütt...

*

végül egymásra talált ami egymásért teremtetett
vakító villanás kapcsolta össze ami csak együtt lé-
tezhetett
megszületett két fél-létezésből az Egyetlenné Egy-
ségesült
ami összetartozott a Teremtéskor, az ismét egyesült

az Idő árkai

az Idő árkaira hajlik rá az akadozó lélegzet
örül a napfény ha néha tisztán érkezhetsz
suttogóra vett kiáltások a fekete árnyak
a földön szétterülve dőlnek a világnak

simító-bénult régi emlék-gyönyörök
amikor vége van, annak sem örülsz
fekete ruhába bújt eleven nappalok
lehulló könnyeket kezedre csókolod

csillagködök emésztik meg a jövőndöt
szemünkre ravasz-hírek kötnek kendőt
sötét van és fényes ábrákat rajzol a képzelet
a kendőn-túli valóság vajon létezhet?

az Idő árkai mélyülnek és egyre tovább nyúlnak
és odalent egyre jobban egymáshoz simulnak
a Nagy Csend észrevétlen dolgozni kezd
de vigyázz, hogy soha néven ne nevezd!

a tehetetlen tetteket vajon ki teszi meg?
a léphetetlen lépéseket vajon ki lépi meg?
a mondhatatlan szavakat vajon ki mondja ki?
csak reménykedünk, hogy talán lesz Valaki

felszínre törekszik a rejtett gondolat
ha elfojtják, hát gondolunk másikat
szemünkön a kendő lassan átnedvesedik
ahogy a lelkünk egyre jobban könnyezik

szavak 3.

ami múlik
az még lehet örök
ami elmúlt
nem megismerhető

ami most van lehet
hogymindig volt
ami most van lehet
hogymindig lesz

ami érkezik
az még lehet örök
ami közel jön
nem megismerhető

ami most van
az nem a lehető
ami most van
csak AZ az Élhető

kezeimben időszemcsék

kezeimben időszemcséket morzsolok
lehet
hogyez jó dolog
kitudja
bár már ezt csinálom születésem óta
de sosem figyeltem
hogymennyire jó
vagy tán nem az
hiszen nem tehettem mást
mert mindig vártam a folytatást

nem merengtem sokat a múlton soha
de terveim voltak mindig
a jövőt vágyakkal telítettem
álmodozni mindig szerettem
a jelen néha túl fakóra sikerült
és az hogy mi lesz
végül mindig kiderült
néha bizony gyenge volt a valóság
néha sápadtan-erőtlen
néha felelőtlen

időnként írtam
azt mondtam rájuk versek
azt is hallottam
ahogy a papíron a ceruzám serceg
ma meg a billentyűk kopognak
furcsa ritmusok kanyarognak
kip-kop, kip-kop
újabb szavak
kip-kop, kip-kop
vajon mit mondanak

mikor írom még én sem tudom
és kíváncsian olvasom
amikor kész lett
hogy mit hozott össze a betűkészlet
...
kezeimben időszemcsék forognak
részei jelennek
jövőnek és múltnak
ujjaim közül lassan kiperegnek
nyomát viszik a Végtelenbe
egy eltűnő Embernek

voltak akkor

voltak akkor bennünk valami nyári
látomások és az állomások
szürke peronja gyakran intett
búcsút távozó lépteinknek
éreztük ahogy bekerített
a dohogó mozdony fekete
füstjéből a szívünkig hatoló
kesernyés mondanivaló

voltak akkor velünk valami nyári
dallamok és a lábnyomok jöttek
utánunk bármerre is mentünk
de mi senkit nem követtünk
mindig azt tettük amit szabadon
kedvünk szerint tehettünk
dalolva léptünk egymás mellett
és őszintén szerettünk

voltak akkor nekünk valami nyári
fényeink és felnövekvő kétségeink
akkor még elporladtak mind
tisztá szívünk lángoló hitében
rossz éjszakákon sem álmodtunk róla
hogy elmerülünk a megalkuvás vizében
megtagadjuk az őszintén-tiszta nyarakat
...és utánuk semmi sem marad

vissza hozza

vissza hozza egy-egy illat a régi estéket
amikor még ott égett a konyha asztalon
az a petróleum lámpa aminek üvegén a korom
egyre halványodó csíkot rajzolt
és azon a nyomon felszállt a láng és a füst
az árnyékok meg sárgán imbolyogtak a falakon
az éjszaka sötét volt azokon az estéken
csak ez a lámpa pislákol
és a messzeségben egy kutya ugatott valahol
tétován lebegett a hang a házak között
majd szétoszlott és az újra lezuhanó csendbe
beleszövődött a sparheltből
a kukorica csutka pattogása
ahogy izzón élő-lélegző meleggé változott
és fénye megült kipirult arcomon
a lámpa és a sparhelt sápadt fénye
a szoba közepén találkozott
összefonódott és meghittséggé változott
ilyenkor a közeledő éjszaka sem riasztott már annyira
pedig gyakran egyedül vártam haza
a munkából érkezőket
és a fáradt felnőttek csak keveset szóltak
betakartak és aludni mentek ők is
de a lámpa fénye tovább őrizte azt az estét
gyakran egészen hajnalig
amikorra az izzó csutka-rúdból már eltűnt a forróság
és csak a szürke-fehér hamu maradt
és érintésre szétporlott
mint az elmúlt pillanat
mint azok az esték amiket vissza hoz egy-egy illat

...
ezek a képek örökké váltak
és folyton rám találnak
mert valahol benne vagyok minden régi lángban
minden vörös-sárga izzásban
a lámpa fénye itt lobog bennem
és ma már én őrzöm a meghitt együttlétet
...most is...
amikor hirtelen sötét lett
...
csendben pislákolva várom a hajnali derengést

ezer szer dobbant

ezer szer dobbant a szív
ezer szer csupán
ennyi idő tűnt a semmibe
az első csók után

mintha kiürült volna a világ
megszűnt az egész létezés
nem volt semmilyen kérdés
nem volt válasz és nem volt kétkedés

nem repültem és nem zuhantam
és nem volt ragyogás sem semmi
csak annyit éreztem
hogy milyen csodás egyszerűen csak Lenni!

Duna-parton

apró redőkből víz-bőrt gyűr a Dunára
az őszi szél
gesztenyefák ágai közt halkán zenél
ritmust az esőcseppek kopognak hozzá
az idő és a jelen
szép csendben változik át múlttá

valami távoli hegyekből
jönnek a hullámok
valami távoli üzenet az
amit a parton ülve látok

hideg a kő
sötétszürkék a habok
mennem kéne
de még maradok

sok a zöld még köröttem
de sok a sárga is már
meg a barna
amely a télre vár

messzi vidékről
vonulnak hozzám a felhők
és én köszönöm
hogy nézhetem
ezt az örökké változó
folyton megújuló felvonulást
mely mindig nyugodt méltósággal köszönti
az átváltozást

én is
mint az évszakok változom
csak nekem negyedszázadnyi
egy-egy évszacom

és immár
a harmadikba fordultam éppen
mögöttem sorakozik több
mint ötven évem

de lesz még ötven
én jól tudom
és folyton itt ülök majd a partokon
nézem a felhők vonulását
csodálom a színek varázsát
és hallgatom azokat a csendbe súgott imákat
amelyek előttem járnak...

...de én még nem sietek

...én még maradok

régen a napok

amikor még iskolapadokban sorvadt a reggel
akkor valahogy szebbnek mutatták magukat a napok
ragyogóbban tündökölt az égbolt
és sokkal többet ígértek a holnapok

nem álmodtam soha, ha aludni kellett
nem voltak elérhető, elérhetőnek tűnő vágyaim
régén a napok önmagukért teltek
és nem szomorítottak mindennapi nyomorúságaim

sötét és hosszú volt minden éjszaka
de örömteli és ujjongó a pirkadat
pedig akkor még nem tudtam, hogy lesz idő
amikor szemem kinyitva meglátom arcodat

telnek az évek

telnek az évek
múlik a bánat
felszáradnak a könnyek
hisz újra látlak

voltam vándor
kinek nem volt otthona
voltam bölcs
és voltam ostoba

éltem már annyit
és oly sok helyen
mindig arra vágytam
hogy nyugtom legyen

hogy legyen egy hely
ahol megállhatok
hogy legyen egy hely
ahol Rád találhatok

és itt vagyok most
és csend van körülöttem
pedig ujjonganék
mert végre megjöttem

de nem kell semmi
mert így kellett lenni
olyan természetes
most együtt lenni

eltűnt reggelek

eltűnt reggelek nyomában jártunk
hajnalt lefekvéskor ágyunkban találtunk
szemünkben folyton az éjszakák égtek
sohasem láttuk a tengert igazi-kéknek

alattunk lázasan fordult a föld-golyó
éreztük mindig máshol volna jó
felettünk megdermedt a röppenő mozdulat
elporladt álmok helyett álmodtunk másikat

nekünk csak egyetlen szó kellett volna
hogy ne fulladjon lelkünk is a nyári porba
csak egyetlen szó ami hozzánk szól
hogy érezzük mi is ott vagyunk valahol

éltünk de az életről semmit nem tudtunk
megjelentünk itt-ott de igazán sehol sem voltunk
egyszerre hittük a létet és tagadtuk
hogy mindig így legyen sohasem akartuk

nem tudtuk a holnapért mit kell megtennünk
de mindenért már előre fizettünk
ma már csak fakóra sírt emlékeink maradtak
tegyél egyet el gyorsan magadnak

mert voltak

mert voltak reggelek...
mert voltak akkor is...
akkor is nehéz volt amikor
a Hold még az utcákon barangolt és indulni kellett mégis
mert már pirkadni láttuk a láthatárt
és akkor még a fehér hóban az elégett szén salaknyoma járt
meg a levegőben is ott volt az a fojtogató széngáz
mert reggel még hideg és nehéz volt a lég
és minden kémény lassan köhögni kezdte azt a kesernyés illatot
ami a kályhákban meleget hagyott
mi meg tudtuk
hogy új nap köszönt megint ránk

mert voltak nappalok...
mert voltak akkor is...
olyan érdekek és egyformák mind
mint a naptárba vésett betűk és amikor az ebéd kihűlt
hát megettük rendesen és mentünk vissza tenni
mert vártak ránk az utak
a kalapácsok
az asztalok meg a lapátok
és építettük a szebb jövőt
és vártuk azt a jobb időt
ami már ott toporgott az ajtóban
és sosem értettük
hogy épp hol van
hová lett
amikor ajtót nyitottunk
és munkába indultunk megint

mert voltak esték...
mert voltak akkor is...
eltűntek lassan a színek
és a szívek valahogy olyan nehézé váltak
a házak meg szépen sorba álltak és óvták hazavezető lépteink
mi meg lépkedtünk a fény-szőnyegen
amit a Hold terít néha az utcákra
hogy a tévelygő is lássa merre kell mennie
hűvös volt és megnyugtató a csend
de valami erősen dobolt odabent
az izgalom lehetett vagy a lemondás talán
hogy ismét elmúlt egy nap
amikor a fény furcsa ábrákat rajzolt a ház falán
nyom mégsem maradt és minden más is
éppen úgy maradt mint tegnap is

mert voltak éjszakák...
mert voltak akkor is...
és az álom valahova máshova vitt
bár éppen olyan volt a ház
az utca és a Hold is
de mégis...
igen ott volt az a vágyott jövő
az álmainkban már megérkezett
beosont a házba és az ágyunkba bújt
és megújult minden éjjel újra
nyugodt volt és derűs és boldog is talán
még mosoly is megjelent az ilyen álmokat látó ajakán
és felébredve hittük is
hogy úgy lesz minden ahogy láttuk
ahogy akarjuk
itt lesz hamarosan
egy két éj csupán
észre sem vesszük
hisz az idő úgy rohan

mert voltak életek...
mert voltak akkor is...
és volt amikor azt hittük
már felébredt az álom
de hirtelen semmivé vált mindig
és már nem találtuk
se nappal
se éjjel
hiába kerestük
töretlen szenvedéllyel
már nem volt sehol
az éjszaka üres lett
és ájultan zuhanunk a csöndbe
álmaink nem találjuk csak nézünk
a ködbe-veszett képek és hangok után
és azt reméljük
talán egyszer még rátalálunk újra
mert már nincs időnk újra
már nem tudunk új álmot álmodni
és bár még nem akarunk távozni
mégis tudjuk
hogyan fogynak a léptek
fakóbbak a képek
halkabbak a hangok
mi mégis megyünk tovább
és végre hátrahagynánk
ha tudnánk
a sokasodó gyűlölködőt
és végre megsegítenénk
ha tudnánk
minden szűkölködőt
mert úgy talán még elérhetnénk
azt a régen nekünk ígért
szép jövőt...

emlék-képek

mezítlábak taposta porba
zápor hullatott könnyeket
nehezen indult minden hajnali óra
éjszaka nem tudtam letenni a könyveket

a dinnyelé édes volt és ragacsos
arcomról a hasamra csöppent
megfordult a Nap sokszor az égen
lebukott majd a magasba szökkent

sikoltva verődött fel a tajték
ahogy a labdáért vízbe vetődtem
megpihent az ősz a kertben
és szétfolyt az idő előttem

iskolapadokba csomagolt éveim
számát rég meghaladtam
felnőttem közben észrevétlen
de gyermeknek megmaradtam

László Edit

Vidéken élek, sok év óvónői tapasztalattal a hátam mögött.
Két éve kezdtem el leírni élményeimet, gondolataimat.

László Edit néven írok.

Emlék a szőlőből

Gyermekkorom napsugaras nyarán
befogtuk a szürkét, s elindultunk tüstént.
Kocogott a ló főúton,
s zötykölődtünk a kátyús földúton.
Tó mellett mentünk, majd erdőbe értünk,
a kocsai zaj visszhangzott odabenn mitőlünk.
Rejtelmes úton mentünk befelé,
porszemcsés fény nyalábok szóródtak szerte szét.
A lég tele volt zamatos illattal, közeli koppanás,
s távoli halk zajjal.
Nem messze szépen meszelt házak álltak az utcákban,
takaros udvarok látszottak,
előttük gyümölcsfák, s nyíló virágok.
A homokos úton kocsikerék s patanyomok,
kis ösvény kanyargott a fű közt.
A kocsink nyikorgott, a ló szuszogott,
néha prüszkölt egyet, s izzadt szag terjengett.
Patáit rendre a homokba vágta,
bögölyt suhintott néha a farkával.
Megérkeztünk.
Takaros sorokban várt ránk a szőlő,
széthajló rekenyéi, mint üde zöld erdő.
Közöttük álldogált sokféle gyümölcsfa,
azt is szemlélte a gondos gazdája.
Hófehér tanyaház várt ránk a lugassal,
ablakai vén körtefákat néztek.
Az ajtót kitártuk, hús áradt ki bentről,
s kint a padkán megpihentünk.

Kötözni jöttünk és a kukorica haját be kellett vizezni.
A kút hús vizét vödörből ittuk, s a kékeszöld
permetes kádat kerülgettük.
Kötőt vettünk derekunkra,
s indultunk a dolgunkra. Útközben
meglátogattuk az öreg cseresznyefát,
körbe néztük a tájat, míg a szem ellát.
A szomszédasszony kiabált a tehénnel,
libái hangosan gágogtak s a kutyák csaholtak.
Kíváncsian néztem egy faodút, ahol bűdösbanka fészkelte,
álmokon merengtem, lepkéket kergettem,
négykézláb loholtam a puha homokban.

2011. 07.07.

A családom

Őket én nagyon imádom

A nagyapám hozta a meséket,
a nagyanyám mindenestül lett,
az apám mondta a szentséget,
a néném maga az erény lett,
az anyám a szeretet,
az uram egy almafa,
a lányom édes virágszálam,
s a vejem is szeretem.

Nyugalom

A siklósi vár tövében eszem a szilvát.
Tűz a nap, harminckét fok az autóban.
Gyenge szellő lengedez,
szelíd dombok lankák,
fehéredő sziklák, a tekintetet simítják.
Ásító házak, takaros szőlőskertek köröttek.

Távoli utakon autó zúg, suhan, s hallgatom.
Villanyvezetékek, rozsdás tartóoszlopok,
zöld rét alattatok.
Lóhere fehér és rózsaszín, cickafark, útifű,
s egyéb más, mi kibírja a kaszást.

A kék égen felhőtutajok békésen vonulnak,
madarak a távolban versenyt dalolnak.
Zümmög egy traktor,
épp gyümölcsszedő létrákat pakol.

Egy-egy bögöly zúg, távol kutya ugat,
millió bogár, szöcske neszez,
elugrik léptedre.
Csend van, nyugalom.

2011.

Erzsébet erdő

Magas fák, félhomály,
A nap fénye be-bejár.
Friss illat, madárfütty,
Léptünkre csend ül itt.

Kocsiút kanyarog,
Homokban keréknyom.
Ló pata kottát ír,
Hangjuk is halljuk mind.

Virágok szerteszét,
Díszlenek, olyan szép.
Lepkéknek násza van,
Libbennek merre mész.

2012.

Malom

Kilencszáz kettőben
a nagyapám született,
nem láthatta ő sem,
hogyan épülhetett.

A híres szép malom
várként díszünk lett.
Sok zsák búzának, s
Molnárnak tanyája.
Sok lépcső házában,
száz szem az ablaka.

Őrli, szitálja, veri, szétrázza.
Lisztté lesz gabona,
életünk mottója.

Tenger év elrepült,
száztízvel öregült.
Várfokán zászlója,
nevetve felrepült.

2012.

Molnár Kati

Ez is én...

Percként múlnak az órák, rohannak a hetek, hónapok évek, napokat már nem is mérek, miért szalad így velem az élet!

Sokszor érzem, nem is éltem még, nemrég voltam kicsi nő, dolgozatot író diák, bálban szépséget elnyerő.

Olyan messzinek tűnt akkor minden, nem is törődtem avval, hogy eljön az idő, mely árkot von a szem alá, s hogy a hang is elhall.

Egy villanás csupán, gyermek, család, kelés, fekvés, öröm, sírás, unokák s ő, már észrevétlen, s már csak volt, az ötven éves találkozó.

Mindaz, mit eddig éltem, tapasztalat, benyomás, forrongva kavarg bennem, itt az idő átgondolnom múltat s jelent, hogy mint az óbor letisztuljon csendben.

Jövő? – Ha egyáltalán... Bár ahogy a könnyörtelen idő a maga körét járja, akképp szemem felfelé tekint, s a Teremtőm jövetelét várja.

Húsvét van, s bár a reménységre minden okom meglehet és megvan, bevallom, bárhogyan szégyellem is, nekem most cudar rossz kedvem van.

Pusztai magányra vágyom, s e helyett takarításra vár a lakásom.

No de félre bú, ábrándozást félretenni, essünk neki ízibe, Mert az idő szalad, s mindennek meg kell lennie.

A fák himnusza

Egy esztendőt megint betemetett a hó.
A fák évgyűrűt növesztenek, és való,
hogy ettől ők erősebbek lesznek
s növekedvén, további gyökeret eresztve
várják a napsütést, az éltető esőt.

A fák!- mennyire csodálom őket, hiszen
életerővel, minden küzdelemben,
szárazságban, forróságban megharcolni
elemekkel, képesek állva maradni,
kilátástalan helyzetekben sem vesztesek.

A teremtet világban ők az őrállók,
augusztusi nagy melegben enyhet adók,
fészkelő madaraknak, hogy szállásuk legyen,
adnak ők rejtett ágakon, leveleken,
és makkal etetik az erdő vadjait.

Ők adják a frissességet, a jó levegőt,
az őszi színeket, a gyönyörködtetőt,
a zúzmarás, deres téli szépséget,
amik felüdítik, feltöltik a lelket
és viselik annak súlyát, nehezét.

Hosszú éveket nem élnek szegények,
ha vad vihar villáma sújtja őket,
de hirtelen haláluk is tud még szolgálni,
kályhába befűtve jó meleget adni,
mosolyt varázsolni a dermedt szívekre.

Erdők fái, kertek fái s mind mi zöld,
a Teremtőt dicsőítsd és üdvözzöld!

Hosszú tél után

Lépkedek a szikrázó napsütésben,
az ágakról záporozó jégszemcsék
talpam alatt ropogva mállanak szét.

Kristálycsillogás, légből úszó szivárvány,
mesés szépségében pompázik a világ,
és megkönnyebbülten felnyújtóznak a fák.

Ballagok csendben s a magányt tűnni látom.
A rövid napok hideg egyhangúságát,
hirtelen, nagy erővel a fény törte át.

Már tervezek, fejem már elkalandozik,
ecset után kapok, tollat ragadok,
és jönnek a szípkázó gondolatok.

De csitt!

Nyugodjál meg lélek, szívem csendben örülj,
most nem kell rohanni, csak élni a percet,
mely szemnek fényt hoz s a szívnek meleget.

Áldott idő ez, nap melegétől hevülj,
fázó, szürke napokra lelkedet töltsd fel,
dúdolj, s az éltető nap veled énekel.

Télbegubózva

Havas eső esik, jeges szél szítál,
a lefagyott utakon veszélyes menni már.
Hideg ködbe burkolózik, zord arcát mutatja,
mogorván néz az utca vissza rám, s kabátom
sapkám, sálam minden melegével küzdök,
hogy legalább egy kicsi jó derüljön reám.

Hol van a tavasz, hol van a nyár?

Hol vagy kedves nyitnikék, nem hallani téged.
Tavasz hírnöke, hol rejtőzködsz s találtál helyet,
hová eljőjj melengetni fázós szíveket.
És te, kis hóvirág, fehér színű csoda,
bújj elő a hó alól s nézz ránk mosolyogva.
Lesz még tavasz, te már tudod, és látjátok,
csak gondolok rátok, s jönnek a rímek sorba.

Így várom a tavaszt, ilyen reménységgel,
versbe dalolva, vágyó türelemmel.
Hiszen most tél van, milyen idő is lenne más,
jöhet zord idő, deres köd és hófúvás,
a tavasz nem marad el, a Természet erről felel,
a kis cinke is erről énekel, még várni kell, de

Lesz még tavasz!
Lesz még nyár!

Csend-élet

Látogatóm van... mindennapos látogatóm!

Most, hogy írom ezeket a sorokat, látom erkélyünkről, mint magasodik a kanadai nyár, naptól csillogó leveleit rezgettetve, mellette – még inkább alatta – egy repkénnyel befuttatott ház, hangulatos tornácával, meredek, cserepes tetejével. A madarak elcsendesedtek, túl vannak a fészekrakás idején, a kisrigók és társaik kiröptültek. Zöld, mindenütt zöld, csend és nyugalom.

Az ég kék boltozatán egy árva felhő sincs, szikrázó a napsütés. Kijöttem az erkélyre, melyet ilyenkor reggel megkímél a nap tüze, ülök, szemlélődöm, magamba szívom a látványt és a csendet. És ekkor...

Ekkor megjelenik az én mindennapos látogatóm!

Szívélyes hangon üdvözl, körül dong, pillanatok alatt zsong az egész erkély. Rám száll, duruzsol, „végre megjöttél, már vártalak”. Tesz még egy-két tiszteletkört, hogy azután elfoglalja ő is a helyét a bambusz nyugszékem hajlatában.

Erkélyünk amúgy üres, virágok itt nincsenek, a forró nap sugárzása úgymint tönkretenné őket, vagy a felettem magasodó ezüstfenyő árnyékát nem bírná, ezért úgy gondolom csak miattam jöhet. Az önzés így aztán teljes egészében kizárt, ami voltaképpen igazán hízelgő számomra.

Méhecske most elhallgatott, gondolom azért, hogy írás közben ne zavarjon, ami nagyon tapintatos dolog tőle. Ki hinné, hogy vele is lehet párbeszédet folytatni, mindent ugyan nem értek abból, amit mond, de mindketten biztosítjuk egymást arról, hogy

szándékaink barátiak, és egyikünknek sem jut eszébe bántani a másikat.

A forгатókönyv nap, mint nap ugyanaz.

Most újra megjelent, megunta már a csendet, azt zümmögte, fejezzem már be az írást, beszélgessünk.

Szót fogadok neki, mert bár a bizalom megvan, a csípésétől kicsit tartok én is.

És hát... jobb a békesség!

Póli Róbert

Született 1969-ben. Gyermekkorát Foktón töltötte, ott is dolgozott tanítóként. A dunakeszi Waldorf iskolában tett egy évnyi kitérő után Kalocsán telepedett le. Azóta is itt él és dolgozik. Jelenleg pártfogó felügyelő és mediátor.

Kamaszkora óta ír verseket és prózákat. Ezek megjelentek a Kalocsai Néplapban, a Pártfogók Lapjában, illetve a Verselő Antológia (VAN) 2009, a VAN 2010, és a VAN 2011-ben, valamint a Kalocsai Szó és Kép című antológiákban.

Mostanában a Test-Lélek-Szellem összefüggései iránt érdeklődik, és folytat ezzel kapcsolatos tanulmányokat.

Este

Nyolc óra.
Még nincs egész
sötét.

Csupán pár percnyi
e halovány
fény.

Talán ez már a
vég?

De
pár percünk

van

tán

még

Éjfél, háromszor

1. holdbéli álomban kéjes rikkanások
jártak titokban kinn a mezőn
villanva szállt fák ága közt
a sötét fény, még éjfél előtt
2. éjfélre járt, nyálkás békák
kurrogtak, brekegtek a tóban
zajongtak mind a poszáták
míg csurran az égi fény
3. éji kéken zsonganak fények
susog ezer fának lombja
duruzsol tavon száz vizilény
miközben halkán kél a Hold

Felismerés

orcám könnyes
szívem terhes
szeretet mossá
most a lelke

könnyes orcám
szívem könnyű
baldog a lélek
bennem örül

nyári zápor
arcom könnye
zene ha szól
azzal üzen

így ígerte
így is tette
lénye vagyok
el is hiszem

könnyes orcám
hálám jele
szívem repes
szeret engem

Perpetuum mobile

nincs mondatkezdő nagybetűm,
s nincs a végemen semmi jel,
mi lezárná kezdetem;
folyton voltam,
mindig vagyok,
és nem múlok el sohasem,
akár egy véget nem érő mondat,
mely sok-sok szóból áll,
szünet csak a vessző,
és indul minden tovább,
hová és merre, nem tudja senki azt;
egy biztos csupán:
haladni kell: tovább, tovább, tovább,
életről életre újra megszületni,
s ez út során egyszer talán
eljutunk a fényig,
honnán indultunk,
s hová vágyunk visszatérni

Ébredés

Éjszakát harap a Nap
Lassan hajnal van
Egyre fogy a sötét
Ahogy nő a fénykorona
Harsan víg madárdal
Ezer hangú szimfónia
Megtölti párnám hamar
S álmom múlt ködébe vész

Felébredek

Egy újabb napot élhetek....

Verzió II.

...ha majd egyszer fekszem valahol utolsó másodperceim töltve el a Földön, hová a Fény elküldött, számot kell vetnem azzal, amit pillanatnyi létemben valóra váltottam. Szemem nem lát egyáltalán, hogy tudnám biztosan, miféle terv szült ezen életre a világba, ha látna, már most tudnám, átmentem-e, vagy megbuktam a vizsgán. Ha majd fekszem a végén, és az utolsó csepp oxigén is elhagyja tüdőm, s lelkem kilehelem, elhagyva bőrruhám és csontvázam, megtudom talán végre már, a tervet, mit szöttem, sokadmagammal, milyen sikerre vitte a huszadik századi életem. Éltem?

S ha a válasz az, hogy rosszul, hát kezdek újra az egészet, mert kontár voltam a saját sorsomban, akkor hogy lehetnék a máséban mester?

Simon László

Simon László 1966

Az írásaim?

A gondolat – szó – tett bűvös háromszögében pattogó szikrák megörökítésének kísérletei.

A "kapum" ahol papírsárkányaim kiengedhetem.

Szerelmes Pillanat:

Kétféle idő létezik
Az egyik, mikor
Nem vagy itt
Ilyenkor ólom
Lába van
Nézem az órát
Minduntalan
De csak vánszorog
Nem telik
A mutatók sem
Egymást kergetik
Csak unottan
Róják a kört
Ám ha itt vagy
Aranyfényben ragyog
S menten
Tánc cipőt ölt
És nem holmi
Ringató keringőbe
Fog, polka
Csárdás, s
Más pergő
Ütemre rop
A mutatók
Megvadulva járnak
Mintha siettetnék
Legyen vége a
Világnak

Bár megállíthatnám
De csak halad
Az én
Idő Komám

Kedvesem nekünk
Ez marad
Rohanó időben
Néhány gyönyörű
Ünnepi
Szerelmes
Pillanat

Idő:

A múltat adjuk
Zálogházba, hogy
A jövőbe vehessünk
Jegyet
Aztán észre sem
Vesszük a legtöbben
Csak Álarcosbálba
Kapunk helyet

Misztérium:

Amikor lelked hívja
A lelkem, látszólag
Semmi nem történik
Az alatt
Nem rebben
Szellő, s a tó tükre
Fodratlan marad
Nem hull levél
A fáról, jég sem olvad
Mégis, találkozásuk
Misztériumától
Teremtő idő halad
A végtelen felé
Csodát idéz
Nyári gyümölcsök ízeit
Nap szagú meleget
Fák fölé
S az élet rejtett
Kincseit
Ősi erővel törhetne
Fel, fel a magasba
De...
Ők csak nézik egymást
Csodálva,
szerelmet adva
Minden pillanatba

Az év utolsó napja:

Az év utolsó napján
Mi lehetne több
Búcsúzni attól
Mi elkészönt
És üdvözölni
Ami jött
Számot vetni
Térrel, idővel
Lajstromozni
Történt dolgokat
Minek? Hisz
Az Idő Kovácsa
Üllőjén készíti
Az eljövendő
Boldog napokat
Engedd hát a mulandót
Szemed zárd
Szíveddel lásd
Mit magaddal vihetsz
Könnyűvé válnak napjaid
Ha hiszel, remélsz, s
Igazán SZERETSZ

Slezák Lajos

Magamról csak pár mondatot: Somogy megyében születtem, Budapesten éltem sokáig, jelenleg Pest megye egyik községében élek.

Az írással fital korom óta foglalkozom, és ma már, nyugdíjas-ként, több időm jut

erre.

Verseim és novelláim már a korai időkben megjelentek, újságokban, folyóiratokban. Írásaimmal okleveleket és különböző díjakat nyertem és több antológiában (a Szonettek, a Tehetség, a Verselő, a Ködlepel, a Mágia, a Berzsenyivel zeng a mellkasom) és más könyvekben is olvashatók műveim.

Jelenleg is több versemen és novellámon dolgozom.

Gondolat mely fennmarad,
ha elolvasod, szebbé teszi napodat.
Hiszem, ha olvasod a szép verseket
értelmesebb lesz életed.

Megújulás

Nem kell nekünk új Vérszerződés!
Nem kell nekünk új Honfoglalás!
Megújulásra van szükségünk,
Hogy szebb és jobb jövőt építsünk.

Nem kellenek álnok vezetők!
Nem kellenek hamis követők!
Összefogásra van szükségünk.
Hogy szebben és jobban élhessünk.

Nem hallgatunk már a szép szóra!
Nem hallgatunk senki fiára!
Megújulni kell, ma vagy holnap,
Hogy bízunk az emberi szóban.

Ha majd egymásnak kezet nyújtunk,
Ha dolgainkban egyetértünk,
S újult erővel összefogunk,
Hogy legyen közös jövőképünk.

Akkor lesz majd mit építenünk,
Akkor lesz majd szép Magyarország,
Új Alkotmány s erős gazdaság,
Így lesz nekünk szebb, jobb életünk.

Édes nyelvünk

Magyar vagyok! Magyarnek születtem!
Magyar Anyám, ringatott ölében.
Magyar Földön lakom, ott is élek.
Magyar Nyelven, írok és beszélek.

Ez a gyönyörű szép Nyelv a miénk.
Sokszor, ha kellett vérünkkel védtük.
Sok hibával írjuk és beszéljük,
Újítjuk, védjük, mégis veszítjük.

Számtalan szép régen használt szavunk,
Elkopott, eltűnt és mi feledjük.
Vigyázzunk nyelvünkre! Ne feledjük,
Nemzedékeken át ezt beszéljük!

Keresem nyelvünk legszebb gyöngyszemét.
Édest kóstolgom, mint a mézet.
Édes a kéz mely magához ölel,
Édes az arca mikor rám nevet.

Ajkáról a szó édesen csengett,
Ő az Édes, ki felnevelt engem.
Édesanyám, nekem Ő Anyukám,
Szeretni Édest öröké édes.

Az első szerelmes csók oly édes.
A lány kitől kaptam nagyon édes.
Boldog vagyok, az élet szép s édes,
Még élek maradjon ilyen édes.

Hazámért tenni, tette kész vagyok,
Én tollat, ha kell, fegyvert ragadok.
Édes Hazám, te szép Magyarország,
Teérted, ha kell, bátran meghalok.

Ha bánat gyötör és kínoz fájdalom,
Ha elhagytak és szenvedek nagyon.
Édes Istenemhez fohászkodom, -
Hallgasd imám és segíts sorsomon.

Ha már a testem sem bírja tovább,
Kopog és eljön értem a halál.
Még egyszer hozzád szólok Istenem, -
Édes halált adj nekem, – Istenem.

Magyar vagyok, Magyarnak születtem,
Magyar Anyám, ringatott ölében.
Magyar Földön lakom, ott is élek,
Magyar Nyelven írok és beszélek.

Sudár Imre

A kavics, amelybe belerúgsz, na az vagyok én.

Sudár Imre, meg ez: 202 555 802

Kerestem

Édes jó Istenem,
Már mióta keresem,
Égen – földön,
Föld alatt és a vizekben.

Évszázadokon át,
Évtizedeken keresztül,
Hány évig kerestem?
Sehol sem találtam.

Már azt hittem, talán
Nekem sosem lesz.
De eljött Ő és az idő,
Milliók között megtaláltam!

Igen, Ítélet!

Bűnös! Szereted Őt?
Évszázadok óta csak Őt?
Volt valaha a tiéd a szerelme?
Itt hagynád az életed érte?
Elvinnéd száguldó vonatodon?
A Csillagvilágba, hozzád?
Neki adnád mindenedet?
A Világmindenség koronáját?
Ezer éve Őt akarod?
Bűnös! Életedért is Őt akarod?
Igen, Uram! Csak Őt akarom!
Igen, Uram! Csak Őt szeretem!

Szavak!

Mit csinálsz most? –
Írok Neked, Rád gondolok. –
Gyertyát égetsz? Érzem. –
Igen, aranyszínűt.

Szeretlek, érzem. –
Én is szeretlek Téged. –
Vigyázz magadra!
Sietek hozzád, haza!

Várlak Kedvesem,
Egy szál rózsával Szerelmem.
– Nagyon hiányzol nekem,
Nem úgy, mint elmúlt életem!

Az idő

Lassan múlik, elfogy az év
Decemberből alig két hét.
Egyre beljebb a sötét időben
Kevés a fény és hideg van.

Melegítő tűz fényében
Mint a méz átfolyik vékonyan
El nem múlt gondjainkkal
Régi és új reményeinkkel.

Tisztán a tűz fényében
Szépségekkel, szerelmekkel
Arany színnel átfolyik, átcsorog
Az Újév mézescsuporjába.

Minden ami elmúlt
Rossz, jó, színes álmok
E régi csupornak, az alján marad
Hogy az új fényben tisztán lásd magad.

Kereslek

Kereslek mert hiányzol,
Kereslek éjjel-nappal,
Kutatlak behunyt szemekkel.
Kereslek mert szeretlek.

Kereslek mert így látlak,
Kutatlak a sötét éjszakában,
Kereslek hóesésben, esőben-sárban,
Kutatlak zúzmarás fagyban.

Hiányzol a forró éjszakákban, a
Romantikus holdvilágban, a
Szikrázó tengerparton, az
Ölelésre váró karjaimból!

Kereslek míg el nem érlek,
Amíg meg nem talállak,
Bejárom érted az egész földet,
Mert Nélküled nem élek!

Megint

Megint egy hideg éjszaka!
Megint az utcán – autóban.
Nézem a járókelőket,
Sietnek oda, vagy onnan el.

Nézem az autókat, sietnek,
De csak hozzám képest.
Én benne ülök és leskelődök,
Ez a dolgom, mit mondjak.

Kicsit ha elszundizok,
Máris a hűtőben vagyok.
De kemény vagyok mint a jégkocka,
Megyek egy kört megfagyva.

Ha...

Ha látnál is amikor nézel,
Ha legalább néznél,
Értelmes tekintettel,
Nem ilyen zavarodott arccal.
Amikor jössz felém,
Legszívesebben kitérnék,
Mint hideg éjszakai vihar,
Amikor felkavart agyaddal,
Az én fejembe is belekavarsz,
Ha tudnám mikor nézel, mit akarsz?

Hét éve!

Emlékszel? Szabó András?!
Egykori szobatárs,
Mi ketten egy szobában,
Meg egy Nő társaságában.

Vigyáztak ránk, két jómadárra,
Emlékszel, felkelni sem engedtek,
Meleg ágyban tartottak,
Fürdeni sem engedtek.

Habbal, ruhával ápoltak,
Meg elektromosan bedrótoztak.
Milyen jó szilveszterünk volt,
A bálterem a pécsi szívcentrumban volt.

Egy darab élet

„Jó reggelt”, csak ennyi kellett,
Aztán beszélni kezdett.
Kinyílt és csak mondta,
Az életét elem borította.

Elmondott mindent,
Ahogy mondta kivirult.
Arcán fénylett a boldogság,
Lelke kinyílt mint egy virág.

Előrelátó, optimista,
Hite útját bevilágítja.
Én csak ittam szavait,
Láttam életének terveit.

Kapott sokat az élettől,
Jutott neki jóból-rosszból,
Válás, gyermek, munka, albérlet,
Fiatalon így hosszú az élet.

Kisbolt

Ahol minden kapható,
Minden ami ehető-íható,
Mosószer és mirelit,
Kapsz dohányt és „túrórudi”-t.

Ajtó-ablak teleírva,
Friss kolbász és hurka,
Mirelit, ünnepi szenzáció,
Nagy testű tyúk is kapható.

Nem fagyasztott is található,
Például bent van az eladó,
Vásárló is, fiatal és anyó,
Imént ment be egy szemrevaló.

Nem tyúk és nem is jérce,
Mázsát mérne nála a mérce,
Mint kacsának csőre és fara,
Ring a feneke és jár a szája.

Habos kávé

Munkába menet Rád gondolok,
Kínoz a vágy mert nem láttalak.
Fáj a testem és a szívem,
Mert hiányzol nekem.

Hosszú az idő estig,
A munkaidő végéig.
Ábrándozom, itt vagy velem,
Meghívlak egy kávéra Kedvesem.

Most nem látok mást csak Téged,
Gyere be – fogom szép kezéd.
Két habos kávé és boldogság,
Veled vagyok, enyém a világ.

Én megittam – kinyílt a szemem,
A varázs megszűnt – felébredtem.
Habos kávé ízével a számban,
Szívemben velem voltál e napon.
Édes ajkadról csókoltam a kávéhabot.

Hatszáz

Lehetne hatszáz ember,
Vagy hatszáz méterre a tenger!
Meg lehetne hatszáz birka,
Mely a legelőmön a fűvet nyírja!

Lehetne egy hatszázas motor,
Mely száguld velem az úton!
Ezresekben is jó lenne,
Amit kicsit gazdagabbá tenne!

De ezek közül egy sem létezik,
Talán nem is hiányzik.
Csak egy boldogság amit elértem,
Hogy könnyedén ennyit lekörmöltem!

Üres napok

Egy kis házimunka,
Éppen hogy kaja,
Szombat – vasárnap,
Így telik el két nap.

Reggel lustaság,
Este időhúzás,
Egyetlen jó időtöltés,
A zenehallgatás.

Ma ki sem mentem,
Csak a hóesést néztem,
Gondoltam, nagyon hideg van,
Így hát ki – orromat se dugtam.

Megint

Megint valami hozzáért,
Kicsit megsúrolta.
Talán nem is olyan kicsit,
Mint a gyenge áramütés.
Megrázta az egészet.
Emlékezteti valamire,
Rájött, hogy ezt már érezte.
Mintha tisztán látná,
Talán át is élte valamikor.
Nem is gondoltam volna,
Még fájdalmat is érzett talán?
Na-na, csak ne annyira,
Hogy könnyeket varázsol arcomra.
Még mindig olyan mint régen,
Néha fáj, néha boldog az én szívem!

Idő

Az Idő végtelenjében,
Múlásában és jövőségében.
Megállsz és nézed,
Hogy múlik az életed?

Ha egyszer úgy érzem,
Ugye megfogod a kezem,
Hogy erőt adj ahhoz,
Hogy átlépjem az árkot.

Tisztán és ép elmével,
Mosolyogva, segítséggel,
És a tú bőröm alá hatol
Hogy elinduljak Idő utamon.

Csúcsok

Szuper technika csúcsai,
A Világba behatoló elemei.
A Végtelenből kilőtt kavicssal,
Megszűnik, megsemmisül.
Egy kóbor áramkör,
Vihart keltő mágnesgolyó,
Mitől tűzbe jöhet a Földgolyó.
Máris itt van az Ősidő!
Mit nekünk egy hóvihar,
Földrengés és árvíz!
Nincs villany – nincs tartalék,
Nincs olaj és gáz.
Egy pillanat és oda a Világháló.
Máris itt van az Ősidő!
Mikor megehetjük egymást
„Állati” alá süllyedhetünk!
Pedig csak egy hóvihar volt
Talán egy elektromágneses vihar,
Vagy a Végtelenség csúzlijából
Felénk lőtt kódarab!

Az utolsó tíz!

Utolsó tíz másodperc,
Utolsó tíz gondolat,
Még átölelve tartani Téged,
Még hallani szívdobbanásod!

Talán nyolc ami az élet,
Míg a szemeidbe nézek,
Itt van a varázslatos hét,
Érzem a vég közeledtét.

Furcsa hangok és szagok,
Hat másodperc – kevés vagyok,
Hallom a robaját,
Ötnél látom rohanó fényét.

Érzem semmire nem lesz időm,
Négy erős szorítás magamhoz,
Három csók, mint az Oroszok,
Érzem nem engedhetlek.

Megérkezett, érzem a melegét,
Ölelkezve, csak mi ketten,
Egyedül mi, a Világegyetemben,
Tűzzé válunk és Újra megszületünk!

Húsz negyven

Ennyi az idő, mint mindennap,
Indul a buszunk haza.
Mellé állok – Ferenc a sorban.
Kicsit piás – barátság nyomban!

Mintha már találkoztunk volna,
Mélyre merülünk a szavakba,
Ő elmond mindent nyomban,
Valamitől én is berúgtam?

Munka, nők, zene, katonaság,
Mindene a kedvese és a valóság,
Barátja, kutyája, vörös kandúrja,
Ha ők nem – senki sem várja!

Nekem Ő csak Ferenc,
Sosem felejttem el.
Tudom, valahol majd látom,
Ki tudja melyik világban!

Múlik az idő

Valami történt,
„Ő” az útján elindult felfelé,
„Én” megint tovább mentem lefelé.
Erre még nem jártam!

Álmomban nem akartam átkelni,
Áradt folyó vizébe belemenni,
Inkább megkerültem,
A víz is, én is, tovább mentünk!

A Kis Varázsló!

Nemsokára színre lép,
Pici ember eljön közénk.
Megmutatja nagy tudását
Az Élet Nagy Varázslatát!

Felgyújtja szemeidben a fényt,
Neked adja a boldogság ízét.
Vele angyalvilágba léptél,
Arcán játék és mosoly, gyönyörűség!

Amikor itt lesz – csak a Tiéd,
Ha Rád néz – Tiéd a csillagos ég,
Ha alszik is Ő a legédesebb,
Tőle boldog a gyönyörű lelked!

Igen!

Enyém a Világ!
Amikor édes ajkadról
Felém száll
Illatos szóvirág!

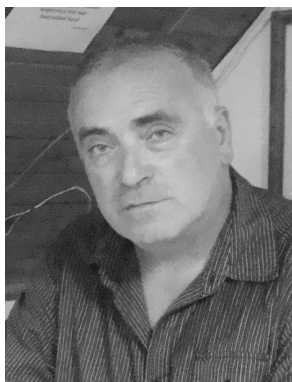
Behunyom szemeim,
Illatát beszívom,
Érzem ölelő karjaid,
Varázsa az égbe visz!

Enyém a Végtelen
Lelkeddel ott száll a lelkem.
A Végtelen Világban
Illatos tavaszi boldogságban!

Ő az!

Ki eljött közénk,
Lénye csodaszép,
Kitartása fantasztikus,
Tudása mágikus.
Már kislánykorában,
Ereje volt a hajában,
Tűz égett szívében,
Akarata szép szemében.
Küldetése hihetetlen,
Más fejével kegyetlen,
Lakhelye hegyekben, erdőkben,
Pásztor emberekkel, szeretetben.
Holdfényénél, reggeli nap fényében,
Fürdik a hegyi vizekben,
Akit megölel és megcsókol,
Röviddel távozik e világból.

Szabó József

Íme a szavak,
és a versekké vált sorok.
Bolyongó lelkeknek sújtó,
vagy oltalmazó gondolatok.

Az idő

Mindegy neki tél, vagy nyár

minden napon újra itt jár.

Elvisz tőlem egy-egy álmot,

amit más már valóra váltott.

Rabol, pusztít az álnok,

ügyes kerítő és sújtó átok.

Múlik, repül, visz mindent,

sodró áramlása rejti lopott perceim.

Mindegy neki tél, vagy nyár

minden napon újra itt jár.

Elhoz nekünk egy-egy álmot,

amire szívünk mindig vágyott.

Ügyesen tervező, pontos és látnok,

megérint, éltet és áldott.

Múlik, repül, de hozhat szépet,

áramló sodrása rejti drága kincseim.

Az ének

Neked legyen mondva,
    hogy száll az ének
    és dalát küldi néked.
Kinek tépett volt a lelke,
életét már száz vihar is verte,
    ki kezén számol sorsot,
    az igazak őrültje.

Kell a szó

Ki tudja holnap kell-e még a szó?
Vagy feledésbe merül minden, ami embernek való?
    Ma már rövid a gondolatok közlése,
    divatosabb a szleng, a lelkek verbális öldöklése.
Tárgyakat keresünk, futunk, rohanunk átkozódva,
    hitünk szerint az időben mindent birtokolva.
    Bár néha felcsillan a szemünkben valami,
keressük a tartalmát, de csak az üres pislogást hallani.
Sajnos lassú az ébredés, pedig a lélek él, álmodik,
    ám bezárva, sújtva, rideg kővé változik.

Olvasás

Jég a télben feszes vízen,
rajta állt a fagyott hitem.
Elmerült már. Sötét tüzem.
Tófenékről csendet üzen.
Nem volt más, mint csillogás,
nem volt több, csak áztatás.
Hát olvadjon a hit a jéggel,
legyen tele szenvedéllyel.
Mélyről törjön erős fénnnyel,
hogyan találkozzon a reménnyel!

Ötlet

Legyen élő minden,
kicsi és nagyobb szinten.
Jöjjön érző, táltos hitben,
ha zajos, majd csendre intem.
Éljen vágy a jóra,
cseréld a nagyot apróra,
szórd és váltsd fel adhatóra.

Tátos Gyöngyi

Kerékgyártó Lászlóné, Tátos Gyöngyi vagyok. Budapesten születtem, a háború legborzalmasabb éveiben. Szüleim válása után Remete kertvárosba kerültem. Tudatos gyermekéveimet és további életemet Pesten éltem le, ami igen színes és helyenként küzdelmes volt. Szerелеmből született két gyermekem megajándékozott egy-egy csodálatos unokával. 35

évesen házasságom véget ért, majd 55 éves koromban újra férjhez mentem. Párommal, 91 éves nagynénémmel, 82 éves, félig vak édesapámmal 1993-ban elhagytuk az aszfaltos Budapestet, és leköltöztünk Áporkára, a "természet ölére." Nagynéném halála után 2000-ben átköltöztünk Kiskunlacházára. Azóta is itt élünk.

Mivel Édesanyám csecsemőkoromtól mesével és versekkel altatott és később könyvekből olvasott fel, belenőttem a mesék és történetek világába. Még írni sem tudtam, amikor kisszobám ablakából néztem a hóesést, és észrevettem a fenyőfát, amit felöltöztetett subába és kucsmába a hóányó. Akkor skandáltam első versemet, amit a bátyám jegyzett fel és véletlenül maradt meg. Mindig szerettem az irodalmat és utáltam a nyelvtant. Verseket és meséket, no meg naplót írtam. Később novellákat és elbeszéléseket, cikkeket. Kiírni magamból a bánatot, örömet, szépséget és tanulságot. Kevesen tudták, hogy írok. Csak a fiókjaim laktak jól.

Az internet világát megismerve mérettettem meg írásaimat több irodalmi portálon. A biztatások, a sikerek és kiadás lehetőségek segítettek hozzá, hogy ma már sok novellám, versem, cikkem él nyomtatott életet antológiák, közös könyvek, újságok és magazinok papírlapjain.

Az erő

Időn túli álmaimban érzem
Testem a légben száll.
Úszom a messzeségben.
Szememre rátapad Föld anyánk.

Issza szemem a vizet, földet.
Földi lét örömét, baját.
Aztán zuhanok le a sötétbe,
Álmaimból visszatérve,
Ébredésem küszöbére,
Kinyitom szemem,
Hajnaltájt.

Azt mondom.
Hívtál élet, tudatos lét.
Rakjad meg vállaim terhekkkel,
Kössed lábaim rögös Földedre.
Megbotlom? Fölállok!
Megyek tovább.
Rakom súlyaid rendre, helyre,
Időt lopok az álomtól néked élet.
Neked Föld anyám.

Míg lebír az időn túli álom,
Vesztett idő terheit róni rám,
De hajnal mosoly visszahoz, tudom.
Jövök újra tehozzád.
Míg én leszek erősebb nála,
Te mindig várhatsz rám.

Budapest, 1978.

A diófák

– A percelő idő már május havát rója a naptárban, de ez az idei év olyan kiszámíthatatlan tavaszt hozott, mintha a természet rakoncátlanul csakis az szegény ember ellen fordult volna. A múlt hónapban hótakarót borított, most esőfüggönyt húz. Még ilyet sem láttam, hogy a diófám virágzó fürtjei vízcsappá váljanak – fűzte gondolatait a 95 éves Módos József, ahogy régi vihar-kabátjában, térdig érő gumicsizmában, szakadó esőben próbálta körbejárni a portát. Inkább körbecuppanni, mert minden lépésével a kijárt úton is csak a sarat dagasztotta a csizma talpa.

A ház végében álló hatalmas diófa ernyője alatt állva, mint jó gazda tekintett körbe. Rosszallóan csóválta a fejét, ahogy a tőle pár lépésnyire lévő, az utóbbi időkben száraz patakmederben sodródó vizet látta. Réges-régen volt ennyi víz benne. Csak emlékezetének kedves képei enyhítették meg komor arcának vonalait.

Emlékképében látta jó apját, aki a diófát, mely alatt állt, akkor ültette, mikor ő megszületett. Azt a kis hajót is, amit dédapja által ültetett diófából faragott édesapja, negyedik-éves születésnapjára. A kis hajót itt bocsájtották a patak vizére hosszú zsinegen, hogy a következő portán élőknél kiköthessen. Milyen csodás játékszer vált belőle neki és a szomszédságban lakó gyerekek örömére! Le-fel húzogatták egymás között. Benne mindenféle ajánlékot cserélve és üzeneteket küldve.

Milyen értékes, hasznos dolgok készültek a kiöregedett fákból tél idején, mikor a föld pihent. Dédapák, nagyapák, meg apák adták át emberöltőtől-emberöltőig a tudást fiaiknak.

Ültess minden születésnél egy fát! A diófát az unokádnak ülteted. A diófa a legértékesebb fák egyike a föld kerekén. Óriás ernyőjével árnyékot ad, megköti a földet gyökerével. A nedvességet felszippantja, a levegőt felfrissíti. Addig is dolgozik, míg nem ad termést. Minden porcikája érték. S a termése az éhínséges korban életet mentett. Még csak fel sem kell mászni érte öledbe potyogtatja a termését. Gyógyító, színezőanyag nyerhető belőle. Finom aromás olaja van, gyümölcsmagja csonterősítő, vitamin, tápérték adója. A fájából szép bútorok, faragványok készíthetők, a fa véreből /nedvéből/ bársonyos barna színével javíthatod fel sápadt bútorod színét.

– Ja, ja, a faragványok – motyogta hangosan, miközben letörtelte az arcába csapódó eső vizét. Mielőtt megfordult volna a patlak túloldalára futó pillantásával végig mérte a diófák sorát. "A család" – hogy ő nevezte dicsekedve. Neki a diófái voltak a család. Ahány keresztgyermek, annyi fa. S azok gyermekeinek fái. Mindegyiknek neve volt.

Pár csúszós bizonytalan lépést tett a nagy diófa alól egy kisebb, de már elég terebélyes fáig. Megvizsgálhatta az ágait. Ahogy lehúzta az egyik ágat maga felé, egy csomó víz ömlött le az ágról, bele az arcába, szeméibe. A vizes pillantásán át nem is figyelt önmagára, hanem egy kis fürtöcske ragadta meg a figyelmét.

– Jé, te nászévedbe értél! – kiáltott fel örömmel.

– Itt a gyermek az ágaodon! – örvendezett és megcsókolta a kis fürtöcskét, ami megmutatta magát a sűrű-esős, hideg tavaszban.

– Hát még mit ad az ég! Azt is megélhetem, hogy talán még megismerem a termésedet? – mondta lelkendezve.

Mosolyogva fordult meg és elcuppogott a kapuig, hogy ki-nyissa.

– Be tudjanak jönni a gyerekek – ahogy nevezte, a már felnőtteket is, akik hozzák az ebédet, meg éppen jönni akarnak a portára megkérdezni, hogy szüksége van-e valamire? Hiszen a faluban ő volt a legidősebb ember, de a legmakacsabb is. Ragaszkodott az otthonához. A mindig hasznos időtöltéseihez. A saját világát se-hogy sem akarta feladni. Mindenki ismerte, tisztelte. Az összes falubélit, míg nem akadt helyette más, ő tanította. Már rég nyugdíjas lehetett volna, de ragaszkodott mindenki hozzá. Így, ameddig csak lehetett tanított, nevelt, biztatott, adott és kapott.

Miután levetette vizes kellékeit és nyugtázta a tavasz fintorát, elhatározta, hogy a kerti munkálkodás ideje elhalasztva, most mai napon befejezi a bölcsőt, amit második fogadott dédunokája születésére készít.

Frissen tépett diófalevelekből préselt illatos folyadékkal festette be a már kész, formás bölcsőt. Kellemes dióillat lengte be a szobát. Úgy elfoglalatoskodott ezzel a munkával, hogy észre sem vette az idő múlását. Jól eső érzéssel hagyta száradni édesapja születésekor ültetett fájából készült ajándékot, ami 123 évet élt meg, míg egyszer, már nem hozott lombot.

Mikor bezárta a kaput, még mindig esett az eső. Hol sűrűbb, hol békésebb cseppekkel. Nem ment hátra, mert nem akart elcsúszni a sötétben. Fáradt megelégedéssel rakta el magát a holnapnak. Borzongott a hideg nyirkosságtól. Tagjai sajogtak, a bőre alatt érezte a hideget. Szégyen lett volna begyújtani a konvektort, vagy rápakolni a kályhára egy adag tüzelőt. Ki hallott már május közepén ilyesmit?

Gyorsan bebújt a dunyha alá és onnan ölelte körbe szeme látásával a művét. Majd lekapcsolta az elemlámpát.

– Isten nevében, tegyük el magunkat holnapra – mondta és behunyva szemeit, a kinti eső csobbanásait, koppanásait hallgatva hamarosan mély álomba merült.

Kint a természet egyre mérgesebb tehetségét mutatta. Hisztériás táncát járta a szél. Tépett, zúzott, nyomott mindent, ami útjába került. Fent a felhők birokra keltek a helyfoglalás miatt. A meleg űzte volna a hideget, a hideg vicsorgatta fogát és nagy villámot szórva bizonygatta jussát a tájhoz.

Megmutatta a meleg felhőnek a diófás portát, amihez ragaszkodott és lenyúlva villámával akkorát csapott a Józsi bácsi fájába, hogy az kettéhasadva, nagy sóhajtéssal rogyott a megduzzadt paták vizébe. Még annyit sem engedett a villám, hogy sóhaját hallja valaki, mert olyan dörgedelmes csattanással adta ki a mérgét. A Módos ház is bármennyire tapasztalt, bátor és megértő volt, akkorát remegett bele ijedtében, hogy recsegték-ropogtak belé a tagjai, alaptól a tetőig.

Józsi bácsi horkanós mély álmából felrettent. A fejét álmosan megrázta és a sötétben kinyitotta a szemeit.

– No, komám azért nem kéne ennyire durván csinálnod a dolgaid – mondta álmos motyogással és megfordulva próbált újra elaludni.

Éppen elszundíthatott, amikor újabb csattanás, dörgés bosszantotta ki álmából. Ha már ennyire erőszakosan tombol a vihar, akkor kimegy a fürdőszobába gondolta és felülve az ágyán kotorászni kezdett a papucsáért. Ahogy leért a lába hirtelen úgy rántotta vissza, mintha áramütés érte volna. Odanyúlt a lámpáért, hogy lássa, amit nem akart. Szinte megdermedt a látványtól.

A padlót víz borította. A papucs hullámozva úszott a szoba közepén, mint gyermekkori kis hajója a patak vizén.

Megfogta a fejét, dörzsölte a szemét, csípte a combját, hogy nem szemfényvesztés-e, vagy valami rossz álom? Felpillantott az asztalon hagyott bölcsőre. Szép barna színével illatozva díszelgett a nagyasztalon.

Belelépett a vízbe. Megborzongatta a hideg víz és a tények. Bokáig érő vízben gázolt ki. Éppen belépett a fürdőszobába, amikor a villanykapcsolót keresve egy nagy dörrenés, csattanás és furcsa zuborgó, recsegő, csobogó hangcsokor érte el a tudatát. Hiába nyomkodta a kapcsolót nem volt áram.

Visszalépett az ajtó takarásából és belesett a szobába. Szemei tágra nyílván, szája tátva, megkapaszkodott ámulatában, az ajtóban.

Az ágya eltűnt. A szobájának hátsó fala leomlott és a csapkodó villámok világánál átlátott a diófákra. A nagy diófa lombjai bent heverték a patakban elzárva a sodródó víz útját.

Józsi bácsi könnyei eleredtek a kinti esőt utánozva. Bénán állt. Sem gondolat, sem mozdulat nem tudott erőt venni a fájdalomra. Szívét kemény kőnek érezte. A szél hiába tört be a szobába neki az a levegő sem volt elég.

– Hát bevégeztetett és megpecsételtetett – futott át gondolatán.

Tág szemei nem láttak már, csak emlékeinek képei sodródtak egymás után az agyában. Végig élte az első világháborút kisgyermekként, aztán a másodikat katonaként, később fogolyként kínlódva, míg hazatért. Két forradalmat. Számtalan természeti csapást. Hát ezt is túl kell élnie! Nem szabad kétségbe esni! Biztatta keserűségében önmagát.

– A jövő tőled függ. A te érdemed, vagy veszteséged, hogy a mai napot hogyan építed – hallotta nagyapja hangját, mikor ennek a háznak a tetejét foltozta be, amit egy vihar tépett le.

– Elrepült a kalapja a szélben – mondta nevetve, hogy lelke mélyén lévő bosszúságát eltakarja. Ne lássák aggódó szerettei, hogy ő is tépelődik a kár miatt.

Lábai elkezdtek remegni, majd egész testét átjárta a remegés. Nem tudni, hogy lelke fájdalmának remegése, vagy a hideg elemek hatottak rá.

Gyorsan felhúzta csizmáját, melegen felöltözött. Mindenféle szatyrokat, kosarakat keresgélt elő. A lámpavilágnál és a lobogó gyertya fénye segítségével kutatta ki a törmelék alól a kedves dolgokat, s pakolta össze a szükségesnek vélt holmikat.

Nemsokára le kellett vetnie egy pulóvert, mert úgy belefelejtkezett a pakolásba, egészen kimelegedett a nagy munkában. Azt sem vette észre, hogy megbékéltek az elemek. Elcsitult a szél, elállt az eső.

Hajnalhasadás előtt, kíváncsian kukucskált be az ezüstmosolyú telihold a kidőlt házfal oldalán.

Alig pitymallott, amikor már minden fontos dolgát felpakolta az asztalra, polcokra. Ott toporgott a kijáratí ajtóban és várta, hogy a derengésben el tudjon jutni a ház háta mögé meglesni a portát.

Mikor már megérkezett a pirkadat, akkor látta, hogy a kedves, legfiatalabb fáját, a vihar kidöntötte. Gyökérzete kifordulva mered az ég felé. Szép, üde lombja az első termések egy részével bent fürdik a kiáradt patak vizében. Megpróbált elevickélni odáig és rángatta. Ha még annyi ereje is lett volna, mint ifjú korában, akkor sem tudott volna rajta mozdítani.

Visszacuppogott a vízben a házba és maga után vonszolta azt a magas karosszéket, amit még édesapja faragott. Közben kinyitotta a kaput, majd felhúzza lábait a vízből, beleült a székbe és várta a felkelő nap első sugarait a kidőlt ház oldalán.

Nem zavarta a fehéren gomolygó párás, nyirkos levegő. Sokkal messzebb látott. A magaslatot figyelte, ahonnan a nap első sugarai átbuknak a dombtetőn. El akart köszönni tőle. Minden-egyes diófájától külön elbúcsúzott már.

Két csontos kezével érintette apja kezének helyét a faragott szék karfáján. Az emlékekbe kapaszkodva könnyeken keresztül látta magát egyik keresztfia kertjében a felajánlott kis ház előtt ülni, ahol a másik ház falának ütközik neki az emberfia látása.

– Igen, itt bevégeztetett – motyogta, miközben nagy könnycseppek árasztották el arcának mély ráncait.

– Ha lett volna gyermekem én is itt nyughatnék el, mint őseim, de nem lehetett! Kedves fáim! Csak titeket tudlak itt hagyni a jövődönk – szomorúan nézett az öreg fára.

– Vajon téged tűzre vetnek-e, vagy szép faragott dolgokban élsz tovább? Kitudja? Téged magammal viszlek, ha addig élek is – mutatott a kidőlt fára, akit akkor nap ültetett, amikor az első fogadott dédunokája született. Most az ő testvérének készítette a bölcsőt, ami büszkén áll az asztalon, arra várva, hogy egy kisedd ringatózzon benne.

Míg János bácsi búcsúzott az öreg Módos portától, észre sem vette, hogy a kapun bejött a keresztfia és a háta mögött megállva hallgatta a tanító úr búcsúját a szeretett otthontól. Felkészült a jövőre, amiről hallani sem akart eddig. Már is intézkedett, hogy hozzanak kocsit és pakolják fel a holmikat.

Mélyen megrendült, de örült is keresztapja józanságának, ahogy elpakolt és várt a költözésre. Végre belátta, hogy továbbra nem maradhat egyedül. S természetesen a diófát kiszedték és a másik udvarban elültették. Legalább az maradjon kötésnek a lelkében, hogy valakije vele van. Meg is hálálta a fa. Életben maradt az öreg tanító legnagyobb öröme, amit minden nap szeretettel szorgalmasan ápolgatott, becézgetett. A rekkenő nyári melegben az árnyékában üldögélve figyelte a szikrázó nap sugarainak játékát a szép zöld leveleken. Egyik nap, mikor félálomban így nézgetett fölfelé a lomkoronába látta, ahogy a napsugarak át akarnak hatolni a leveleken, de azok tiszta szeretetükkel védik őt a fénytől. Majd a szellő jön és megrázza a lombozatot, s mint kis gyémántgolyók hullnak rá a ruhájára és szikrázó fényükkel betakarva testét, felröpítik a magasan kéklő égbe. Megmutatják neki a régi portát. A diófák zöldellő ernyőit. A kis patakot, ahol kedvesen himbálva siklik a kis hajója. Majd a ház előtt édesanyja bölcsőt ringat, amiben ő kapálódzik. Édesapja ásóval a kezében ás egy nagy gödrot, hogy visszaültesse az óriás diófát, amit költözködése éjjelén a mérges villám hasított ki a helyéből. Hálát és boldogságot érzett apja iránt.

A háziak látva keresztapa álomba merült, mosolygós arcát, először nem akarták zavarni, de már eljött a vacsora ideje és keltetni kezdték. Ő már nem akart itt vacsorálni többet, újra otthon volt a régi házban.

Ősszel a lehulló diókból és levelekből egy kis koszorú csokrot csinált a fogadott dédunokája.

– Dédike elhoztam neked a fám első termését. Látod milyen szép? Nagyon finom ízes is. Befestettem neked a színével a diókat. Köszönöm az "én-fát", hogy elhoztad magaddal. Nagyon vigyázok rá – mondta a kislány és óvatosan letette a sírra a diókoszorút.

Tóthné Telkes Csilla

Kedves Olvasó!

Tóthné Telkes Csilla vagyok, tanár, feleség és édesanya, de a lelkem mélyén mégis költő. S nagyon megkapott Arisztotelész alábbi idézete, mivel úgy érzem rám tökéletesen igaz.

„(...) nem az a költő feladata, hogy valóban megtörtént eseményeket mondjon el, hanem olyanokat, amelyek megtörténhetnek és lehetségesek a valószínűség vagy szükségszerűség alapján. A történetírót és a költőt ugyanis nem az különbözteti meg, hogy versben vagy prózában beszél-e (...), hanem az, hogy az egyik megtörtént eseményeket mond el, a másik pedig olyanokat, amelyek megtörténhetnének.”

Arisztotelész

Itt az idő...

Eljött az angyal, arany a haja.
Kabátja leng, mint szárnyas ballada.
Az arca lágy, fénylő, fehér, szelíd,
Izmael ő, gyógyító, szárnya int.

Csak áll, és néz, kézbe veszi kezem.
Arcom simítja, vad tekintetem.
– Csak nyerd meg őt! – susog, és bólogat.
– Csak nyerd meg őt, s a gonosz elszalad.
Húlt helyén újra beheged sebed.
– Hited segít! – s az angyal integet.

A végidő

Jönnek a sötét angyalok,
A fényörvény nem kavargó.
Még messze az Isten!
Várom, de nincsen.
Hallgatok.
Vakok a falak, ablakok,
Kövek hullnak az égből,
Tüzek a messzeségből.
Én meghalok...
Láng születik az éjben.
Lélek.
Még mindig élek?

Küldj ma egy mosolyt...

Isten, küldj egy mosolyt az embereknek,
Nélküle vassá merevednek,
Nélküle faggyá jegesednek,
Nélküle sárrá keverednek.

Isten, küldj egy mosolyt a betegeknek,
Nélküle tűzzé sebesednek,
Nélküle vággyá hevesednek,
Nélküle daccá hegyesednek.

Isten, küldj egy mosolyt a gyerekeknek,
Isten, küldj egy mosolyt az öregeknek,
Isten, küldj egy mosolyt a családoknak,
Isten, küldj egy mosolyt a barátoknak.

Mert kell, úgy kell a mosolyod,
Mint tiszta szó az igazaknak,
Mint igaz hit az akaratnak,
Mint akarat az erőtlennek,

Mint erősség a kegyelemnek,
Mint kegyelem a szeretetnek.
Mint szeretet a Föld fiának...
Hogy mi ne legyünk ördög átka!

Küldj ma mosolyt e szép világra!

Örökké várni

Örökké várni nem lehet,
Az élet szárnya megremeg,
És betemet, s magába zár a múlt.
Hajnalpír ez, vagy már bealkonyult?

A falon képek lélegeznek, élnek,
Barátok arcai, mik visszanéznek,
S bár csak az elme vetíti nekem,
A sok szép emlék mégis feldereng.

Mikor őszintén hittem, és reméltem,
Nem csak tudat, de valóság is érzem,
Hogy társak voltunk egymásnak teremtvé.
Mint a napnyugta s a Káli-medence.

Ha felragyog Kékkút mögött a Nap,
S narancsvörös fényt fest az alkonyat.
Újra hallom kacagásuk a gangon,
S mosolyuk lengve száll a móló-parton.

Akkor velük együtt éltem az életem,
Ma várok rájuk, és emlékezem.
A parázs még nem alszik, csak pihen,
Segíts megleglnem őket, Istenem!

Futnak a percek...

Futnak a percek, a fában szű perceg...
Eljött a május is, virágos kedvvel.
Szól a kakukk, és burukkol a gerle,
Mintha minden a legjobb rendin menne.

S persze megy is, hisz az élet nem áll meg,
Ha undok vagyok, kérlek, ne utálj meg!
Tudod, az úgy van, mintha hirtelen
Elfelejtettem volna, létezem,
S a nyelvet is, amit beszélsz, nem értem,
Szavaid hallom, értelmük cserélem,
És többre várok, mint ami a válasz,
Összezavartan, mert, hogy nekem ártasz.

Én meg neked, mert oda-vissza pattan
A fájdalom e kusza zűrzavarban,
S a megbocsájtást újra megtanulni
Isteni kegy lesz hittől leborulni.

S egymás szemében szelíd százszorszépek
S fehér kereszték karcsú fénye ég,
Meglágyul fátyla künn s benn az egeknek,
S közel szalad hozzánk a messzeség.

Aranybogár

Mint óramű ketyeg a szív,
S rugója jár csak körbe-körbe.
Aranybogárként élek én,
S páncéлом csupa sörte.

Bezárom minden rekeszem,
Ne lásson belém senki.
Nem mutatom, bennem ki ül,
A Mindenség, s a Semmi.

S ha verset írok, semmiképp
Ne szólj rá a bogárra!
Mert megijed, és elrepül,
S nem marad csak a váza.

S akkor az ember felemel,
Csodálkozik, és mondja:
– Az angyalát, Aranybogár!
Pedig csak üres pólya!

Emlékszel-e mondd...

Emlékszel-e még az arany nyarakra,
A kócos, makrancos hajakra?
Emlékszel a Balaton- illatra,
Júliusban a sok kis csillagra?

Emlékszel a pukkanó pezsgők dalára,
Csattanó csókokra, párnacsatákra?
Emlékszel a szamóca ízre,
Füüdéskor a csillogó vízre?

Kamaszos, kígyózó kedvre,
A soha nem múló percre?
Emlékszel a lányok szemére,
Babos kendőkre, az Anna büfére?

Emlékszel-e még az ifjú korunkra,
Szabad és szertelen, ostoba fiúkra?
Emlékszel-e még, hogy szeretni jó volt,
S egész ifjúságunk egy édes csók volt.

Vilcsek Adrienne

Írni jó

Bemutakozás helyett ismét néhány gondolat az írásról, az érzésről, amit számomra az írás jelent.

Amikor írok, szinte „szárnyam nő”, ami a valóságból átrepít egy másik világba. Egy csendes, belső térbe, ahol egyedül vagyok, de nem magányosan, mert körülvesznek gondolataim, melyek szinte követelik, hogy sorokba rendeződve, értelmet nyerve látható formában megjelenhessenek, mások számára is elérhetővé válhassanak. Mert ezekben a gondolatokban ott feszül, ott ringatózik az egész eddigi életem, s tudat alatt még talán az előző és eljövendő életeim is.

Írás közben visszafoghatatlanul áradnak belőlem az érzelmek, örömek, félelmek, vágyak, remények.

Célom, hogy adjak magamból egy darabkát mind azoknak, akik megtisztelnak azzal, hogy elolvassák verseimet, történeteimet. Hiszen amit papírra vetek, az én vagyok.

Nem vagyok magamutogató, s ezért néha még magam is rácsodálkozok önmagamra, hogy miért vállalom a lelki kitarulkozást. A miértre a választ talán így fogalmaznám meg:

Azért, mert az írás örömmel, meglegedettséggel, megnyugvással tölt el, s egyben önmegvalósítást is jelent.

Egyszerűen fogalmazva: írni jó!

A pillanat elillan

A pillanat elillan, s valami, amit akartál, vele együtt vész semmi-be. Mert vissza már nem jön többé, s már nem teheted meg azt, amit abban a tovaröppent pillanatban elmulasztottál. Az úttesten egy madárfióka. Érdeklődve nézeget jobbra, balra. Ücsörög, nem mozdul. Talán csak odáig bírta röptét gyenge szárnya. Sorra haladnak el mellette az autók. Én is tovább gurulok, sorsára hagyván a gyanútlan madárkát, martalékaul a négy keréken érkező halálnak. Utólag már bánom. Valamit elmulasztottam, és a pillanat elröppent. Az a madárka pedig soha többé nem fog repülni.

Eggyé válva az idővel

Eggyé váltam az idővel.
A múlton többé nem rágódom,
s nem törődöm a jövővel.
A tegnap a mával összeolvad,
s benne valósággá válik a holnap.
Újjá születnek percek, melyeket feledtem,
egész életem elfér a tenyeremben.
Ujjaimat halkán összezárom,
megtartanám, de tudom, ez csak álom.

Búcsú

Csak ketten vagyunk,
te meg én.
Közös szállal függve
az idő peremén.
Állunk egymásnak dőlve,
S belül remegünk.
Szívünket a KELL kifeszítette,
Közös mesénket a VALÓSÁG
Széttörte.
Szólnék, de nem tehetem.
Mert bár szívem visszatartana,
De azt, hogy menned kell,
Értelmem megadóan felfogja.
A búcsú mégsem lesz
Könnyebb,
Hiába sírunk befelé megannyi könnyet!
Tudom, hogy utunk most végleg
Szétválík,
S csak múltunk lesz az, mi kettőnket
Gazdagít.
Egy érintés, egy mozdulat,
Egy sóhaj, mely tán el sem hagyta
Ajkunkat.
Olyan világ,
Mely másnak láthatatlan.
Mi mégis tudjuk, hogy az a sóhaj,
Az a mozdulat,
bár válnunk kell,
Örökre velünk marad.

2012. dec. 22.

Elmélkedések az időről

Az idő értelmezése

Félek a jövőtől, mondom, s szép szemedre sötét árny vetül.
Jövő!? Mit jelent ez a titkokat sejtető, szívet szorongató szó?
Jövő, Future, Zukunft! Ezekben a nyelveken tudom kifejezni,
De tartalmát nem ismerhetem. Egyáltalán van jövő? Hiszen
Amit jelennek hiszünk, az egy villanás alatt múlttá válik és
a jövő egy pillanat törtrésze alatt jelenné alakul.

Most itt ülök a számítógép előtt és elmélkedem valamiről, ami
Megfejtethetetlen, hiszen ahányan vagyunk e kerek világon, annyi
Tükrön keresztül nézünk a nagy semmibe, amit lefordítunk saját
nyelvünkre.

Énünk sokszínű ecsetje varázsol színeket életünk minden napjára
Nincs semmi, amit két ember egyformán lát, nincs semmi,
amiről két ember egyformán vélekedik.

S nincs idő sem. Mert mielőtt értelmeznéd, szétfolyik.

Versengés az idővel

Futok az idő végtelenbe tűnő, kanyargó ösvényén.

Lábam már fáj a megerőltetéstől, de nem állhatok

Meg mert együtt kell rohannom az idővel.

Aztán egyszer csak, úgy életem felénél lassítom a

Tempót, s visszafordulnék, de nem tehetem. Csak

Egy irányba, előre haladhatok, hátra nem fordulhatok.

Az időt nem zabolázhatom meg, hámat nem vethetek

Rá, vissza nem tarthatom.

Ellenkező irányba sem futhatok, sorsom rokkája pörög,

s ha elfogy a gombolyag, jön a nagy egyesülés, s én is

beleolvadok a végtelen időbe.

Az idő csapdájában

Mennem kell, nem késlekedhetem.
Időm véges, ezt nem feledhetem.
Nem hagyhatom lustán kúszni a napokat,
tétován tovatűnni álmaimat.
Hisz jövőmet nem, csakis múltamat tudhatom.
A VOLT biztos, a LESZ titok, hiába kutatom.
Álmaimba burkolódzva élek,
ábrándok közt, mert a valóságtól félek.
De vajon tudjuk e, hogy mi a valóság?
S tényleg alszik az, ki álmot lát?
Mert néha álom és valóság összeolvad,
S álomarcban mutatja magát a holnap.
Felébredünk, és egy józan reggelen,
Az álom szétpattan, s körbevon a félelem.

Virág Zsófia

Negyedszer vágok bele ebbe a könyv-illatú kalandba – és másodízben próbálom ki magam egy tematikus antológia lapjain. Krisztusi korban, túl a huszonévek útkeresésein, de még messze a nagy céloktól ért az idei téma: az IDŐ.

Az időről mint konkrét témáról még nem írtam sosem. De november óta napi rendszerességgel játszom egy remek játékot: verssorok segítségével gyártok képeslapokat.

Miért épp azóta? Mert akkor a sors, a munkám ingázni készített. Egy hét: ezer kilométer. A hajnalok fájdalmasan álmos légkörében úgy éreztem: valamivel életet kell vinnem a napjaimba.

Önmotiválásként, ébresztőként minden reggel, a Pécsre tett utazásoknak nagyjából azonos pontján, a bajai Duna-hídon, ill. annak közelében elkezdtem rövid „képeslapokat” írni. Ezeket azután korunk technikai vívmányainak, a mobilnetnek és az „arc-könyvnek” a segítségével elkezdtem egyre szélesebb körben is terjeszteni. Mostanra már szilárd törzsközönsége van kis „képeslapboltomnak”.

S most itt az „Idő”. Vajon mi más érzékeltetheti jobban az idő múlását, mint a természet életének efféle „pillanatfelvételeiből” készített sorozat...?

2012. november 28., szerda

A szürke unalmas? A szürke szomorkás?
Ne hidd el: helyett ülj mellém, s nézd velem.
Bölcs-szürke vizet szánt fáradt-szürke uszály –
Fekete varjúhad száll szürke egeken.

Bársony-szürke az ég: puha, habos felhők
Bandukolnak messzi célok, tájak felé...
Gemenc sűrűjében kérges-szürke ágak
Hullatják lombjukat vándor-lábak elé.

2012. december 13., csütörtök

Kéken kacag az ég,
Nap-ruhát ölt minden:
Az ég tiszta kékje
Táncot lejt a vízen...

Lásd velem, hogy így volt,
S ne gondoldj Te se,
Hogy a "blaue Donau"
Tejszínhabos mese.

2013. január 14., hétfő

Vállig érő vízben kucorgó parti fák
Pislognak a folyó vizéből szerteszét...
Selyemcukor-fényben fürdőzik az erdő,
Újból felpróbálva téli hó-jelmezét.

Rozsda-szín völgy ölén szelíd-barna őzek
Legelésznek, közben kecses fülük éber:
Meghallják buszunkat, óvakodva nézik,
De látják: messze van – nem szaladnak széjjel.

2013. január 15., kedd

Hóból szőtt-font tél-gúnyáját
Levette az erdő,
Ősz-barnává fűröszötte
Könnyével a felhő.

Elgondolkozott a sok fa:
Mit öltön magára?
Egy nagy paplant! S így az erdőt
Befödte a pára.

2013. január 30., szerda

Esti képeslap hazaindulás előtt

A tágas pécsi égen alkonypír ragyog...
Nézem-nézem, s érzem, mily boldog vagyok.

Boldog, mert láthatom az esti csodát,
Sok szürkesség után az est bíborát.

2013. február 12., kedd

Fordított borsszórók a Duna-part fái:
Égnek szórják száz- meg ezerszám borsukat...
Óriás borsszemek: károgya kezdik meg
Új hajnalt köszöntő, évődő táncukat.

2013. február 13., szerda

Árnyjáték az erdő:
Hamvas sziluettek,
Szürke ágak-törzsek
Nyújtóznak az égnek...

Fáknak ága-bogán
Levél-ígéretetek:
Csupasz koronákban
Szunnyad az új élet.

2013. március 6., szerda

Két kormorán kémlelődik folyó vize hátán,
Azt lesik, hogy moccan-e hal hárttyás lábuk táján.
Egyikük a vízbe mered rövidke időre,
Majd egy nagyot néz a másik: hova tűnt mellőle?

2013. március 12., kedd

Élesztget a tavasz
Lassú, langyos tüzet:
Életre ébresztett
Egy szendergő füzet...

Földnek ereszkedő
Búsan dús hajába
A rügyek friss zöldjét
Belekomponálta.

2013. március 22., péntek

Alsónyéki tarlón varjak bogarásznak,
Éjszín gatyájukat borzolja, mert fáznak...
Egy-egy zsákmány-kincsen össze-összevesznek,
Aztán megnyugszanak, s tovább csipegetnek.

2013. március 25., hétfő

Szabadnapos képeslap

Járom a várost és átjár a hideg,
Fagy-csipke hullik a nagykabát-vértezetre...
Tavasza van, melyet lám, mégsem láthatok.
Már megint hópehely szorult a gépezetbe.

2013. március 27., szerda

Tükröt tart a Duna
A tavaszi égne -
Felsőhajt az égbolt:
"Bedőltem a télnek...!"

2013. április 12., péntek

Szürkét füllent az ég: nem hiszem el neki.
A rigók dalolják a legszebb igazat.
Zöldbe fordulhat már a fűz-lányok haja,
Bátran lehetnek már kacérok, pimaszak.

Csábíthat már lombjuk dévaj bújócskára
Tavasztól ittasult dalos madarakat,
Itt az ideje már a fészekrakásnak,
Életbe indít'ni szösös fiaikat.

2013. április 19., péntek

Nap ragyogja be a szép gemenci ösvényt,
Harmatnak szikráit követi szemem...
Ha képzeletemben e kis útra lépek:
Lábamat gyémántos szőnyegre teszem.

2013. április 25., csütörtök

Késő ősz volt... Egy ág bedőlt a Dunába.
Áztatta a hús víz, s oldotta magába.

Az ág fokról-fokra a vízbe enyészett...

Ma reggel leszakadt, és a lomha sodrás
Elvitte magával messze az egészet.

2013. május 2., csütörtök

Rendhagyó esti képeslap

A balzsamos tavasz nyári vihart játszik:
Felöltötte ádáz, haragos jelmezét.
Langy-zuhany fürösztí tikkadt, poros tájunk,
Az égen tűz-nyilak cikáznak szerteszét.

A járdán eleven, pattogó göröngyök
Ugrándoznak versenyt esti éjszakában:
Gömbölyded varangyok s csücskös kecskebékák
Parádéznak pöttyös, csíkos pizsamában.

2013. május 14., kedd

Fény-tündérek táncát láttam ma az erdőn,
Tisztáson, lombokon, agg fák száraz ágán,
Végigsimított a nap áldott sugára
Gemenci erdőszél ezer-szép virágán.

Száz áldó tenyerét a virágzó bodza
Szélesen kitárta a mosolygó égre:
Így mosolygott vissza szelíd csendességgel,
Titkok tudójaként a legnagyobb Szépre!

2013. május 23., csütörtök

Ezer-szín szőnyegét a jóságos Gazda
Pompázni, szellőzni a töltésre rakta.
Láthatjuk (kölcsonképp miénk lett a nyárra),
Mitől ékes télen égi palotája!

2013. május 24., péntek

Kis pipacs a sínek között
Piros szirmot bontott...
Nézegettem, s gondolkodtam:
Ugyan miért pont ott?

A kis pipacs halkan felelt:
"Pont itt, mert nem félek.
Példakép lehetek ezzel:
Csakazértis-élet!"

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

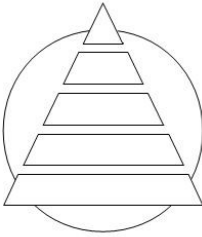
Négy éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek. A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában. Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni? Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2013 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét)
a verselo59@gmail.com címre.

INFO-SZPONZOR KFT.

Az álom nem képzelet, hanem a valóság más nézőpontból.

Cégünk filozófiája, hogy a problémák, feladatok tökéletes megoldása csak akkor lehetséges, ha a megrendelővel szorosan együttműködve, az igényeit szem előtt tartva dolgozunk. Az ilyen tevékenység után mind a két fél nyertes.

Partnereink megkapják azt a megoldást, ami a legjobban elégíti ki igényeiket, szolgálja további tevékenységüket, segíti munkájukat. Mi pedig a jól végzett munka után érzett elégedettségen túl megkapjuk a folytatáshoz szükséges ellenszolgáltatást.

Fő területeink:

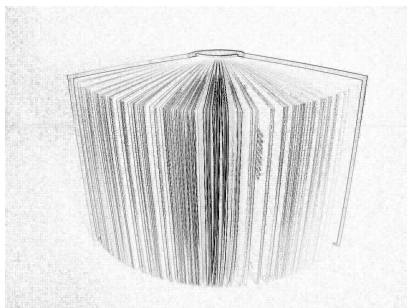
- Könyvkiadás, szerkesztés, nyomdai előkészítés.
- Informatikai és egyéb szolgáltatás, tanácsadás.
- Műszaki és egyéb oktatás.
- Weboldalak készítése, üzemeltetése, webadminisztráció.
- Információ- és adatfeldolgozás, hírügynökségi tevékenység.
- Cégarculat kialakítási, kommunikációs tanácsadás.

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu/>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

**Szeretne alkotásai
által fennmaradni?**

Itt az alkalom!

**... scripta manent –
... az írás megmarad**

Pályázat – Önálló kötetek kiadására

Kis példányszámban is kedvező áron és magas
minőségben!

Álmodozott már arról, hogy egy elegáns könyvet tart a kezében, amit már megérinteni is élvezet? Megsimogatja a borítóját, elolvassa a címet, érzi az ujjai alatt a kellemes bizsergést, érzi a kezében a kötet súlyát, vastagságát, látja a színét és ahogy megfordítja, szeme megakad a szerző nevén. Annak a nevén, akinek az alkotásai ebben a csodálatos könyvben szerepelnek. ...és akkor hirtelen meglátja a saját nevét! Elönti a boldog izgalom, az a jóleső érzés, amit olyan ritkán élhet át. Kinyitja a kötetet, gyönyörködve nézi a betűket, vagy a képeket amelyek a saját gondolatait, legőszintébb érzéseit tartalmazzák...

Mostantól a valóságban is átélheti ezt!

Keressen bennünket!

- E-mail: infoszponzor@gmail.com
- Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

ISBN 978-963-89850-5-7
(online)